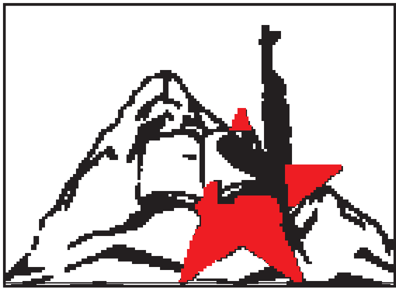

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 158 / Şubat 1995 / 4,- DM

PKK 5. KONGRESİ

önümüzdeki süreci büyük ordulaşma, büyük iktidarlaşma ve büyük kazanma dönemine dönüştürmenin güvencesi oldu

PKK önderliğinde yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinin büyük zafer aşamasını yakaladığı bir dönemde 5. Kongresi'ni gerçekleştirdi. Bu kongre geçen diğer dört kongrenin deneyimleri ve kazanımları üzerinde kesin kurtuluşun ön zamanlarında büyük bir zirve oldu.

8-27 Ocak 1994 tarihleri arasında gerçekleşen 5. Kongre'nin bir özelliği de Başkan APO'nun 1993 yılı Aralık ayından 1994 yılının sonlarına kadar **"-PKK'lileşelim, savaşı kazanalım"** başlığı altında yaptığı onlarca ciltlik çözümleme ve perspektiflerden güçlü doğrultusunu almış olmasıdır. Kürdistan ve yurt dışında bulunan bütün mücadele sahalarını temsilen 231'i söz ve oy, 86'sı ise sadece söz hakkına sahip 317 delege, 20 gün boyunca, ana doğrultuda Kürdistan ve bütün dünyada yaşanan temel sorunları, yine bütün mücadele tarihimizi gündemleştirerek tartıştı, çözümler geliştirdi.

SOSYALİZMDE YENİ HAMLE

5. Kongre, gündemine aldığı ***"sosyalizmin ideolojik-politik sorunları"*** konusu üzerinde kapsamlı bir şekilde durarak, ulusal ve uluslararası tespitler yaptı. Emperyalizmin ve gericiliğin bütün saldırı ve demagojik yaklaşımlarının tersine dünyadaki gelişmelerin yönünün devrim yoluna girdiği, insanlığın yaşadığı çok çeşitli sorunların gerçek çözüm gücünün sosyalizm olduğu, bundan hareketle Kürdistan devriminin insanlığı çok yakından ilgilendiren bir olay niteliğinde geliştiği ortaya konuldu. Emperyalizmin insan ve toplum yaşamını ideolojisizleştirme çabalarının, Sovyet

Devamı 2. sayfada

Kongre kapanış konuşması ve Kongre izlenimleri

28. ve 23-26. sayfalarda

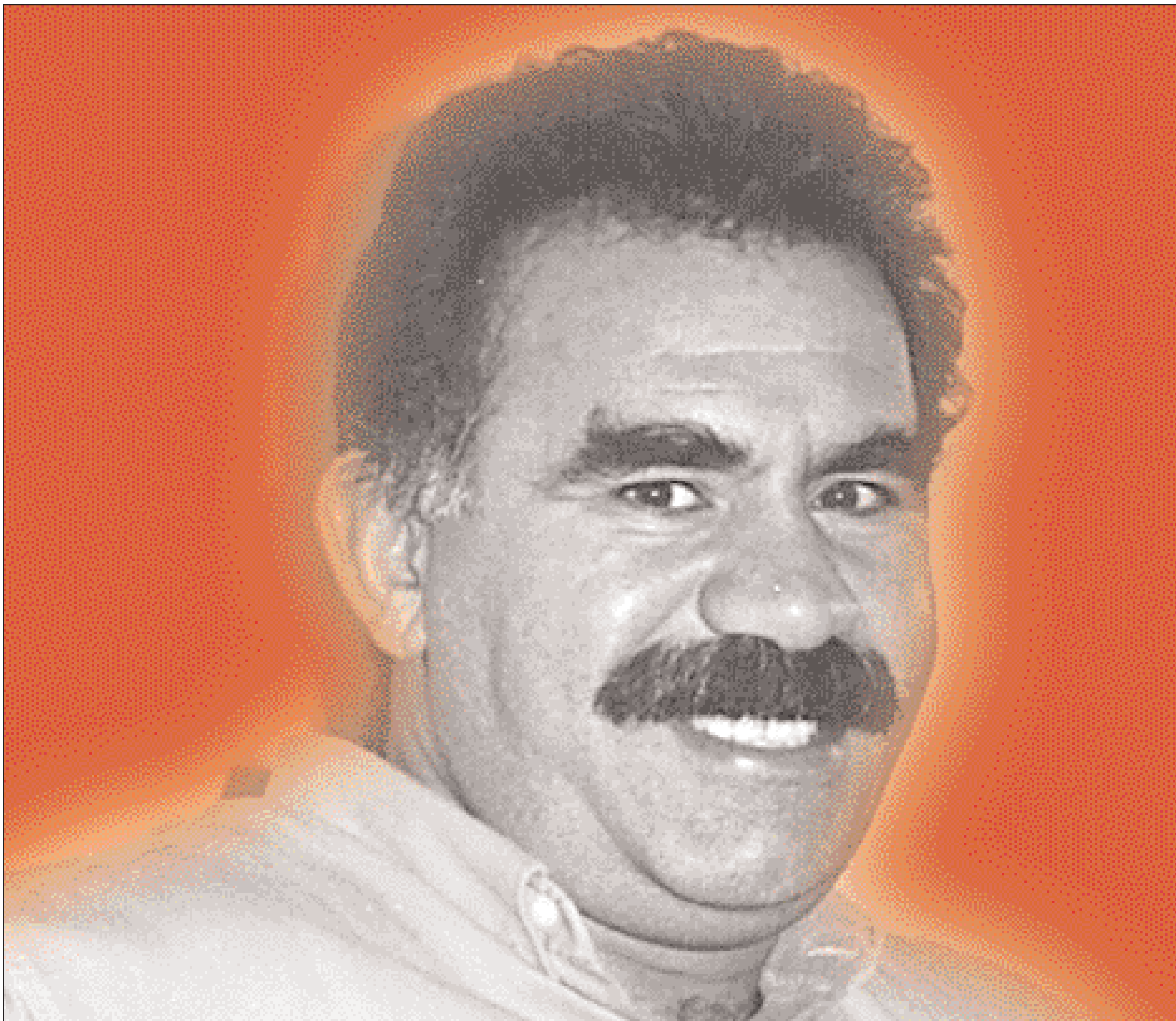
PKK çizgisinde askerileşmek başarıyı belirleyen en temel görevimizdir

Başkan APO'nun 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor - III

"Bizde alışkanlıktır, dedikoduya herkes çok yatkındır; dolayısıyla bozuk, akortsuz seslere herkes ilgi gösterir. Tarihi ses ve derinlik olmak kimsenin aklına pek gelmez."

Aynı tehlikeyle acaba şimdi de karşı karşıya gelebilir miyiz? Hayır. 5. Kongremiz yeni bir temel atacaktır. Ordu yaşamını felsefesi ve moralinden tutalım taktik esaslarını düzenlemeye, en ince yönetmeliklere bağlamaya kadar hepsini belirleyecektir. Fakat yine de diyorum, boşa çıkaran olur mu? Çünkü adamlarımı iyi tanıyorum. Zaten dersimi iyi almasaydım bu kadar çözümleme yapmazdım. Eğer kılcal damarlara kadar bir operasyona başvurma gereğini duyduysam, bu sizin körkötürüm veya kördüğüm olmuş kişilikleriniz yüzündendir. Yani dersimi büyük aldım; bu yıllar benim

Devamı 12. sayfada

PKK'nin yeni yaşam denizine dört bir koldan

AKAN IRMAKLAR OLACAĞIZ

Savaş gerçekliğimizin yoğunlaştırdığı sorunlara çözümleme düzeyinde getirdiğimiz karşılıklar, diğer bir anlamıyla yaşamın özgürleşmesine olanak veriyor. Özgür yaşam özgür düşünce gün gittikçe güç kazanıyor."

"Başkan Apo'nun çabalarından güç alarak, bu yıl PKK'nin yeni yaşam ve yeni insan denizini büyüteceğiz. Akıntıya kürek çekerek, PKK denizine akan sellerde boğulup sert kayalara ve kıyılara vurmayacağız. Bunun yerine, Kürdistan'ın dağlarına bahar getiren, süzüle süzüle PKK denizine akan tertemiz ırmaklar olacağız."

Ulusal kurtuluş savaşımız askeri, siyasi, kültürel açıdan yeni boyutlar kazanırken, yeni bir yaşamı, yeni bir sosyaliteyi ortaya çıkarıyor. Yapılan her şeyin amacına koşturulduğu sosyal yaşamla yaratılan yeni bir dünya için yeni insan şekillendiriliyor. PKK 5. Kongre süreciyle hedeflenen büyük iktidarlaşma savaşında yeni yaşam ve yeni insan daha fazla önem kazanıyor. Dolayısıyla başarmanın ve kazanmanın yolu "nasıl insanlaşmalı" ve "nasıl yaşamalı" sorularına verilecek cevaptan geçiyor. Büyük iddia sahipleri, tarihin büyük eylem adamları, her zorluk altında özgürleşme savaşını yükseltmeye kararlı olanlar, kendilerinde bitecek ne varsa onu sergilerler ve bütün enerjilerini geleceği belirleyecek bu soruların cevapları yolunda harcarlar. Dönemin ağırlığı, arzulanan büyük gelişmelere yol açacak kapsamlı görevler başka türlü kaldırılamaz.

Katedilecek büyük mesafe var. Bu nedenle yaşanacak yoğunlaşma ve

Devamı 3. sayfada

Şehit Ayhan Kaya (Çiya Sipan) hevalin günlüğü – I

Güzeldir ülkemiz

Ne garip bir şey. Biz özgürlüğün yuvası dağlarımıza çıkalım derken, memleketimizden oluyorduk. Bizi sürgüne yolluyorlardı. Bundan daha büyük acı olamazdı. Belki devrimciliği fazla bilmiyorduk. Ama yurdumuzu gerçekten de seviyorduk. Biz yurdumuzun dağıyla, taşıyla, kurduyla, kuşuyla birleşelim derken, tamamen yurdumuzdan kovuluyorduk.

5. sayfada

ŞEHİTLERİMİZİN RUHU

Büyük iktidarlaşma ve büyük zaferin gücüdür

İbrahim BELİBOZ (Çekdar) ve Emin ÇETİN (Berxwedan) hevallerin anı yazıları

21-22. sayfalarda

PKK 5. KONGRESİ

önümüzdeki süreci büyük ordulaşma, büyük iktidarlaşma ve büyük kazanma dönemine dönüştürmenin güvencesi oldu

Baştarafı 1. sayfada

sosyalizminin dogmatik ve kaba materyalist yaklaşımlarının toplumları ve halkları kolay yönetme isteminden kaynaklandığını ortaya koyan 5. Kongre, buna karşı ideolojiye duyulan ihtiyacın büyük önemine dikkat çekti. Sovyet sosyalizmi bu temelde, ***“sosyalizmin ilkel ve vahşi dönemi”*** şeklinde değerlendirilerek, bir tür sapma olarak yorumlandı.

> “5. Kongre'de kesinleştiği gibi yenilmez PKK önderlik tarzı esas alınırsa, Mezopotamya'yı insanlık adına yeniden fethetme yürüyüşünün fırtına militanları olunursa, büyük devrim zaferimiz yakındır. Böyle bir sürece girilmiştir. Bunun başarısı için PKK 5. Kongresi yol göstericimizdir.”

5. Kongre gerçeğinin de kanıtladığı gibi, PKK'nin durdurulamayan gelişme özü ve gücü bilimsel sosyalizmin zaferidir. Hem emperyalizmin toplumları, halkları ideolojisizleştirerek gelişme yönlerine set çekme çabalarına, hem de reel sosyalizmin insan gerçeğinden kopuk yaklaşımlarına, PKK yeni bir olay, yeni bir devrimsel gelişme, ilerleyen bir sosyalizm modeli olarak cevap verdi. Yaklaşık 20 yıllık mücadele tarihi boyunca yaptığı bilimsel tahliller temelinde yükselttiği mücadele, bütün karşı propaganda ve saldırıların asılsızlığını ortaya koyarak, sosyalizmin yenilmediğini ve yenilmeyeceğini kanıtladı.

Reel sosyalizmin tasfiyesi ardından kapitalizm zafer sarhoşluğunu yaşarken, reel sosyalistler de günah çıkardılar ve bütün suçlarını sosyalizme yüklediler. Sosyalizm ideolojisinden taviz vermeyen, mücadelesini bilimsel sosyalizm çizgisinde geliştiren PKK, bu rüzgara kapılmayan en belli başlı hareket oldu. Yılgınlığa kapılmadı, sadece sözüyle değil, pratiğiyle de sosyalizmin inançlı ve amansız savunuculuğunu yaptı. Yanılmayan PKK, Sovyetlerden başlayarak Doğu Avrupa vd. bazı yerlerde belli kalıplara oturtulan sosyalizme itibar etmedi. Ne sosyalizmin gerçekleşen dogmatik modellerini temel aldı, ne de sosyalizmi dar sınıfsal çıkarlara mahkum etti. Sosyalizmi bütün insanlığın temel sorunlarının çözümleyici gücü olarak değerlendirdi ve Kürdistan koşullarında kazanmanın kılavuzu yaptı.

PKK, sosyalizm ideolojisiyle, en geri durumda bırakılan Kürdistan toplumunda yeni ve alternatif bir yaşam ortaya çıkardı. Böylece insanlığın en çok düşürüldüğü Kürdistan'ı insanlığın en büyük çıkış yaptığı ve yüceldiği bir coğrafya haline getirdi. İdeolojik-politik yaklaşımlarıyla hem ulusal ve hem de uluslararası düzeyde sosyalizme katkılar sundu. Sosyalizmin çerçevesini genişletti. Siyasal, sosyal, kültürel yönleriyle yeni boyutlar kazandırdı. Doğa kirlenmesi, tekniğin insanlığı yutacak kadar canavarlaştırılması, ahlaki-moral değerlerin dejenere edilmesi gibi sorunlara yaratıcı yaklaşımlarıyla, çözüm yöntemleriyle sosyalizmin gücünü ve çekiciliğini ortaya çıkardı. Bu anlamda sosyalizm PKK gerçeğinde bir hamle içine girerek, Kürdistan'da zafere doğru gitmektedir. PKK 5. Kongresi, ***“yaratılan büyük devrimci başkaldırının bu yaklaşımın sonucu olduğu gerçeğini tespit etti.”***

YENİLENME VE REFORM

PKK'de bu kavramlar gerçek anlamına kavuşturulmuştur. Birçok harekette ***“yenilenme”*** ve ***“reform”*** adı altında gerileme, ardından ise çözülme ve tasfiye yaşanırken, emperyalist ve gerici devletler ise bununla insanı, toplumu ve doğayı daha iyi sömürmeyi amaçlamışlardır. PKK'de ise bunun tersi gelişmiş ve başarılmıştır. Değişen koşulların eskisinden farklı boyut alan sorunlarına kendini yenileyerek, yöntemlerini zengin kılarak, bunun ideolojik-politik temelini besleyerek çözümler geliştirmek için kesintisiz bir yoğunlaşmayı yaşamıştır. Karşı-devrim güçlerinin kuvvetlerine göre değil, özgür insan ve özgür yaşam önündeki bu kuvvetlerin nasıl engel olmaktan çıkarılacağının gereklerine göre yenilenmeye gitmiştir. Bu temel çizgi doğrultusunda kendi içinde reformu, diğer bir deyişle yeniden yapılandırmayı gerçekleştirmiştir.

PKK'nin en önemli bir özelliği, onun mevcut statükoyu hedef alması, yerleşik geleneklere aykırı olması, belli kalıplara sığmaması, insanlık adına gelişmede sınır tanımamasıdır. Buna göre dogmatizme yabancıdır, değişime yaklaşımı bilimseldir. Bugünün sorununu dünün, ya da bu yılın sorunlarını geçen yılın yöntemleriyle çözmeyen, kendini tekrarlamayan bir anlayışın sahibidir. Yarını bugünden, geleceği geçmişten çözmeyi hedefleyen bir harekettir.

Böyle bir gerçekliğin sonucu olarak, 5. Kongre, ***“yirmi yıllık mücadeleyle sağlanan büyük ideolojik, politik ve örgütsel gelişme temelinde ve dünyada yaşanan değişiklik de dikkate alınarak, Parti Programını yeniden gözden geçirdi ve belli bir kısmını değiştirerek yeniledi. Yine küçük bir grupken toplanan Parti Kuruluş Kongresi'nde kabul edilen, oldukça dar ve genel hükümlü olan Parti Tüzüğü yerine, bugünkü büyümüş ve önderleşmiş partinin üyelik gerçeğini, örgüt yapısını ve işleyişini ifade eden yeni bir tüzük hazırlanıp kabul edildi. 5. Kongremizin ortaya çıkardığı yeni Parti Programı ve Tüzüğü, partimizin bilimsel ve yaratıcı sosyalist anlayışının sistemleştirildiği, dünya ve Kürdistan'daki durumda insanlığın geleceğinin bu anlayış temelinde değerlendirildiği, dünyadaki sosyalist örgüt pratiklerini esasta aşan ve her türlü küçük-burjuva eğilimi açığa çıkarıp tecrit eden örgüt çizgisi ve gerçeğinin ifade edildiği belgeler oldu.”***

KAZANMA KOŞULLARI AYNI ANDA VE BİR ARADA

PKK 5. Kongresi, Türk özel savaşının 1994 yılında yaşadığı son durumu ve geleceği üzerinde kapsamlı ve derinlikli tartışarak önemli sonuçlara ulaştı. ***“Kesin bitireceğiz”*** politikası temelinde tüm barbarlığına rağmen TC'nin özel savaşı başarısız kalarak gücünün son sınırına dayandı. Bitirmeyi hedeflediği PKK tarafından bitişin eşiğine getirildi. Bütün temel alanlarda bir iflası yaşayan Türk özel savaş rejimine karşılık, ulusal kurtuluş mücadelemiz zaferi yaratma sürecine girdi. Her şeye hükmeden, tartışılmaz devrimci otorite olan ulusal kurtuluş mücadelemizin geçmiş tarihini irdeleyen 5. Kongre, ***“Kürdistan tarihinde ilk defa kazanma koşullarının aynı anda ve bir arada olduğunu belirledi.”***

Kürdistan'daki kurtuluş mücadelemiz diğer parçaları da yakından etkiliyor ve değişimler yaratıyor. Güney Kürdistan'daki mevcut gelişme ve çeşitli emperyalist-sömürgeci-gerici güçlerin oyunları Kuzey Kürdistan'daki mücadelemizin sonuçları olarak gündeme geliyor. Doğru, radikal ve bağımsızlık çizgisi gün geçtikçe derinlikli bir tarzda yerleşiyor. Bu temelde yaşanan gelişmeler ve bunun doğrultusu saptırılmak, tasfiye edilmek isteniyor. Bunun önüne geçmek ve Güney Kürdistan'da devrimi derinleştirip ileri götürmek için, 5. Kongre, ***“bu gelişmeyi emperyalizmin, sömürgeciliğin ve gericiliğin hizmetine koşturarak tasfiye etmek isteyen güçlere karşı aktif mücadele edileceğini vurguladı.”***

4 GÖRKEMLİ GELİŞME YILI

5. Kongre, 4 yıllık mücadele tarihine gündeminde ağırlıklı bir yer verdi. Bütün mücadele sahalarının faaliyet raporları ayrı ayrı değerlendirilerek sonuçlar çıkarıldı. Raporlar üzerinde derin bir yoğunlaşma geliştirilerek, ***“devrimci ve geliştirici olanla, hatalı ve engelleyici olanı birbirinden ayırt etmek için”*** kapsamlı tartışmalar yürütüldü. İki kongre arası süreçte yaşanan gelişmeleri, Kürdistan tarihinin eşi bulunmayan gelişmeleri olarak selamlayan 5. Kongre, ***“gerilla savaşının Kürdistan'ın her tarafına oturtulduğunun ve sağlam bir gerilla ordulaşmasına ulaşıldığının, halk serhildanlarının Kürdistan'ın her tarafında sömürgeci düşmanın yüreğine korku saldığının, bu mücadeleyle Kürdistan'ı bölen sınırların ruhta, düşüncede ve çizgide yok edildiğinin altını çizdi.”***

Bu 4 yılın en kesinleşen bir gerçeği de PKK önderliğinin savaş içinde kanıtlanmış olmasıdır. Önderlik iddiası en çok bu yıllarda pratikte ve yaşamda gerçeklik buldu; çok çeşitli zorlukları aşarak sınandı. PKK'nin kesinleşen önderliğine en yakıcı kanıt, yaratılan görkemli gelişmeler temelinde savaşan bir halk ve devrimci bir ulus gerçeğinin yakalanmış olmasıdır.

BAŞARININ GARANTİSİ ÖNDERLİK

Bütün gelişmelerin, mevcut zafer aşamasının altında, hiç şüphesiz Başkan APO'da üst düzeyde temsilini bulan PKK önderlik çizgisinin imzası vardır. İlk çıkıştan günümüze kadar, bu süreye sığdırılan ve şimdiden geleceği etkileyecek gelişmelere yol açan PKK önderlik çizgisidir. Önderlik çizgisindeki yürüyüş bugünkü gelişme düzeyini yakalarken, çizgi dışılık bu düzeyin mevcut olandan daha büyük olmasını engellemiş, ağır kayıplara yol açmış ve yenilgi için yeterli zemin olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ortaya çıkardığı büyük imkanlar doğru değerlendirilip, ek kazanımlara dönüştürülmesi gerekirken, orta sınıftan kaynaklanan anlayışlar, bu imkanların üzerine kurulup erken iktidar olmak, kendini egemen kılmak istemiştir. Buna fırsat verilmeyince de bu anlayış sahipleri umutlarını yitirip

> “Sosyalizm PKK gerçeğinde bir hamle içine girerek, Kürdistan'da zafere doğru gitmektedir. PKK 5. Kongresi, yaratılan büyük devrimci başkaldırının bu yaklaşımın sonucu olduğu gerçeğini tespit etti.”

ya intihara, ya da düşmanla işbirliğine yönelmişlerdir. Yine bununla birlikte her türlü fanatik, lafazan ve ağavari yaklaşımlar da yaygın yaşanarak, parti öncülüğünü aşındırmış, partileş-

Devamı 27. sayfada

PKK'nin yeni yaşam denizine dört bir koldan

AKAN IRMAKLAR OLACAĞIZ!

"Sizin için geri kalmak normaldir; ama benim için korkunç bir olay." (Başkan APO)

Baştarafı 1. sayfada

sergilenecek çabalar sıradan olamaz. Çözüm gücü olamayan, bir şeyi kurtaramayan bir gerçeklik var. Önce bu durumu görmek, ardından bunu değiştirmek elzemdir. Bunun yolu ve yöntemi muğlak değil. Parti Genel Başkanlığımızın yaptığı çözümlemeler hep bunu anlatıyor ve ortaya koyuyor.

"Kaybolmuş toplumsallık düzeyinden, belki de eşine rastlanmayan çözülüş ortamından gelen sizler gibi bir kişilikler toplamıyla diyaloğa girmek, bu konuda son derece özgür tutuma dikkat etmek çok ayırt edici bir yaklaşımdır. Doğru söz ve davranışı ortaya çıkarmak bizi en çok uğraştıran çalışmadır. Zaten görünen odur ki, sizin yaşam iddialarınız çok zayıf olduğu kadar, son derece sahtedir. Neye, kime hizmet ettiği belli değildir. Doğrultusu yok, olsa da iradesi çok zayıf, bu da olsa bile uygulaması yanılgılarla, dolayısıyla kaybetme nedenleriyle doludur. Bu son derece tehlikeli bir yaklaşımı ifade ediyor. Çok örgütsüz, bir o kadar eylemsiz bir kişilik var karşımızda" diyen Parti Genel Başkanlığımız, bu gerçeğin büyük ağırlık teşkil ettiğini vurguluyor.

Artık mutlak anlamda çözümlenmesi gereken bu sorunlu gerçek büyük engelleyici rol oynuyor. Bundan ötürü açık cepheden daha çok iç cephede yaşanan bu yetmezlikle savaşılıyor. İç cephede başarılmadan dış cephede başarmak zor oluyor. İçteki çözümsüzlükler ve yetmezlikler başa bela olmuş durumdadır. Bir hastalık gibidir; komalık türünden ağırdır. Göz açtırmayan, ayakta tutmayan bu hastalık giderilmeden savaşılamaz. Oysa bırakalım bu hastalığı, eskinin başarı tarzı bile kurtarmaya yetmiyor. Bu dönemin mücadelesi hızlı düşünmeyi, hızlı yapmayı, hızlı tempoyu yakalamayı emrediyor. Bu tempo kesintisiz olmak, her gün daha yükselmek zorundadır. Kişilik bu biçimde büyümeli, çözüm gücünde derinleşmelidir. Bu temelde kendini kazanmaya göre ayarlayan yenilmez kişiliğe ulaşılmalıdır. Bunun tersi olan kişilik iyi niyetine güvenmesin, hamalvari çabalarına dayanmasın. Kendini bir bela durumuna getirmek istemiyorsa, bunun sonucunun kocaman bir hiç de olabileceğini unutmasın. Temel sorulara cevap vermek için aranan kişilik başkadır.

> "Bu dönemin mücadelesi hızlı düşünmeyi, hızlı yapmayı, hızlı tempoyu yakalamayı emrediyor. Bu tempo kesintisiz olmak, her gün daha yükselmek zorundadır. Kişilik bu biçimde büyümeli, çözüm gücünde derinleşmelidir. Bu temelde kendini kazanmaya göre ayarlayan yenilmez kişiliğe ulaşılmalıdır."

"Beton duvar gibisiniz!"

Başkan Apo, kazandıran kişilik çözümlemelerini derinleştirme gereğini duyuyor. Aslında mücadeleye yük taşımaktan çok, bela olan kişilik yetmezliklerini şöyle izah ediyor: ***"Vicdanı, temel bir ilkesi, doğru bir yönelimi olmayan kişilik, savaş gibi çok tehlikeli bir ortamda kendini yere atmıştır. Bizde vicdan olduğu için, sorumluluk duygusunu yitirmek istemediğimiz için, mevcut yapımızı yaşamın öncü gücü haline getirmek için çaba sergilerken, adeta beton gibi duvarlara çarpıldık. Bırakalım duyarlı yol arkadaşlığını, tam tersine yolun üzerindeki beton duvarlara kendimizi vurdukça yüzgeri olduğumuz anlayış ve davranışlar sığlığıyla karşılaştık. Bu hala da devam ediyor. Kendini kocakarı gibi dilsiz, sağır ve kör gibi, dilenci gibi, ölü gibi ve 'gelin beni vurun, zaten ölmüşüm' gibi ortaya atmak bir marifet değildir. Bu yiğitlik hiç değildir. En kötüsü de karıştırıcılığı, yalancılığı, sahteliği her soydan ve boydan sergilemektir. Bunlar sağlam ölçüler değildir."***

Bu demektir ki "büyük yaşam hatası" var. Bu konuda zengin yöntemler geliştirmek, neredeyse sıfır noktasında. Alnımızdaki geri yaşam lekesini silmek için mevcut çabalar cılız. Yoğunlaşma ya yok, ya da hedefsiz. Bu durumla ancak sınıf geçilir. Ama bizim görevimiz bu değil. Sözümüz ve iddiamız başka dile geliyor. Mahkum edilenlerin tekrarlanmamasını gerektiriyor. Çünkü mevcut yaşam gerçeklerden kopuk. Büyük çelişki yumağı. Başkan APO, bu kişiliğin ölüme endekslendiğini belirtiyor. Ayaktaki ölü konumu görmeden, devrimcilik yaptığını sanmak her bakımdan felakettir. Her gün vurulmak, en azından vurulmaya açık özellikler bütününden ibaret olmak, büyük kazanılmak istenen sürece karşı mevzilenmek demektir. Büyük devrimcilik, militan devrimcilik, her şeyi zamanında gören, planlayan, böylelikle her anı fethetmesini bilen devrimciliktir. Yarını bugünden hazırlayan ve kazanan devrimciliktir. Geleceği geçmişten garantileyen devrimciliktir.

Sürecin başaran militan kişiliğini izah etmek kolay, ama bunun büyük yoğunlaşmasıyla gereklerini yerine getirmek de söylendiği kadar kolay olsaydı, bugünkü gelişme seviyemiz birkaç yıl önceden başarılmış olacaktı. Kendi kendini kandırma olmasaydı, bu süreçte hedef olarak önümüze koyduğumuz iktidarlaşmayı şimdilerde gerçekleştirmiş olacaktık. Geç kalınmıştır. Büyük imkanlar, büyük fırsatlar kaçırılmıştır. Dolayısıyla bugünkü devrimsel kazanımlarımız kadar en azından kendi ellerimizle kaybettiklerimiz de var. Bir anlamda düşmandan daha çok kendimize biz zarar verdik. Halbuki PKK devrimciliği "büyük görev ayaklanmasıyla, büyük düşünce patlamasıyla" işe girişen militanlıktır. Bu noktada Başkan APO'nun ***"Sizin gibi yaşamamak gerekiyor"*** sözleri daha büyük anlam kazanıyor ve gerekçesini buluyor.

"Suratlarınızı gösteren aynaları kırıyorsunuz!"

Halkımızın kimliksizliği, yaşamayı unutmuşluğundan kaynaklanıyor, diyebiliriz. Fakat biz hiç olmazsa öncülük düzeyinde çalışmak istiyoruz. Belli bir tanımlamaya uygun yaşayacak kişilikleri ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Tüm gücümüzle buna yüklendik. Fakat o kadar kaypak kişilikler söz konusu ki, çok siliktir. Bukalemun gibi ortama ve güneşe göre renk değiştiren, zayıf ve şekilsiz olan, yaşamaya taraf olmaktan çekinen, bir o kadar da sahteliğe kendini hazır tutan bu kişiliklerin tanımlanması bile zor. Biz bu durumdan yaşanılır bir insan tanımına ulaşmak istedik. Tabii ki kolay kolay içinden çıkamıyoruz. Çünkü sizin için bütün bunların fazla bir anlamı yok. Diğer taraftan ise aslında anlamı var. Çünkü kabul görmeyen sizin yaşamınızdır. Her gün özeleştiri yapan sizsiniz. Yaşama ciddi ve aktif taraf olmayan sizsiniz. Yoldaşlığı çok kolay kaybeden, halka fazla değer vermeyen sizsiniz. İşi lafla idare eden, sağlam bir gidişata yön vermeyen sizsiniz. Kendine en büyük yalancılığı, zavallılığı ve bitmişliği yakıştıran sizsiniz."

Başkan APO, bunların sıradan değil, ağır yükümlülükler olduğunu vurguluyor ve kendinden örnekler vererek aydınlatmaya çalışıyor: ***"Ben erkenden biraz da bu ağır durumları hissettiğim için, çok büyük utanmazlığı veya utanılırlığı hissettiğim için kabul edilebilir bir insan tanımına ulaşmak için kendime korkunç yüklendim. Bütün gücümle hala bu çabamı sürdürüyorum."*** Başkan APO, kendi cephesinde böyle yüklenirken, etrafındaki cephede ise tersini görüyor ve devam ediyor çözümlemeye: ***"Tabii sizin için; ne gereği var! Ne de olsa sen yapmışsın ya, dayım iyidir ya, babam iyidir ya, Allahım iyidir ya! Yani sizde o ataerkil anlayışlar var. Hiç de düşündüğünüz gibi değil. Bir insan gelişimi var, ona ulaşmadıktan sonra yaşayamazsınız. Ataerkil sınırlarında çakılıp kalmış kişilik, hiçbir güce karşı kendini savunamaz. Tabii size devrim ve devrimde başarı o kadar gerekli ki, her şeyinizi buna vermelisiniz. Bu yaşam 'nasıl yaşamalı' sorusuna kendinizde cevap vermeniz gerekir. Bu gerçeği daha fazla açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Bırakın buna ulaşmayı, size bunun tanımını kabul ettirmekte bile güçlük çekiyoruz."***

Gerçekten de Başkan APO az tahlil yapmadı. Çözümlemediği yaşam alanı kalmadı. Dünyada hiç kimse bu kadar konuşma, değerlendirme ve çözümleme yapmadı. Onbinlerce sayfalık insan ve yaşam çözümlemelerini geliştirdi. Bir kişilik buna rağmen kendine gelmemişse, bu, söz konusu gerçekliğin ne kadar vahim durumda olduğunu çok iyi ortaya koyar. Bir türlü çözülemeyen bu kişilik kendi kendisiyle alay ediyor; kendi kendisiyle çok kötü oynuyor; devrime büyük ağırlık oluşturuyor; kendi kendisine karşı savaşıyor.

"Aynanın karşısına geçip kendinizi seyredin" diyor Başkan APO ve devamla ***"Tarih karşısında, düşman karşısında, her olay, olgu ve ilişki karşısında hiçbir şeye yeterli olabiliyor musunuz? Evet, çözüm aynasında kendinizi seyredin ve görün neyi ifade ettiğinizi! Vicdan yok. Lümpenler, hiç laf anlamayanlar, zırdeliler, beceriksizler, canavar suratlarını görmemek için aynayı kırmak isteyenler var. Aynaya bakabilirler mi? Çirkin olan, aynayı fazla seyretmek ister mi?"***

"Özgürlükten korkuyorsunuz!"

"Ama başka çaremiz yok" diyor Başkan APO: ***"Yaşamdan kaçamayız. Zaten bütün derdim yaşamdan kaçmama savaşıdır. Hala yedi yaşındaki çocuk gibi yaşamla karşı karşıyayım. Anlamaya çalışıyorum. Bu durumunuzla yaşayabilecekseniz, helal olsun size. Ama çok iyi biliyorsunuz ki başarılı yaşayamıyorsunuz. Kendini problem kaynağı haline getirmeyen var mı? Çözüm gücü olabilen kaç kişi var? Büyük çoğunluğunuz yumak yumak çözümsüzlüğü yansıtıyor. Çok rahatsınız. Ben bu kadar çözüm gücü olmama rağmen, daha fazlasını yapmak için adeta çıldırıyorum. Kendi kendinize, böyle kabul edilebilir sınırlar dahilinde yaklaşmanıza bakınca şaşıyorum. Neyinize güveneceksiniz? Neyiniz sizi rahatlatabilir? Vicdan denilen olay var mı sizde? Bu durumda bırakalım devrimciliği, sıradan bir vatandaş gibi bile yaşayamazsınız. Büyük vicdan muhasebesini yapmayan biri, sıradanlık sınırlarını bile aşamaz."***

Burada bir soru soruyor Başkan APO: **"Özgür yaşamdan korkuyor**

musunuz? Özgür yaşamı sevmiyor musunuz?"

Büyük ve anlaşılması zor çelişki bu noktada düğümleniyor. Savaşın içindekiler, savaşa ilgi duyan dışındakiler, hep özgürlükten, insanlaşmaktan bahsediyorlar. Çevrelerine de anlatıyorlar. Bütün çabalarının bunun için olduğunu söylüyorlar. Başkan APO'nun bu konuda yaptığı çözümlemelerden örnekler veriyorlar. Bu örnekler, gelişmeler karşısında çok cüce kaldıklarına ilişkin özeleştirisel yaklaşıyorlar. Mevcut yaşamlarının, pratiklerinin kabul edilemeyeceğini, ısrar edilirse suç düzeyinde yargılanacaklarını vurguluyorlar. Bütün bunları da çok iyi ortaya koyuyorlar. Fakat gerçekte yaşanan durum, bunun çok uzağındadır. Peki, bu kopukluk, bu çelişki neden? Bu pratiğin ve yaşamın tanımı, özgürleşme istemine dayanabilir mi? Hiç ilgisi yok. O zaman bu, özgür yaşama koşuş olarak değerlendirilemez. Tersine bu gerçeklik, özgür yaşamdan kaçışın kaynağı durumundadır. Daha da kötüsü farkına varmayarak bu gerçekliğin dışına çıkaramayacak kadar kör olmak, sağır olmaktır.

Her şeyden önce özgürlük en çok istenen ama en zor ulaşılan bir olaydır. Özgürlük bağımsızlıkla başlar. Özgürlük kişinin kendi kendisinden kopuşunu, bağımsızlaşmasını gerektirir. Geleneklerden, düzenden kaynaklanan zincirler var. Aslında bu şekilde kişi kendisine bile ait değildir. Onun ipleri başkalarının direklerine kalın halatlarla bağlıdır. Niyete rağmen devrime ancak bir adım atıp devamını getiremiyorsa, bu, kaynağını kölelikte bulan duyguların, psikolojinin esiri olmaktan, böyle bir gerçeğe mahkum edilmekten ötürüdür. Bir kişi kendine hükmedemiyorsa, kendi üzerinde kontrol sağlayamıyorsa, bakış açısı saplantılı olur. Kendi adına karar veremeyecek durumdadır. Zayıftır ve kendine güvensizdir. Mevcut durumundan kopmak istemez. Daha fazlası ona ağır gelir, altında ezilmekten korkar. Dolayısıyla büyük işleri kendisine layık görmez. "Ben buyum, daha fazlası olamam" anlayışıyla yerinde sayar. Diğer yandan özgürlüğün dayanılmaz çekiciliği karşısında büyülenir. Sorunun kökenine inmediğinden, kaderci anlayıştan kopuşu gerçekleştirmediğinden sadece "özgürlüğü" telaffuz etmekle, onun için elinden geleni sergilediğini sanmakla yetinir. Özgürlük kutsal bir kavramdır. Bedeli de her şeyden daha ağırdır. Her anı ve her adımı büyük mücadele gerektirir. Yırtıcı canavarların doluştuğu sık ormanlarda yol açmaya benzer zorlukları göğüslemeyi gerektirir. Dolayısıyla bu sadece cesaret ve fedakarlık olayından ibaret değildir. Bundan daha fazla ustalık, incelik, taktik, yol-yöntem gerektirir. Bu durumda özgür yaşamı herkes sevebilir veya özleyebilir. Tabii şartlarını kendisinde hazırlamayanlar bununla yetinirler ve korkunç mücadeleyi göze alamayıp geride kalırlar.

"Neredeyse anlama kabiliyetiniz donmuş. Artık ben mi sizi çok zorladım veya bu çizgi altında gücünüz olmadığı için mi zorlanıyorsunuz? Adeta kurumuş gibisiniz."

(Başkan APO)

"İsyanlarınız fazla değil"

Başkan APO sorduğu sorulara fazla cevap alamıyor. Sorularını kendisi cevaplıyor. ***"Siz çok köklü sorulara cevap veremiyorsunuz. Çünkü siz çok iddiasızsınız. Sizi yaşamın neresine koymak lazım? Sorumluluğumuz gereği size inanç verdik. Şimdi zorlanıp duruyoruz. Benim bir görevim güçlü inanç vermek, bakış açısı kazandırmaktır. Fakat ben bununla yetinmiyorum. Bir de düşmanın pratikte asla ulaşamayacağı ölçülerde yaşama, onun asla ulaşamayacağı güvenlik konumunu yakalama istemi var. Var mı sizde bu anlayışlar? Sorduğum sorulara cevabınız çok sönük. Karşımda hepiniz söz veriyorsunuz. Ama sözün gereklerinin yerine getirileceği noktada unutuyorsunuz. Ben şu anda bir düşman grubu karşısında bir iki ders versem, hepsi müthiş etkilenir. Kaldı ki etkileniyorlar da. Neredeyse anlama kabiliyetiniz donmuş. Artık ben mi sizi çok zorladım veya bu çizgi altında gücünüz olmadığı için mi zorlanıyorsunuz? Adeta kurumuş gibisiniz."***

Neden düşmanın bile etkilendiği, diğer bir yönüyle de oldukça yararlanıp sonuç çıkardığı devrim çözümlemelerini pratik yaşamla buluşturmuyoruz? Bu sorunun çok çeşitli cevapları var. Ya da her cevap kendi içinde çok kapsamlıdır. Başkan APO, ***"isyanlarınız fazla değil"*** diyor. ***"Bunu istiyorum, şunu istemiyorum"*** veya "şundan yanayım, buna karşıtım" demek, bu konuda son sözü söylemek anlamına gelmiyor. Her şeyden önce hangi koşulda, hangi kişilik yapılanmasıyla böyle bir tavrı dillendiriyorsun? Bu tavrın tersini göstermemenin gerekçeleri hangi zeminlere dayanıyor? Bu karar hangi kaynaktan besleniyor? Kararın keskinliğini her koşulda sürdürebilecek güçlü kişilik özellikleri ne kadar mevcut? En önemlisi de, her şey bu tavrın gerçeklik bulmasına adanmış mıdır? Başkan APO, ***"Karşımda söz veriyorsunuz, sonra da unutuyorsunuz"*** diyor. Bunun yanısıra kaç resmi platformda ve kaç raporda başarı sözü verdik? Şüphesiz sayılmayacak kadar çok. Ya bu sayılmayacak sözlerin gerekleri? Çok az. Daha da kötüsü bu "çok az"la yetindik. Hatta bazen de sarhoş olduk. Sonuçta, düşünemediğimiz kadar zarar verdik ve tahribat yarattık. Artık anlamak durumundayız. Hiç olmazsa bundan sonrasını kavramak için anladıklarımızı uygulamaya geçirmek zorundayız.

Kendimize yedirmeliyiz ki, isyanlarımız çok az. İsyanlarımızın başarı şansı çok sınırlı. Savaşıyoruz, ama sadece açık cephede bizi imha etmek isteyen düşmanla değil. Kaldı ki, bu düşmana karşı savaşarak darbe vurmak kolay. Buna mecburuz, çünkü biz onu darbelemezsek, o bizi darbeleyecek ve imha edecek. Asıl tehlikeli olan her birimizin içindeki düşmanlardır. İçimizde beslediğimiz bazı özellikler ve anlayışların açık düşmandan birkaç kat daha tahlikeli olduğunu anlasaydık, anlayıp da gereklerini yerine getirseydik, şimdi mevcut geri özellik ve anlayışlar içimizde bir karış yer bulabilirler miydi? Dış isyanlarımızın başarısı, iç isyanlarımızın başarısını belirler. Kaç cephede isyan başlatılıp sürdürülüyor? Bütün cepheler tutuluyor mu?Bu isyanların örgütlenmesi sağlama alınıyor mu? Tüm boşluklar zamanında görülüp dolduruluyor mu? Tedbirler ne düzeyde? Düşman sızmasına karşı betondan duvarlar örülüyor mu? Kayıplar ve kazanımlar hesaplanıyor mu ve bundan her gün sonuçlar çıkarılıyor mu? Gidişat zafere ilerliyor mu? Bu soruların cevabını tam veremeden, büyük bir gaf örneği olarak "Şıpka Geçidi'nde her şey yolunda" diyoruz. Daha doğrusu çok isyan başlatıp yenilmiyoruz. Amacımız için büyük isyanlar başlatmaya çok ihtiyacımız olduğunu anlamıyoruz. Anlasak da bunun pratik gereklerini unutuyoruz. Onun için de başlattığımız az isyanlarda yenilmekten kurtulamıyoruz. Yanlış anlaşılmasın; yenilgilerden bahsederken, açık düşman karşısında yenildiğimizi söylemiyoruz. Buradaki yenilgiyi Başkan APO ve onun pratik uygulama düzeyi durduruyor. Durdurduğu gibi kazanıyor da. Kişiliklerdeki iç yenilgiye rağmen böyle kazanmak, tarihte görülmemiş bir örnektir. Bu anlamda dış düşmana, açıkta olan düşmana karşı yenilme gibi bir sorunumuz yok. Bizim sorunumuz iç düşmanladır. Her birimizin kendi içinde göremediği veya görse bile giderme savaşımını veremediği iç düşmanı yok etme sorunumuz var. İç düşmanı yerle bir etmek, bütün hedeflerimiz önündeki ağları çorap söküğü gibi zorlanmadan çözmek demektir.

"Yaşamı kolay sanıyorsunuz!"

"Çizgiye göre yaşam, çok kabiliyetli, çok terbiyeli, çok iddialı insanların işidir. Bu yönüyle zayıfsınız. Çok kölece bağlılık var ki, bu da çok tehlikelidir. Çizgiye karşı olmayı özgürlük sanıyorsunuz. Bu sorumsuz bir yaşamdır. Bu tutumlardan kurtulamayışınızın nedeni, sizde yaşanan zayıflıktır. Yoksa çok güçlü olduğunuz için değil. Dikkat edin, gerçekten yoldaşça ilgilenmeyi son sınırına kadar getirdik. Temel insanlık ilişkilerini ilkel komünal koşullardan alıp günümüze kadar getirdik. Bu temelde kendinizi tanımanız için, insanlık gelişmesinin neresindeyiz; insan toplumunun gereklerini yerine getirmeye ne kadar varız sorularına açıklık getirdik. Adeta her şeyden medet umuyoruz. Çünkü yaşamı özgürleştirmek istiyorsak, bunlar gerekecek. Teorisiz, tanımsız yaşamak mümkün değildir. Bunun tersi sizin yaşamınızdır. Zaten bu yaşamınızın bizi ne kadar zorladığı da ortadadır. Geri kalmak sizin için normaldir, ama benim için korkunç bir olay. Nitekim geriliği normal gören kişilik bizden koparıp götürüyor. Umudu, şerefi, onurlu yaşamı götürüyor. Ben sizin kendinize yakıştırdığınız yaşamı kendime yakıştırmam" diyen Başkan APO, içinde bulunduğumuz yaşam darboğazından bizleri çıkarmanın TC'yi yenmekten daha zor olduğunu vurguluyor.

Başkan APO, son dönemlerde doğru yaşamın ve güçlü kazanmanın neleri gerektirdiğini kavratabilmek, bunu pratik yaşamla buluşturmak için kendi öyküsünü anlatıyor. Çocukluğundan, yani 7 yaşından başlatıp günümüze kadar getirdiği bu öyküde, kazanmanın bütün nedenleri vardır. Bir söz, bir adım, bir eylem, bir ilişki, bir yoğunlaşma vb. her şeyden bir sonuç yaratıyor. Örneğin TC'nin çok yönlü denetime alma çabaları karşısında yenilmediği gibi büyük kazanıyor. İlk baştaki tecrübesizliğe rağmen provokasyon ve komplolara düşmüyor. Bunun temel nedeni, ilkeli bir yaşamın esas alınmasıdır. Bu ilkeden taviz verilmemiştir. Bir ilişki bile TC ile savaşa dönüştürülmüştür. Her şey tüm ayrıntılarıyla dikkate alınmıştır. Her adımın, her sözün ne getirdiği ve ne götürdüğü hesaplamıştır. Yine bu ilişkide kazanmanın bir PKK'yi, bir Kürdistan'ı kazanmaya yol açacağı görülmüştür. Başkan APO, kazanan halk olmuş, kazanan halk ise kazanan insanlık olmuştur. Bu büyük "özgürlük oyunu" o kadar yoğun ve dolu geçmiştir ki, onun çıplak anlatımı bile birkaç cilt olur. Bunun yorumlanması ise bir tarih kapsamındadır.

"Siz ilke savaşçısı değilsiniz" diyor Başkan APO. Bundan anlaşılması gereken nedir? Biliyoruz ve her gün görüyoruz ki, Kürdistan'da ilkesiz tek bir adım bile atmak mümkün değil. İlke, bütün bir yaşamı kazandırdığı gibi ilkesizlik de bütün bir yaşamı kaybetmek için yeterlidir. Kolay hiçbir şey kazanılamaz. Özellikle de her şeyiyle yitirilmiş bir yaşamı yeniden kazanmak, sanıldığından çok daha zor. Zor, büyük güç olmayı gerektirir. Kaba güçten, vurup kırmaktan, bol lafazanlıktan, çıplak fedakarlık ve cesaretten bahsetmiyoruz. Çünkü bu özelliklere ulaşmak zor değil. Biraz bilinç ve biraz çaba bu düzeyi yakalamak için yeterlidir. PKK'de olmayan veya aranan bu değildir. Her anı fetheden, her anın nasıl kazanılması gerektiği konusunda yoğunlaşan, bunun gerektirdiği incelik ve ustalık neyse onu sergileyen kişilik, militanlık isteniyor. PKK'nin işlerinin başarılması gelip böyle bir noktaya dayanmıştır. Bütünüyle devrim içinde olmayı; elini ve ayağını tümden düzen sınırlarından çekmeyi şart koşmuştur. Bir olay, bir gelişme karşısında herhangi bir ikircikliğe düşmeden hemen düşünen ve hemen karar veren devrimcilik, iktidarlaşma sürecinin olmazsa olmaz kabilinde emrettiği militanlıktır. Bu teori ile pratiği aynı anda düşünme ve kararlaştırma yaklaşımıdır. Aynı zamanda bu, vazgeçilmez bir ilke özelliğindedir. Bu ilkenin amansız militanı olabiliyor muyuz? İlke savaşçılığının etrafında dolanıp durmak bir şeyleri kurtarabiliyor mu?

Yoğunlaşmak bir yaşam tarzımızdır. Yoğunlaşmaktan kopuk bir yaşam yenilgiye mahkumdur. Tesadüflere endekslidir. Ayakta duruyorsan bu, tesadüf sonucudur. Doğru yaşam, yenilmeyen ve kazanan yaşam savaş içinde ortaya çıkarılmış yaşamdır. Her anı ister pratik, isterse düşünsel sahada olsun yoğunlaşma içinde geçirmek zorundayız. Bunsuz yaşayabileceğimizi söylüyorsak, bu yanılgıların en şiddetlisidir. Diğer türlüsü eski yaşamdır. Düzenin kötüleştirme, maymunlaştırma politikasının dayattığı yaşam biçimidir. Bir de geldiğimiz gerçekliğin düşürülmüşlüğünü unutmayacağız. Partiye, savaşa katılımla yaşamaya başlayanlar, çok iyi bilmek durumundadırlar ki, geçmişte yaşamadılar. Yaşamak, savaşı tümden yaşamakla mümkündür. Savaşın dışında kalmak yaşamamak demektir.

"Bendeki toplumsal bir isyandır"

Geçmişte yaşadığımız gerçekliği Başkan APO değerlendirerek, buna yaklaşımının nasıl olduğunu ortaya koyuyor: ***"Kürt halk gerçekliğinde yaşam özü yok. Yaşadıklarını sanıyorlar. Ama ben de yaşamadıklarını kanıtlamaya çalışıyorum. Bu da güzel bir iş. Yaşama imkanı, yaşama onuru olmadığı halde yaşadığını, hem de namuslu yaşadığını sanmak kadar alçakça bir durum yoktur. İşte ben bunu kanıtlamaya çalışıyorum. Bu çok önemli bir çalışma ve bunu başarmak da tarihin en ciddi eylemlerinden birisidir.***

"Bir hata, bir yanlış anlayış, bir taktik dışılık, diğer yıllardan birkaç kat daha fazla tahribatlara, yıkımlara yol açabilir. Sıradan bir tereddüt, sıradan bir ikircilik, sıradan bir kararsızlık, sıradan bir çizgi dışılık büyük bir sürecin bir o kadar büyük kaybedilmesine neden olabilir."

Kendi gerçekliğiyle bu kadar oynayan bir halkın, insanlık ölçülerini bu kadar tüketen ve zorlayan bir halkın, bir ölüden çok beter, çok kokuşmuş olduğu kanıtlanmalı ki, hiç olmazsa mezarını derine kazıp kokuyu fazla insanlık içine yaymasın. Hatta biz de bu şekilde yaşadığımızı sanmayalım. Öyle bir ölelim ki, ölümden bile beter olan bu sahte yaşamı, her türlü pisliği, onun kokuları dünyayı kirletmesin. Vicdanen çok zor olan bu yaşam, hiç olmazsa başkalarına, bizden sonrakilere işkence teşkil etmesin. Bu toplum, yüzyıllardan beri fakirinden zenginine, çobanından aydınına kadar alçakça bir yaşamı kendine yakıştırdı. En belalı lümpenler, serseriler, demagoglar, yalancılar, kendini her türlü aldatanlar topluluğu halinde yaşadığını sandı. Hiç kimseden ses çıkmadı; 'böyle yaşanmaz, ben buna karşı savaşacağım' denilmedi. Ben kendimi çok beğeniyorum veya övüyor değilim ama bunu fark ettim. Dolayısıyla bu yaşamın, onun sahipleri üzerine maalesef çok kötü gitmek zorundayım. Çünkü insanları, halkı ve onlarla çok mükemmel bir yaşamı uyarlamayı çok seviyorum. Fakat buna kim, nasıl gelecek?"

Toplumsallaşmayan çabalar, düşünceler Kürdistan koşullarında sonuç yaratmaz. Bizim için insanlaşmanın yolu toplumsallaşmaktan geçiyor. ***"Bendeki toplumsal bir isyandır"*** diyen Başkan APO'nun önderlik tarzı tarihte görülenlerden farklıdır. Halksaldır, insansaldır, toplumsaldır, ulusaldır, enternasyonaldır. Bütün bunları içinde barındıran bir önderlik gerçeğidir. Dolayısıyla bütün bu düzeyleri etkileyen bir yaklaşımdır. Bu önderlik gerçeğinin büyük çekiciliği, büyük ilgi toplayıcılığı bundan kaynaklanıyor. Kim olumlu, doğru, yararlı ne istiyorsa o vardır. Bununla karşılaştırmalı olarak bir de kendi tarzımızın nerede olduğunu, ibrenin nereye kaydığını görmek gerekiyor. Bu tarz ne kadar gelecek vaat ediyor? Ne kadar yol alma şansını buluyor? Ne kadar halksal, toplumsal ve ulusaldır? Bu sorulara güçlü cevap vermek zor. Kendi tarzında ısrar etmek ağırlıktadır. Başkan APO bir değerlendirmesinde ***"Örgütsel olmayan tarzda sonuç alacağını düşünen ahmaktır"*** diyordu. Gerçekten de yaşadığımız kötü bir bireyciliktir. Kötü bir bireyciliktir, çünkü birey olamama da vardır. Birey bazında güç olmak, devrim yaşamında bir yer açmak, gelişme yolunda etkili olmak önemlidir; olması gerekendir.

Burada da Başkan APO'ya bakıp öğrenmek gerekiyor: ***"Dikkat edin, benim kadar kendi birey gücünü (pek hazır olmadığı veya imkanları olmadığı halde) bu duruma getirmek, insanlık tarihinde belki de tek-***

Devamı 27. sayfa

Güzeldir ülkemiz

Ayhan Kaya (Sipan Çiya) hevalin gerillaya katılışından şehit düştüğü tarihe kadar tuttuğu günlük.

Kürdistan'da her geçen gün PKK önderliğinde özgürlük savaşı gelişirken, sömürgecilik tüm kurum ve kuruluşlarıyla yerle bir ediliyordu. Ulusal bilinç bir tohum gibi beyinlere serpiştiriliyor ve halkımız kendi gerçekliğini her geçen gün daha iyi tanıyor, gerçekliğini tanıdıkça da düşmana kini kabarıyor ve ulusal kurtuluş mücadelesine katılımını sağlıyordu. Savaş kızıştıkça, büyüdükçe özgürlük daha da yakınlaşıyordu.

1991 yılıydı. Sonbahardı. Sonbaharları da güzeldir ülkemizin. Asıl ülkemizi güzelleştiren dağların başındaki özgürlük savaşçılarıydı. Özgürlük savaşçıları gittikleri her yerde halkımızı etkilemiş, halkımızın gönüllerinde taht kurmuşlardı. Herkes onlara özeniyor, onları seviyor, onları görmek istiyor ve artık kurtuluşu onlarda görüyordu. Yani kurtuluştu, umuttu, özgürlüktü, bin yılların intikamıydı gerilla...

Biz de etkilenmiştik gerilladan. Onlar gibi olmak istiyorduk. Onlar gibi omuzumuzda silah taşımak, dağların doruklarında özgürce gezmek, savaşmak istiyorduk. Geceleri yatağa girmeden önce onları hayal ediyordum. Ve yataktayken onları düşünüyordum. Ben de elime kleş almak, özgür olmak, halkımıza hizmet etmek istiyordum. Öyleyse bunun tek yolu vardı: Gerillayla ilişki kurup onlara katılmak.

Biz bir grup öğrenci arkadaş kararımızı verdik. Artık gerillaya katılmalıyız, dedik. Artık okula gitmek, dersleri dinlemek istemiyordum. Tüm zamanımı gerillayı, dağları düşünerek geçiriyordum. Sonunda bir arkadaşımla birlikte köylerine gittik. O gece gerilla köye gelecekti ve bizimle görüşecekti. Köyde yerimde duramıyordum. Çünkü ilk defa gerilla görecektim. Sevinç, coşku ve heyecanı iç içe yaşıyordum. Ne konuşacaktım, karşılarında nasıl duracaktım, nasıl hitap edecektim? Bütün bunları düşünürken, gerillanın bizi çağırdığını bildirdiler. Bekledikleri eve gittik. Onları ilk gördüğümde sevinçten, heyecandan konuşamadım. Merhabalaştık. Daha sonra benim heyecanımı yatıştırdılar, ardından tanıştık. Aklımdan geçen her soruyu onlara sordum. Onlar da hiç sıkılmadan cevap verdiler. Çok etkilediler beni. Sonra kararımızı bildirdim onlara. Evet, gerillaya katılmak istediğimizi bildirdim. Onlar da olumlu karşıladılar. Yer ve zamanı tespit ettikten sonra ayrıldık. Hiç ayrılmak istemiyordum. Yalnız bu ayrılık bir günlüğüne olacaktı. Sonra bir daha ayrılmamak üzere gerillayla bütünleşecektik. O gün onlardan ayrılırken gerilla arkadaşlar da ben de sevinçliydik. Ben hayal ettiğim özgürlüğe adım atacağım için, onlar da, yeni savaşçılar alacakları için mutluydular. Mutluluk o gün hepimizin en doğal hakkıydı.

Öbür gün tüm arkadaşları topladım. Yedi arkadaştık. İkisi bayan arkadaştı. Hepimiz sınıf arkadaşıydık. Birbirimize de bağlıydık. Onun için hep beraber katılacaktık. Gerilla arkadaşlar bizi telefonla arayacaklardı; buluşma yerini bize söyleyecekler ve biz de noktaya milis arkadaşla birlikte gidecektik. Sabah veya akşam arayacaklardı. Sabah verdikleri saatte aramadılar. Bunun üzerine endişelendik, neden aramadılar diye. Durumu milis arkadaşa ilettim. Bir şey mi çıktı, çatıştılar mı? Kafamda binbir soru dolaşıyordu. Milis biraz düşündükten sonra, "Bizim köye gidelim, arkadaşlar kesin bu gece köye gelirler, oradan katılırsınız" dedi. Bunun üzerine akşamı beklemeden köye gittik.

Yedi arkadaşız, öyle meraklı, coşkulu ve sevinçliyiz ki, sanki mutluluğu ilk defa yakalamış gibiyiz. Katılımımız duygusal bir katılım olsa da, halkımıza yararlı olacağımıza, gerillacılığı başaracağımıza inanıyorduk. Akşam karanlığının yavaş yavaş çökmesiyle heyecandan yerimizde sanki zıplıyorduk. Hele hele hiç gerillayı görmemiş diğer arkadaşlar, bambaşka bir dünyadaydılar sanki, bunu görebiliyordum.

Saatler ilerledikçe, gerillanın bir daha gelmeyeceğini düşünmek bile istemiyorduk. Çünkü bugün gelmeliydiler. Gelmeseler biz ne yapacağız? Ama mutlaka gelecekler, diyorduk. Gecenin geç saatlerine kadar bekledik, gelmediler. Artık gelmeyecekleri belliydi. Milise "ne yapalım" dedik. O da, "Dağa, arkadaşların noktasına gidelim, kesin buluruz" dedi. Ve gece parlayan ay ışığı altında dağlara doğru yürümeye başladık. Gerillayı görmemiştik, ama onları göreceğimize inanıyorduk. Bu konuda biraz da yanımızdaki milise güveniyorduk. Sabaha kadar yürüdük. Bir ormanlık alana geldik. Fakat gerillalar orada da yoktu. Onları görmedikçe üzülüyorduk. Gün boyunca oralarda gezdik. Fakat bulamadık. Hava da bozulmuş, yağmur arada yağıyordu. Keşke gerillalar gelip bizi bir an önce alsalar diyorduk. Gece yağmur yağınca tekrar köye döndük. Köyün hepsi yurtseverdi. Herkes bizimle ilgileniyordu. Bize moral veriyorlardı. İlçeye gidenler bizi görmeye geldiler. "Her tarafta aileleriniz sizleri arıyor. Polis sizin köyde olduğunuzu öğrenirse gelip sizi öldürecek, onun için geri dönün. Zaten arkadaşlar da şimdi gelmezler" dediler. Milis ve diğer yurtsever köylüler de o koşullarda dönmemizden yanaydılar. Biz de dönmekten başka yolumuzun olmadığını anladık ve dönme kararı aldık.

Ne garip bir durumdu. Morallerimiz sıfırdı. Yüzümüz tutmuyordu. Nasıl yurtseverlerin yüzüne bakacaktık? Ne yapacaktık? Bunun yanında eğer polis sorgularsa nasıl cevap verecektik? Biraz düşündükten sonra polisin sorgulaması durumunda ortak tavrımızı belirledik. Hepimiz birbirimizin yüzüne bakıyor, ama konuşmak istemiyorduk. Çünkü özgürlüğe ulaşmayı başaramamıştık. Çünkü tekrar o köle ortama geri dönecektik. Ve sabahın ilk ışıklarıyla ilçeye döndük. Herkes kendi evine, ardından okula gidecekti.

İlçeye girer girmez her tarafın, TC bayraklarıyla donatıldığını gördük. Sanki bize bir karşılama töreni gibi geliyordu. O gün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı. Ben önce dükkana gittim. Babam beni karşıladı. Beni görünce inanamadı, çünkü bir daha geri dönmeyeceğimizi düşünüyordu. Onunla konuşuyordum ki, yavaş yavaş tüm çevre bizim dükkana gelmeye başladı.

Nereye gittiğimizi, neden bunu yaptığımızı soruyorlardı. Herkes sanki beni kendine göre yargılıyordu. Ben hiçbir yere gitmediğimizi, arkadaşlarla geziye çıktığımızı bunun da hakkımız olduğunu söylüyordum. Sonra eve gittim. Evde de aynı durumla karşılaştım. Geri döndüğümüze de seviniyorlardı. Sonra okula gittim. Diğer arkadaşlar da gelmişti. Bizi okul müdürünün odasına götürdüler. Orada polis komiseri vardı. İlk sorgulamamızı yapacaktı. Hepimizin tek tek isimlerini aldı. Ve bize "Nereye gittiğinizi biliyorum. Sizden bunun hesabını soracağım. Şimdi okula her gün gelip gideceksiniz" dedi. O anda bize korkunç gibi görünmek istiyordu. Kalın sesli biriydi. Bizi tehdit ettikten sonra gitti. Biz de eve gittik.

O günden sonra sürekli polis takip ediyordu bizleri. Eski arkadaşlarımız da artık yanımıza gelmiyordu. Hatta biz yedi kişi bile bir araya gelemiyorduk. Çok üzülüyordum. Biz kötü bir şey mi yaptık, arkadaşlar bizim yanımıza gelmiyorlar, bizden uzak kaçıyorlardı? Doğruydu yanlış yapmıştık, acelemizden, sabırsızlığımızdan dolayı gerilladan gelecek telefonu beklememiştik. Çünkü akşam biz çıktıktan sonra aramışlar, olmadığımızı öğrenince kapatmışlardı.

Arkadaşlar korktukları için yanımıza gelmiyorlardı. Halbuki morale çok ihtiyacımız vardı. Durumumuz böyle olunca birçok arkadaşın aileleri onları metropole yolladı. Ailem güvenliğim ve kendimi toparlamam için beni izine yollayacaktı. Ne garip bir şey. Biz özgürlüğün yuvası dağlarımıza çıkalım derken, memleketimizden oluyorduk. Bizi sürgüne yolluyorlardı. Bundan daha büyük acı olamazdı. Belki devrimciliği fazla bilmiyorduk. Ama yurdumuzu gerçekten de seviyorduk. Biz yurdumuzun dağıyla, taşıyla, kurduyla, kuşuyla birleşelim derken, tamamen yurdumuzdan kovuluyorduk.

Evet ilk defa memleketimden ayrılacak ve artık el kapılarına gidecektim. Bir türlü kabul edemiyordum. Ama ferman yazılmıştı. Zaten onların gözünde bir suçlu gibiydim. Bunun için gitmekten başka şansım da yoktu. İzmir'e giderken belki de hayatımın en büyük acısını çekiyordum. Her şeyim

"Yalnız bu ayrılık bir günlüğüne olacaktı. Sonra bir daha ayrılmamak üzere gerillayla bütünleşecektik. O gün onlardan ayrılırken gerilla arkadaşlar da ben de sevinçliydik. Ben hayal ettiğim özgürlüğe adım atacağım için, onlar da, yeni savaşçılar alacakları için mutluydular. Mutluluk o gün hepimizin en doğal hakkıydı."

Kürdistan'daydı. Gün be gün Kürdistan'ın özlemiyle yanıp tutuşmaktansa bir an önce orada partiyle ilişkiye geçip, ülkeme dağlarıma bu kez kesin dönmeyi başarmak şarttı.

İzmir'e gittim. Eskiden tanıdığım yurtsever arkadaşlar vardı. Onlarla belli süre sonra ilişkiye geçtim. Onlar da benim durumumu biliyorlardı. Bana destek oldular. Kendimi geliştirmem için kitap verdiler. Benimle ülke özlemini paylaştılar. Sonra partiyle ilişkiye geçtik. Partiyle ilişkiye geçtikten sonra belli bir süre bize eğitim verdiler. Ve arkasından partiye katıldık. Yine yedi kişiydik. İzmir'de bir süre yurtseverlerin evlerinde kaldık. Çünkü Kurban Bayramı vardı. Otobüsler çalışmıyordu. Bayram bittikten sonra hareket ettik. İzmir'de otobüs terminaline gittiğimizde beklerken ortalıkta eniştemin arabaların yanında beklediğini gördüm. Beni arıyor olmalıydı. Hatta bir ara bineceğimiz arabanın içine bile baktı. Beni görmemeliydi. Kendimi ona göstermedim. O gittikten sonra Doğubeyazıt otobüsüne bindik. Ve Kürdistan'a doğru yol almaya başladık.

Son derece heyecanlıydım. Bu defa hiçbir aksilik çıkmamalıydı. Arabada hep gülüyordum. Uyku bile gözümüze girmiyordu. Ferhat da benim kadar heyecanlıydı. Ertesi gün öğleye doğru Doğubeyazıt'a ulaştık. Bizi bir yurtseverin evine götürdüler. Yurtseverin evine ulaştıktan sonra artık gerillaya ulaşacağımıza inandım.

Bu yurtsever ailemiz yanında bir gün bekledikten sonra ertesi akşam arabayla Ağrı Dağı'na doğru hareket ettik. Bir köyde indik. Bu köy üç dört evden ibaretti. Son derece heyecanlıydım. Ferhat benden de heyecanlıydı. Çünkü biraz sonra gerilla arkadaşları görecektik. O hiç gerilla görmemişti. Hep başkaları ona anlatmışlardı. Hep kitaplarda okumuştu, resimlerde görmüştü. Ama birazdan canlı olarak gerillayı görecekti. Onun için heyecanlı olması normaldi. Sigara üstüne sigara içerek heyecanımızı yatıştırmaya çalışıyorduk. Bir saat bekledik gerilla gelmedi. Gerilla gelmeyince yanımızdaki milis başka bir noktaya gideceğini, arkadaşları alıp geleceğini söyledi. Biz orada Pir ve Ferhat arkadaşlarla bekliyorduk ki, o sırada başka bir milis arkadaş geldi yanımıza. Yaralı bir arkadaş getirmişti. Arabanın yanına gittik. Battaniyelerin içinde sarılı bir arkadaş vardı. Milise yanaştım, arkadaşın nesi olduğunu sordum. O da arkadaşın yaralı olduğunu, kendisine yardım edip, arabadan indirmemiz gerektiğini söyledi. Ben arkadaşın kurşunla yaralandığını düşünmüştüm. Fakat arabanın kapısını açıp battaniyeyi üzerinden aldığımızda yanıldığımı gördüm. O anda ellerim ayaklarım birbirine dolandı. Donup kaldım. Ferhat arkadaşta da aynı şeyler görmek mümkündü. Yalnız Pir arkadaş soğukkanlılığını koruyordu. Ben hayatımda ilk defa her iki ayağı kesilmiş, iki elleri kömür karası olmuş birini gördüm. Kendisine yardım edip eve taşıma cesareti bile gösteremedim. Köylü, Pir ve milis arkadaşlar, yaralı arkadaşı eve taşıdılar. Ferhat arkadaşla birlikte biz de battaniye ve çantaları taşıdık.

Yaralı arkadaşı evde uygun bir şekilde yatırdıktan sonra biz sessiz bir şekilde uzaktan ona bakıyorduk. Daha ilk anda bile yaralı arkadaş, benim ve Ferhat arkadaşın korktuğunu fark etmiş olmalı ki, bizi yanına çağırdı. Onun yanına oturduk. Önce kendisini tanıttı. Biz de kendimizi tanıttıktan sonra başladı hikayesini anlatmaya. O anlattıkça ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İsmi Haki'ydi. Düşman kışın kamplarını basmış ve arkadaşlar geri çekilirken ayakları karda yanmıştı. Bir ayağını kendisi kesmiş, diğer ayağını da başka bir arkadaş kesmişti. O kadar canlıydı ve moralli bir insandı ki, anlattıkça moralimiz artıyordu. Diğer taraftan da yaptığı büyük direnişe hayran kalıyordum. Gerillaya katılırken başta böyle bir direnişçi arkadaşla karşılaşmayı şans olarak değerlendirmeye başladım kendi içimden.

İlk defa direnen, yaşama sevdalanan, yaşamak için her türlü mücadeleyi veren bir insan görüyordum. Haki arkadaş o haliyle bize cesaret veriyordu. Arada bir ayaklarındaki iltihap sızlayınca inliyordu. Bizim duygusallığımız tutunca iniltisi kesiliyordu. Hemen bize Parti Önderliği'nden, gerilladan bahsediyordu. O anlattıkça biz çok dikkatli bir şekilde dinliyorduk. O durduğu zaman bu defa biz durmuyorduk. Kendisini soru yağmuruna tutuyorduk. O da cevap veriyordu. Bir ara ilaçlarını almak için çantasını istedi. Çantasından ilaçlarını çıkarıp kendisine verirken, çantasından bir de bomba çıktı. Bombayı hemen kendisine verdim. O da bombayı önce kendisi kontrol ettikten sonra bana tekrar uzattı ve pencerenin yanına koymamı istedi. İlk defa bomba görüyordum. Her an patlayabilir dedim kendi kendime. Onun için almadım ve Ferhat arkadaşın almasını söyledim. O da alma cesaretini göstermeyince Pir arkadaş bombayı alıp pencerenin önüne koydu. Bu durumumuza Haki arkadaş oldukça güldü. "Bugün belki bombayı almaya casaret edemiyorsunuz, fakat belli bir süre sonra bomba günlük yaşamınızın bir parçası olacak" dedi. Biz de Haki arkadaşa katıldık ve halimize güldük.

"Gece saat üç olmuştu. Yattığım yerde Ferhat arkadaş beni kaldırdı. Kalktığımda öyle sevindim ki, gözlerime inanamıyordum. 6-7 gerilla silahlarıyla birlikte karşımda duruyorlardı. Hemen onlara sarıldım. Artık hiçbir engelin kalmadığın düşündüm. O an dünyanın en mutlu insanlarındandım. İki yıldır ulaşamadığım gerillalara Ağrı Dağı'nın eteklerinde, karanlıklar içinde bir damda ulaşmıştım."

Uzun bir süre geçti, gerilla arkadaşlar gelmediler. Yurtseverler bize yemek getirdiler. Akşam yemeği yedik. Bu arada herhangi bir olumsuzluğa karşı nöbet tutuyorduk. Dışarıda yağmur da yağıyordu. Ben Haki arkadaşla konuşurken uyuyup kalmışım. Gece saat üç olmuştu. Yattığım yerde Ferhat arkadaş beni kaldırdı. Kalktığımda öyle sevindim ki, gözlerime inanamıyordum. 6-7 gerilla silahlarıyla birlikte karşımda duruyorlardı. Hemen onlara sarıldım. Artık hiçbir engelin kalmadığını düşündüm. O an dünyanın en mutlu insanlarındandım. İki yıldır ulaşamadığım gerillalara Ağrı Dağı'nın eteklerinde, karanlıklar içinde bir damda ulaşmıştım. Sonra evden çıkmaya başladık. Haki arkadaşı battaniyenin içine koyduk. Her arkadaş bir köşesinden tuttu. Yarım saat evden uzaklaştıktan sonra eski, yıkık, terk edilmiş bir evde durduk. O evde arkadaşları beklemeye başladık. Bir grup daha gelecek ve sonra biz İran sınırına gidecektik. Yağan yağmur yerini güneşe bırakmıştı. Gelen arkadaşlar biraz geciktiler. Öğleden sonra yanımıza geldiler. Yeni arkadaşlarla birlikte bir takımlık gerilla grubu daha yanımıza geldi. Bu takımda bayan gerillalar da vardı.

Daha önce bayanların da gerillada olduğunu biliyordum. Ama ilk defa silahlı, aynı erkek arkadaşlar gibi giyinip kuşanmış bayan arkadaşlar görüyordum. Düşünüyordum da Kürdistan kadını kadar düşürülmüş, sömürülmüş, köleleştirilmiş bir kadına dünyada rastlanılmazdı. Daha düne kadar komşusuna, akrabasına gitmek için erkekten izin alan, erkeğin izni olmadan kimseyle konuşmayan Kürdistan kadını, bugün özgürlük savaşında en ön saflarda yerini almıştı. Uzaktan bayan gerillalara bakarken bunları düşünüyordum.

Yola koyulacaktık. Bir grup yeni arkadaş, yaralı Haki arkadaş ve bizimle birlikte gelecek 6 gerilla arkadaş İran sınırına doğru yürümeye başladık. Haki arkadaşı taşımak için ağaçlardan sedye yapmıştık. Her seferinde sedyeyi dört arkadaş taşıyordu. Yorulan arkadaş yerini başka arkadaşa bırakıyordu. Biraz gittikten sonra TC'nin sınırındaki karakolu göründü. Karakolun altından geçecektik. Onun için çok sessiz ve dikkatli geçmemiz gerekiyordu. Zaten gerilla arkadaşlar da bizi uyarmışlardı. Akşam karanlığında sessiz bir şekilde sınırı geçtik. Tam 6 saat süren uzun, yorucu bir yolculuktu. En çok da Haki arkadaşı taşırken zorlanıyorduk. Ama hepimiz de onu taşırken dikkatli olmaya, onu sarsmamaya çalışıyorduk.

Makü'nün bir köyüne gece geç saatlerde vardık. Sabah erkenden arabayla Makü'ye geçtik. Banyomuzu yaptık. Dinlendikten sonra akşam Urmiye'ye gittik. Bir haftaya yakın Urmiye'de kaldıktan sonra kampa gitmek için Zağroslar'a doğru hareket ettik.

Biz Urmiye'deyken doktor, Haki arkadaşa bakmaya geldi. Kendisine takma ayak ve elin takılabileceğini söyledi. Biz bir grup yeni arkadaş onu sınırdan geçirirken oldukça zorlanmıştık. Ama yılmadıysak, taşımak için sıra beklediysek biz bunu Haki arkadaşa borçluyduk. Gerçekten de ondaki direniş beni yaşama daha da bağlamış ve bu yaşam için kendimin de direnmem gerektiğinin bilincine sanki yeni varmıştım. Haki arkadaşın o haliyle bile devrime faydalı olacağına inanıyorum.

Arabayla Zağros çadırlarının altına kadar geldik. Sonra kuryemiz önümüzde Zağroslar'a doğru harekete geçtik. Tüm arkadaşlar neşeliydi. Artık biz de gerilla olmak için engellerin büyük bir kısmını aşmıştık. Zaten biraz sonra Urmiye'de bize verilen gerilla elbiselerini giyecektik. Bir saate yakın yürüdükten sonra çadıra geldik. Arkadaşlar bizi sıcak bir ilgiyle karşıladılar. Burada biraz dinlendikten sonra Zağroslar'ı aşarak Xankûrkê'ye gidecektik. O arada biz hemen üzerimizdeki sivil elbiseleri çıkardık. Şal-şapik ve yeleği giydik. Şutüğü belimize bağladık. Artık biz de gerilla olmuştuk, eksik olan bir silahımızdı. Oradaki gerillaların silahını aldık, fotoğraf çektik. Mutluluktan yerimde duramıyor, neredeyse uçuyordum. Ben Ferhat arkadaşın elbiselerinin kendisine çok yakıştığını, o da bana elbiselerimin çok yakıştığını anlatıyordu. İkimiz de hiç yere oturmuyorduk. Elbiselerimizin kirleneceğini düşünüyorduk.

Özgür olmuştum. Artık hissedebiliyordum. Akşam karanlığının çökmesiyle Zağroslar'ın doruğuna doğru gerilla tarzında yürüyüşe geçtik. Üçgene doğru gidiyorduk. Önümüzde kar vardı. Yaz olmasına rağmen çok soğuktu. Karın üstünde yürüdüğümüzde birbirimizin ellerini tutuyor ve öyle geçiyorduk. Sonra üçgen noktasına geldik. Çok soğuktu. Arkadaşların hepsi battaniyelerin altına girmişti. Biraz arkadaşlarla konuştuktan sonra kendimizi Xankûrkê'ye doğru aşağı bıraktık. Yavaş yavaş arkadaşların Özgürlük Vadisi dediği Xankûrkê'nin içine giriyorduk. Xankûrkê'nin içine girdikçe sabırsızlanıyorduk. İkide bir kuryeye noktaya ne kadar kaldığını soruyorduk. Her sorduğumuzda da kurye, arkadaş "yarım saat sonra noktaya ulaşırız" diyordu. O yarım saat dedikçe biz bir an önce yetişmek için daha hızlı yürüyorduk. Bizim yarım saatlik yol bir günü aldı. Gece yarısı arkadaşların yanına vardık. Eğitim taburuydu. Burası yeni gelenlerin eğitim gördüğü yerdi. Ruhat arkadaş bizi karşıladı. Hazır manga yerlerine bizi yerleştirdiler. Oradaki arkadaşlarla tanıştık. Onların bize gösterdiği ilgi bizi daha da mutlu etmişti. Artık istediğim yere bu defa yetişmiştim. Artık özgür yaşamı yakalamak, halkım için savaşmak, iyi bir militan olmak benim çabama kalıyordu.

Eğitim taburu derin bir doldu. Dolun içinden su geçiyordu. Ruhat arkadaş eğitim taburundaki yaşam hakkında biraz ön bilgiler verdi. Burada eğitim göreceğimizi, en kısa sürede eğitimde kendimizi güçlendirip pratiğe çıkacağımızı dile getirdi. Çünkü Kürdistan'ın Vietnamlaştığını, onbeş gün gibi kısa bir sürede eğitim görüp pratiğe çıkacağımızı belirtiyordu. Halbuki biz en az üç ay eğitim göreceğimizi tahmin ediyorduk. Biz uzun eğitim görsek daha iyi olur, dedik. Ruhat arkadaş gerekçeleri anlatıyordu bize. "Bir devrimcinin görevi en kısa sürede devrime cevap verebilecek duruma kendisini getirebilmektir" diyordu. Anlattıklarına biz de hak verdik ve en kısa sürede kendimizi devrimin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir duruma getireceğimizi dile getirdik. Bir hafta

bekledikten sonra yeni bir grup arkadaşın gelmesiyle biz eğitime başladık.

Tüm arkadaşlar olarak eğitime coşkulu başladık. Derslere katılıyor, yoğun tartışıyor ve kendimizi çok güçlendirip bir an önce pratiğe çıkmak istiyorduk. Bir haftalık eğitimden sonra bize silah dağıtıldı. İlk silahı elimize aldığımızda çok sevinçliydik. Parti bize bu silahları verdiği için biz de bunun hakkını bir an önce vermeliydik. Buna şimdilik en iyi cevap eğitime kendimizi vermek ve kendimizi güçlendirmekti. Hepimiz silahımıza çok iyi bakıyorduk. Her ders arasında bezle siliyorduk.

Daha sonra bizim takım atış sahasına gitti. Ben çok heyecanlıydım. Hayatımda ilk defa mermi patlatacaktım. Hedef belirlendikten sonra tek tek hedefe nişan alacaktık. İlk önce biz üç kişi nişan aldık. Her birimizin nişanı ayrıydı. Oldukça heyecanlıydım. Heyecandan tir tir titriyordum. Kleşi elime aldım. Karşımdaki hedefe doğru yönelttim. Ruhat arkadaş "-Ateş" talimatını verdi. Biz üç kişi aynı anda ateş ettik. Heyecandan nasıl ateş ettiğimi bilmiyorum. Bu arada silahın otomatikmen mermiyi tekrar öne aldığını bilmiyordum. Bir daha hedefe nişan aldık. Yine biz üç kişi birlikte ateş ettik. Biz üç kişi ateş ettiğimizden dolayı ben silahımın patlayıp patlamadığının tereddütüne düştüm. Patlamadığını düşünerek, Ruhat arkadaşa silahın patlamadığını söyledim. Aslında silahım patlamıştı. Fakat heyecandan farketmemiştim. Ruhat arkadaş tetiğe basıp basmadığımı sordu. Ben de silahımı önüme doğru tuttum, tetiğe tekrar bastım, silah ayağımın önünde patladı. O anda daha çok heyecanlandım. Bu defa silahı heyecandan arkadaşlara doğrulttum, o anda herkes bana bağırdı. "Tetiğe sakın basma" diyorlardı. Terler içindeydim. Paniğe kapılmış, ne yapacağımı bilmiyordum. O anda Ruhat arkadaş gelip silahı elimden aldı. Daha sonra bana "Sen arkadaşları izle" dedi. Bir köşeye gidip arkadaşların atışlarını izledim. Arkadaşların büyük bir kısmı hedeflerini vuruyordu.

Akşam manga yerine gittik. Oldukça sessizdim. Silaha hakimiyetim olmadığı için üzülüyordum. Ya arkadaşları kazayla şehit etseydim ne olacaktı? Hep onu düşünüyordum. Eski arkadaşlardan Şiyar arkadaş durumumu fark etti, yanıma oturdu, konuştuk. Biraz beni umutlandırdı. "Öğrenci ilk kalemi eline aldığında, kaleme hakimiyeti yoktur. Yazısı oldukça çirkindir. Sonra yazısını gün geçtikçe güzelleştirir. Kaleme hakimiyeti olur. Sen de zamanla üzerinde durursan silahına hakim olursun" dedi. Moralim biraz yerine geldi. Kendi kendime bundan sonra her konuda dikkatli olacağıma dair söz verdim.

Eğitimimiz günlük programımıza uygun sürüyordu. İlk on gün içerisinde arkadaşların çoğu hastalandı. Arkadaşların yakalandığı hastalık ishaldi. Daha sonra arkadaşlar yemeklere alışınca hastalığı atlattılar. Eğitime girdiğimiz ilk günden itibaren TC uçakları her gün üzerimizde uçuyorlardı. Birçok yeri bombalıyorlardı. İlk bombalamalardan biraz korkmuştuk. Daha sonra bu korkuyu üzerimizden attık. Çünkü hiçbir zarar veremiyorlardı bize. Uçakların geliş amacı da eğitimimizi, üstlenme çalışmalarımızı sabote etmek veya geciktirmekti. Uçaklar kamplarımızın üzerinde gezdiklerinde hemen cevaplarını doçkalarımızdan alıyorlardı. Onların dalış yapmalarına izin vermiyorlardı. Bu da moralimize moral katıyordu. Eğitime gün geçtikçe alışıyorduk. Belli bir süre geçtikten sonra görevlere de gidip geliyorduk. Askeri eğitimde tatbikatlar yapılıyordu artık. En çok da pusu tatbikatını yapıyorduk.

Gün geçtikçe pratikten bahsediliyordu. Bölük olarak pratiğe çıkabileceğimizden bahsediliyordu.

Bir aylık bir eğitimden sonra özeleştiri platformuna çıktık. Özeleştiri platformumuza karargah komutanımızın özeleştirinin anlam ve önemini belirten konuşmasıyla başladık. Sonra üstten alta doğru arkadaşlar özeleştirilerini verdiler. Ben de özeleştirimi vermek için yapının önüne çıktım. Arkadaşlar üzerimde değerlendirme yaptılar. Daha sonra özeleştirim yapı tarafından kabul edildi. Bölükteki arkadaşlar platform sonrası düzenlemeye tabi tutuldular. Bazıları ülke içine giderken, bazılarımız da Xankûrkê alanına dağıtıldık. Ben de ilk düzenlemeyle Lelikan'a gittim.

Biz bir grup arkadaş Lelikan'a gidiyorduk. Hiç de istediğim gibi olmamıştı. Ben kendimi ülkeye hazırlıyordum. Lelikan'a gideceğimi duyunca hayal kırıklığına uğradım. Orası geri cepheydi. Bana göre geri cepheye savaşamayanlar gidiyordu. Ben de mi savaşamıyordum? Hep kendi kendime düşünüyordum. Kendi kendime düşündükçe yanlış sonuçlara varıyordum. Eğer zayıfsam bir an önce kendimi kanıtlayıp öyle pratiğe çıkayım, diyordum. Lelikan'a geldiğimiz gibi doçka takımına verildik. Manganın biri doçkanın yanında konumlandı. Bizim manga da doçka tepesinin altına konumlandı. Daha sonra alanın önemi hakkında bölük komutanımız bizimle toplantı yaptı. Lelikan'ın önemini anlattı. İşbirlikçi Güneyli güçlere karşı tedbir amacıyla buranın kullanıldığını ve her an savaşın olabileceğini, onun için dikkatli ve duyarlı olmamızı istedi. Özellikle bu toplantıdan sonra alan hakkındaki yanlış düşüncemden kurtuldum diyebilirim. Daha sonra hava saldırılarına karşı kendimize sığınak yaptık. Yine eğitimimiz devam ediyordu. Kendi aramızda eğitim görüyorduk. Bazen intişara çıkıyorduk. Mevzilerimizi yapmıştık.

Bir sabah takım komutanımızın üç defa ateş etmesiyle intişara çıktık. Saat sabahın dördüydü. Her taraf karanlıktı. Biz mevzilerimize doğru koşuyorduk. Hepimizin mevzileri daha önceden belirlenmişti. Kemal arkadaşla birlikte bir mevzide kalıyorduk. İkimiz de mevzimize girdik. Biraz çevreyi kontrol ettikten sonra ikimiz de mevzinin içinde uzandık. Gökyüzüne bakıyorduk. Ben içimden yıldızları sayıyordum. Öylece yatmıştım. Kemal arkadaş da yıldızlarla uğraşırken yatmıştı. Belli bir süre sonra arkadaşlar geri çekilme yapmışlardı. Biz yattığımızdan dolayı geri çekilme noktasına gidemedik. Biz gitmeyince manga komutanımız mevzimize gelmişti. Tabii ikimiz de uzanmış mevzide yatıyorduk. Bizi kaldırdı. Arkadaşların yanına gittik. Takıma durumumuz açıklandı. Eğitim de olsa yatmak suçtu. Yapının kararıyla ikimize de bu eksikliğe girdiğimiz için üç gün sigara içmeme cezası verildi. İşe ciddi yaklaşmamıştık. Elbette ceza eğitim amaçlıydı. Bir türlü bu yetmezliğimi kabullenemiyordum. Nasıl böyle bir hataya düşebilirdim? Bu benim zayıflığımı gösteriyordu, öyleyse üzerimde ciddi durmalıydım. Hatalarımdan dersler çıkarmam gerektiğini ve ancak bu şekilde başarılı olabileceğimi düşünüyordum. İlk gün bunun ezikliğini yaşadım, daha sonra tekrar canlandım ve arkadaşlara moral vermeye çalıştım. Üç günlük bu ceza beni etkilemişti. Artık daha duyarlı, dikkatli davranıyordum. Alanın önemini de her geçen gün daha iyi kavrıyordum. Alanın önemini kavradıkça işlere, yaşama daha ciddi yaklaşıyordum.

Lelikan'a gittikten sonra bizi eğitim taburunda sık sık ziyaret eden uçaklar uzun bir süre gelmediler. Uçaklar gelmedikçe arkadaşlar sıkıldıklarını belirtiyorlardı. Bazı arkadaşlar da "Biz TC'nin uçaklarını düşüre düşüre bitirdik. TC Amerika'dan istediği uçakları daha alamadı. Onun için uçakları bizi ziyarete gelmiyor" diyorlardı. Bu uçak konusu bize moral oluyordu.

Eğitim ve hazırlık dışında, ağaçlarda yetişen meyveleri de arada bir toplamaya gidiyorduk. Yine boş zamanlarımızda Parti Önderliği'nin çözümlemelerini okuyorduk. Ona göre kendimize yön vermeye çalışıyorduk.

Özellikle bahar atılımıyla birlikte düşmana yönelimimiz artmış, 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra ülke genelinde eylemlerimiz süreklileşmişti. Hemen hemen her gün radyo haberlerinde eylemlerimiz ilk sırada yer alıyordu. Özellikle Amed Eyaleti oldukça ses veriyordu. Eylem haberlerini dinledikçe daha coşkulu ve moralli oluyorduk. Sloganlar atıyor, halaylar çekiyorduk. 30 Ağustos akşamı yine haberlerde bizim eylemlerden bahsedildi. Arkadaşlar Helena karakolunu basmışlardı. Sonuçlarını tam bilmiyorduk. Büyük bir eylem olduğu belliydi. Birkaç gün sonra bize eylemin sonuçları geldi. 18 arkadaş şehit düşmüştü. Düşmanın büyük bir kısmı imha edilmişti. Bu eylemle Anabirliğimiz suskunluğunu kırmıştı. Buna seviniyorduk. Bu eyleme beraber gerillaya katıldığımız birçok arkadaş katılmıştı. Onlar adına seviniyordum. Eylemlere gire gire savaşa daha çabuk alışacaklardı. Daha çabuk tecrübe kazanacaklardı.

Bu eylemden kısa bir süre sonra yeni eylem hazırlıkları yapılıyordu. Kuvvetler yeniden düzenlemelere tabi tutulacaklardı. Bizim Lelikan güçleri de düzenlemelere gidecekti. Hepimiz sabırsıza, inşallah düzenlemede bizim de ismimiz okunur ve eyleme katılırız, diyorduk. Birkaç gün geçmemişti ki, düzenleme yapıldı. Lelikan gücünden bir takım eyleme gidecekti. Bizim takımda da üç arkadaş gidiyordu. Biz diğerlerimiz yine yerimizde kalıyorduk. Gerçekten de gitmek istiyordum. Ben de eyleme girmek istiyordum. Yalnız yine gidemeyecektim. Yine radyodan eylemi sadece duyacaktım. Ama giden arkadaşlar adına seviniyordum. Onlar da çok sevinçliydiler. Hele hele Çiya arkadaşı ilk defa böyle moralli görüyordum. O gün çocuk gibiydi. Tabii sevinçliydi. Mutlu olmak da hakkıydı.

Biz Lelikan'da bir takım kalıyorduk. O günlerde durumlar ciddiydi. İhanetçi güçlerin oralarda hareketleri görünüyordu. Hatta gizliden keşif faaliyetlerini yürütüyorlardı. Onun için biz de daha dikkatli davranıyorduk. Tedbirlerimizi geliştiriyorduk. Bu arada ülke içinde eylemlerin sürekliliği devam ediyordu.

Eylül sabahıydı. Günün ilk haberlerini dinliyorduk. Haberlerde Rubarok Taburu'na arkadaşların saldırdığını belirttiler. Haberler yeni bitmişti ki, Lelikan tepesine devriye giden arkadaşlar geldiler, eylemi doğruladılar. Uzaktan Rubarok'un alevler içinde olduğunu, Deşta Hayati'nin yandığını belirttiler. Az sonra da TC uçakları üzerimizde uçuşmaya başladılar. Yalnız doçkalarımız karşılık verince geri dönmek zorunda kaldılar. 28 Eylül'dü. Arkadaşlar Rubarok Taburu'nu vurmuşlardı. Eylemin çok büyük olduğu kesindi, çünkü alandaki en büyük karakoldu.

İlk iki günde eylemin net sonuçlarını alamadık. Daha sonra eylemde geri çekilme yapan bir bölük güç yanımıza geldiler. Hepsi oldukça yorulmuşlardı. Moralleri bozuktu. Çok yıprandıkları belliydi. Eğitim taburunda beraber olduğumuz arkadaşlar vardı. Arkadaşlar biraz dinlendikten sonra onlara eylemi sorduk. Düşmana yaklaşık üçyüz kayıp verdirdiklerini, bizden de kırk-elli arasında arkadaşın şehit düştüğünü belirttiler. Hepsinin de moralleri bozuktu. Bu eylemde şehit düşen arkadaşların bazıları bizimle birlikte gelen arkadaşlardı. Ferhat arkadaş da şehit düşmüştü. Ferhat arkadaşın şahadeti beni çok etkiledi. Eylemde yaralanıyor. Geri çekilme sırasında helikopter saldırısında şehit düşüyor.

Ferhat arkadaş, Kızıltepeli'ydi İzmir'de aynı okulu okuyorduk. İki yaşındayken ailesi İzmir'e taşınmış, bir daha da Kürdistan'a dönmemişti. Ailesi yurtsever bir aileydi. Evde Kürtçe konuşuyorlardı. Çok iyi Kürtçe konuşuyordu. Metropole gitmelerine rağmen kültürlerini, dillerini, geleneklerini unutmamışlardı. Sekiz ay İzmir'de beraber okuduk, ona çok alışmıştım. Birçok koşulda bana yardımcı oluyordu. Özellikle devrimden sonra Parti Önderliği'nin zafer konuşmasını çok dinlemek istiyordu. Ferhat arkadaşın şahadeti erken oldu. Bu süre içinde yeni olmasına rağmen kendini geliştirerek, pratiğe ve eylemlere katılma başarısını gösterdi. Benim yapmam gereken, onun anısına layık olmaktır.

Sürecek

"Özgür olmuştum. Artık hissedebiliyordum. Akşam karanlığının çökmesiyle Zağroslar'ın doruğuna doğru gerilla tarzında yürüyüşe geçtik. Üçgene doğru gidiyorduk. Önümüzde kar vardı. Yaz olmasına rağmen çok soğuktu. Karın üstünde yürüdüğümüzde birbirimizin ellerini tutuyor ve öyle geçiyorduk."

Kürdistan'da ordu

ÖRGÜTLÜ DİRİLİŞTİR

— III —

Ordunun örgütlendirilmesi ve hareket tarzı

Düşmana karşı savaşmak, savaşmanın yol ve yöntemlerini düşünmek, bunun için örgütü yaratma çabası içine girmek, silahı düşmana doğrultmak, taktik yaratmak ve düşmanı vurmak; bunun devamı olarak eylemin propagandasını yapmak, eylemi daha da büyütmek, bireyin eylemi olmaktan çıkarıp kolektif bir eyleme dönüştürmek; basit hedeflerden daha nitelikli hedeflere yöneltmek, daha büyük eylemlerle, daha çok, daha donanımlı birlikler yaratmak, giderek mücadeleyi bir mıntıkadan çıkarıp bütün mıntıkalara, bir şehirden bütün kırsala ve bütün bir ülkeye yaymak; yine bunun örgütünü, donanımını geliştirmek, işleyişini oturtmak, ordulaşmaya hazırlık veya amatörlük dönemi olarak ifade edilir. Giderek silahla mücadele etmeyi esas almak, silaha rolünü oynatmanın tedbirliliğini geliştirmek ve bunun profesyonel örgütünü oluşturmak gerillada somutluk kazanır. Gerilla ordulaşması silahlı mücadeleye oranla bir aşamadır. Ama ordunun kendisi değil, ordunun bütün özelliklerini küçük birliklerde temsil etmenin adıdır. Küçük bir ordudur, ordu kurmada yeni bir basamaktır. Kürdistan'da gerillanın oynayacağı rol belirleyicidir. Fakat giderek gerilla tarzını aşan yeni savaş tarzlarının gerekliliği de ortadadır. Hareketli savaş ve mevzi savaşının geliştirilmesi, kendisini dayatmaktadır. Aksi taktirde savaş bir durağanlığı yaşar ve ordulaşma çalışmaları da tıkanır.

Düzenli ordu bugün için değil, ama giderek ulaşılması gereken bir örgütlenmedir. Gerillanın derinleştirilmesi, yaygınlaştırılması geliştirilmiştir; buna yeni bir çıkış yaptırmak, yeni biçimlere kavuşturmak gerekiyor. Gerillayla düzenli ordu arasında bir geçiş aşaması vardır. Buna denk düşen bir örgütleme biçimi de söz konusudur. Bir yanıyla gerilla örgütlemesine benzerken, bir yanıyla da düzenli ordunun örgütlemesini içermektedir. Buna hareketli birlikler veya ordu denilmektedir. Bu da gerilladan düzenli orduya geçişin örgütlenme tarzıdır, savaş tarzı ise hareketli savaştır.

Kürdistan gerçekliğini, mücadelenin karmaşık gelişimini göz önüne getirdiğimizde ülkenin bazı alanlarında öncü çalışması, silahlı propaganda, bazı alanlarda dar, bazı alanlarda daha geniş gerilla faaliyetleri, bazı alanlarında ise hareketli savaş ve mevzi savaşı yürütülür. Ve bu giderek düzenli orduya cevap verir.

Demek ki ordulaşmanın en üst aşaması olan düzenli orduya gitmek isterken, diğer alt aşamalarını yaşamadan geçmek mümkün değildir. Bütün bu aşamaları iç içe geliştirmek, buna denk düşen örgüt ve savaş biçimlerini önümüzdeki süreçte iç içe ve birliktelik içinde geliştirmek zorunluluğu vardır. Şüphesiz ordulaşmayla ilgili bütün örgütleme ve savaş biçimlerini ülke geneli açısından ele aldığımızda; temel olan, hareketli birliklerdir. Giderek bunun yaygınlaştırılması gerekmektedir. Bu durum, her mücadele alanında hemen hareketli birlikleri örgütlendirmek ve bu temelde savaşı geliştirmek anlamına gelmez.

> **“Şüphesiz bir alanda gerilla savaşı yürütülmeye karar verilmişse, düşmanın durumu, dağ ve ovanın durumu göz önünde bulundurulur; bunun en ideal örgütlenmesi de takım olur. Takım inisiyatifli kılınmalıdır. Eylem takımların gücünü aşıyorsa bölükle müdahale edilir. Küçük hedefler ise daha alt birimlerle vurulur.”**

Bu temel alınır ve buna ulaşılırken, bunun dışındaki birlikler de giderek hareketli birliklere dönüşmeyi hedef alır. Hiç şüphesiz düzenli birlikler, hareketli birliklerin pratiği sonucunda veya hareketli birliklerin yarattığı gelişmeler üzerine oturtulur. Hareketli birliğin daha alt aşaması olan birliklerde ise yaygın gerillacılık geliştirilir. Güneybatı ve Gap'ta daha alt biçimlerinin geliştirilmesi gerektiği de açıktır. Daha somut koyarsak; Botan'da, Garzan'da, Behdinan ve Amed'in belli kesimlerinde hareketli birlikleri örgütlemek gerekmektedir; kısa bir hazırlıktan sonra Serhat da aynı yolu izleyebilir. Bunun için hem cephane, hem nitelik, hem arazi, hem de kitle çözülmüştür ve olanaklar da artmıştır. Bu alanlarda hareketli birlikler geliştirilirken bu, gerillanın uygulanmasını ve geliştirilmesini dıştalamaz. Tam tersine hem gerillaya dayanılacak ve hem de geliştirilecektir. Gerillanın yanında küçük birim faaliyetleri de hareketli savaşa bağlı olarak geliştirilecektir. Bir Güneybatı ve Dersim'de bazı yönleriyle koşullar oluşmuşsa da, birçok yönüyle henüz koşullar olgunlaşmadığı için hareketli savaş örgütlenemez. Dersim coğrafyası uygundur, fazla kitle ve katılım sorunu da yoktur, ama hareketli savaşa geçmesi için ilkin gerillayı en iyi biçimde uygulaması gerekir. Henüz iyi bir asker gibi hükmetmesi söz konusu değildir. Bu durum aşılmadan hareketli birliklerin ve savaşın özelliklerine ulaşılamaz. Öte yandan hareketli birlikler hemen hemen düzenli birlikler kadar cephaneye ihtiyaç duyar. Çeşitli silahların, güçlü bir lojistik desteğin olması gerekiyor. Dolayısıyla buralarda gerillayı geliştirmek, yaygınlaştırmak, bunun örgütünü iyice oturtmak daha doğrudur.

Ovalık ve dağlık alanlarda benzer bir tarzda gerillayı geliştirmek aleyhte bir sonuç veriyor ve çok kayba yol açıyor. Bundan dolayı ovalarda değişik bir örgüt biçimini, değişik bir çalışma tarzını yaratmak en doğrusudur. Mardin'in bazı dağlık alanlarının dışında ovalık kesimlerine, yine GAP'ın tüm ovalığına, hatta Amed'in ve Garzan'ın tüm ovalık kesimlerine milis örgütlenmesini oturtarak savaşı geliştirmek daha gerçekçidir. Hala Kuzey hattında, Güneybatı'da ulaşılmayan kitle ve keşfedilmeyen arazi vardır. Buralara da keşif ve öncü gruplarının çıkarılması gerekir. İlişki kurulmayan kitleyle ilişki kurmak için küçük propaganda gruplarının örgütlendirilmesi zorunludur. Bir de bu dönemde hareketli birliklerin sayısından, örgütlemesinden tutalım hareket tarzına, üslenme ve eylem tarzına kadar bazı yaklaşımlar geliştirmek gerekiyor.

Ülkemizde düzenli ordu nasıl geliştirilir ve üslendirilir sorusu biraz da pratik gelişmelerle cevaplandırılabilir. Düzenli ordu, dağda mı, ovada mı veya şehirde mi konumlanacak; bağımsızlıktan önce veya sonra bütün bu alanları nasıl kullanacak? Dağlarımızı gelişkin ve güçlü tekniklere karşı en güçlü silah olarak nasıl ele alacağız? Dağların kullanımı bugünün sorunu olduğu kadar yarının da sorunudur. Her ordu ülke koşullarını ve gerçekliğini göz önüne alarak, kendisini güçlendirir, kimisi daha fazla disipline, kimisi daha fazla silahlanmaya, kimisi uygun araziye, kimisi daha fazla güç büyütmeye ihtiyaç duyar veya güçlenmek için birçok avantajı ve olanağı temel alır. Bugün Kontlerin de dağları ordusu için önemli bir güç kaynağıdır. Dağları eğitim, yaşam ve üslenme alanı, kale olarak kullanmak, düşmanın gelişkin tekniğini boşa çıkarmak için uygun ele almak zorunluluğu vardır.

Kürdistan gerçekliği, arazinin durumu ve hareket edecek gerilla gruplarının en verimli sayısının bir takım olduğu pratikte görülmüştür. Gerilla söz konusu olduğunda takım örgütlemesi en doğrusudur. Tabii ki, takımı aşan 30-40 kişilik ve hatta bölüğe varan bir örgütlemeye de başvurulabilir. Yine mangalarla gerilla eylemliliğini geliştirmek de bir yöntem olarak düşünülebilir. Şüphesiz bir alanda gerilla savaşı yürütülmeye karar verilmişse, düşmanın durumu, dağ ve ovanın durumu göz önünde bulundurulur; bunun en ideal örgütlenmesi de takım olur. Takım inisiyatifli kılınmalıdır. Eylem takımların gücünü aşıyorsa bölükle müdahale edilir. Küçük hedefler ise daha alt birimlerle vurulur.

Bir takım üç mangadan oluşur, 21 kişiliktir. Her manganın komutanı ve bir de her üç mangaya komutanlık eden takım komutanı vardır. Takımın eğitmeni, lojistikçisi, muhaberecisinden tutalım, ordu için geliştirilen bütün görevlendirmelere kadar bir düzenlemesi vardır. Takım hem çatışmaya, hem de manevraya uygun bir tarzda üslenir. Düşmana darbe vurabileceği gibi, istediği an geri çekilme yapabileceği bir arazide üslenir. Hem gizlidir, hem de gizliliğin yetmediği noktada silahların ve nöbet sisteminin güvenliği altındadır. Örneğin bir manga, bir vadi veya bir ormanın kuytu yerlerine gizlenerek üslenir, gizliliği esas alır. Bazen gizlilik yetmeyebilir, o zaman güvenlik tedbirleriyle kendisini korur, aksi halde imha olur.

Bir manga her gün veya iki günde bir yerini değiştirir, oldukça hareketlidir, uzun yol alır. Bir yerden girer, bir yerden çıkar. Korunması tamamen gizliliğe ve hareketliliğe dayanır. Takım söz konusu olduğunda mangadan biraz daha farklıdır. Bir manganın aldığı yolu takım alamaz. Bir manganın üslendiği alanda takım üslenemez. Bir manganın eylem tarzı takımın eylem tarzından farklıdır. Manga kuşatmadan, takım ise kuşatarak sızma yapar. Manga genellikle

suikasti esas alır, takım ise biraz daha darbelemeyi öngörür. Manganın silahları hafif, yükleri az ve silahları eylemlerine göre olur. Ama takımda daha ağır silahlar bulunur. Bir BKC, B-7 ve Karnas'ın olması uygundur. Takım sadece eylem yapmaz, siyasi amaçlı faaliyetler de yürütür. Eğer bir yerde gerillaya ihtiyaç varsa, kitle desteği fazla yaratılmamış ve örgütlendirilmemişse bu görevi de gerilla üstlenir. Takımın tepecisi olduğu halde, manganın tepecisi yoktur, nöbetçiyle sınırlı kalır. Manga bir nöbetçi çıkarır, takım tepeci, nöbetçi ve nöbetçi subayını çıkarır.

Bir mangayla bir takım arasındaki farkı daha açık ve net bir şekilde hareketli birlik örgütlemelerinde görmek mümkündür. Hareketli birlik için bölük yetmez. Alay ise ağır gelir, bunun için tabur düzeyinde örgütlenmesi en uygunudur. Tabur üç bölükten oluşup 215 kişidir. Örgütlenmesi takım örgütlenmesinin geniş biçimidir. Görev bölümleri nettir. Kurumlaşması olduğu kadar, işletilmesi de zorunludur. Bu yapılmazsa 200 gerillayı bir dağdan bir dağa taşımak bile mümkün değildir. Bir takım yol güzergahında arka arkaya yürür, tabur ise birkaç koldan yürür; bir saatlik yolu bir gecede bile alamaz. Demek ki birlik büyüdüğünde yürüyüş tarzında bir değişiklik olur. Lojistik ihtiyacını karşılamak için dağılma yoluna da gider. Günübirlik faaliyetlerle ne erzak ne de cephanelik sorunu çözülebilir; önceden planlı hazırlıklara ihtiyaç vardır.

Bir takım bir tepeyi, bir tabur on tepeyi tutar. Takımın tuttuğu arazi dardır ve çembere alınma ihtimali vardır. Ama taburun tuttuğu arazi oldukça geniştir, hatta arazinin bir ucundan diğer ucuna 3-4 saatte ulaşılabilir. Tabura bağlı her takım üslenirken, birbirini savunabilecek, destekleyecek ve koruyacak tarzda konumlanır. Tabur komutanı her üç bölüğü, bölük komutanı her üç takımı her koşul altında denetleyebilecek, harekete geçirebilecek tarzda üslenirler. Hareketli birlikler, gerillaya oranla yarı hareketlidirler. Bulundukları noktayı geç değiştirir ve çok az yol alırlar. Bir yerden bir yere giderken düşman hedeflerini temizlemeyi esas alırlar. Gideceği her yerde önceden tedbir alması gerekiyor. Çünkü 200 kişi bir alandan bir alana, bir dağdan bir dağa gittiğinde yürüyüşü iz bırakır, hareketliliği mutlaka görüntü verir. Buna karşın yine de düşmana karşı gizlilik tedbirlerini de elden bırakmaz. Düzenli ordu mümkün olduğu kadar hareketini ve üslenmesini belli yönleriyle gizlemeye çalışır. Düşmanından gizlediği yanları mutlaka olur, fakat çok az gizleneceği için gücüne, silahlarına, mevzilenmesine ve üslenmesine dayanarak planlarını geliştirir. Hareketli tabur birliklerinde manga ve takım gizliliği aşılır. Tamamen mevzilenmeye, üslenmeye, niteliğe ve silaha dayanarak planlama geliştirilir. Hareketli birliğin eylemi ve zamanı uzundur, taktiği çoktur ve vuruş tarzı daha yetkindir. Bir gerilla birliği vur-kaç biçiminde eylem gerçekleştirir. Ama bir hareketli birliğin eylem süresi gerektiğinde günlere sığar. Eyleminin adı operasyondur, ne kendi başına pusudur, ne kendi başına sabotajdır ve ne de kendi başına büyük-küçük eylemdir. Hepsini içinde barındıran operasyondur.

Hareketli birlik, herhangi bir alana yöneldiğinde, kendisini koruyabilecek ve bütün alana hükmedebilecek bir yerde konumlanır. Mevzisini, siperlerini yapar, nöbet, tepe yerlerini tutar, depolamasını geliştirir ve üslenmeyi yaratır. Bulunduğu alandaki milislerle ilişkiye geçer, alanı daha iyi tanımak için devriyelerini-keşif gruplarını çıkarır, alandaki düşman hedefleri hakkında bilgi toplar. Ardından hem alandaki cephe örgütünden, hem milis ve halktan, hem de keşiflerle sağlanan tüm bilgiler toplanarak, tabur yönetiminde değerlendirilir ve operasyon planı buna dayanılarak geliştirilir. Hazırlanan bu plan içinde, cezalandırılacak bir ajan, yönelinecek bir korucu köyü veya devlet kuruluşu, kesilecek bir yol, atılacak pusu, basılacak karakol, yapılacak suikast, mayınlama, çatışma vb. pek çok hedefler olabilir.

Böyle hedefler dizildikten sonra, hedeflere yaklaşım ve yönelim biçimleri tespit edilir, görev bölümü yapılır. Görev bölümü ilkin yönetim tarafından yapılır, hangi manganın ve takımın hangi hedeflere yöneleceğinin tespiti yapılır ve tüm hazırlıklar tamamlanarak operasyona başlanır. Hareketli savaşta muhabere oldukça önemlidir. Tabur komutanı bütün bir operasyonu yönetmek üzere en uygun bir yerde üslenir. Operasyon esnasında, tabur komutanı planın uygulanması için geceli-gündüzlü çalışır, bir saat bile uyuması yasaktır. Bir birlik eylemini gerçekleştirip geri çekildiğinde tabur komutanı birliği başka bir yöne yöneltir; çatışmalar ve eylemler peş peşe geliştirilir, hareketli birliklerin eylem tarzı budur.

Bir manganın, bir silahlı propaganda grubunun amacı girdiği alanda düşmana darbe vurmaktır. Bir hareketli birliğin amacı ise girdiği alanda düşmanı silip, temizlemektir. Hareketli birlikler alan düşürürler ama alanı tutup kalmazlar. Birlik komutanı inisiyatifli ve hakimse, hareketli birliğin her yürüyüşünü bir operasyon durumuna getirebilir ve güçlerin tümünü iç içe savaştırabilir. Böyle bir pratik hem ordulaşmayı, hem de ordu kişiliğini daha fazla geliştirir ve oturtur. Ayrıca taktikte zenginleşmeyi de geliştirir ve böyle birliklerden önemli komutanlar da çıkabilir. Birliğin bu anlamda teknik konuda donanımlı olması gerektiği gibi birlik komutanının da her yönüyle savaşı yaşıyor olması gerekir. Birliklerde herkes kendi görev-yetki ve sorumlulukları doğrultusunda rolünü oynar.

> **"Hareketli birliğin eylemi ve zamanı uzundur, taktiği çoktur ve vuruş tarzı daha yetkindir. Bir gerilla birliği vur-kaç biçiminde eylem gerçekleştirir. Ama bir hareketli birliğin eylem süresi gerektiğinde günlere sığar. Eyleminin adı operasyondur, ne kendi başına pusudur, ne kendi başına sabotajdır ve ne de kendi başına büyük küçük eylemdir. Hepsini içinde barındıran operasyondur."**

Savaşta her bir taktik daha fazla ve zengin silahlarla kendisini uygulamaya sokar. Bu açıdan hareketli birliklerde mümkün olduğunca her çeşit silahın olması gerekir. Örneğin taburda sabotaj birimi başlı başına bir birimdir; mayın, bomba yapımı ve bunların yerleştirilmesiyle uğraşır. Keşifçi yine kendi başına ayrı bir birimdir. Lojistiğin daha fazla örgütlü olması gerekmektedir. Yine sağlık biriminin de bir o kadar örgütlü olması ve malzemeyle donatılması zorunluluğu vardır. Pratikte birçok yoldaşımızın kan kaybından, hatta kurtarılması gereken yaralardan şehit düştüğünü bilmekteyiz. Erken, örgütlü ve hazır müdahale olsaydı birçoğu kurtarılabilirdi. Geçmişte hem imkanlar sınırlı oluyordu, hem de sağlıkçı pek bulunmadığı ve bunun örgütlenmesi olmadığı için her şey olanaksızlıklara bağlanıyordu. Bugün ise olanaksızlıklara sığınmak, malzeme ve sağlıkçının olmadığını ileri sürmek yanlıştır. Hareketli birliklerde mutlaka sağlık birimlerinin örgütlendirilmesi şarttır. Operasyon biçiminde sürdürülecek bir savaşım düşünüldüğünde, yaralı ve hastaların olması kaçınılmazdır. Ve bu sorunu da eskisinden çok büyük ve kapsamlı ele almak gerekiyor. Örneğin sınırda bazı birliklerde sağlıkçıların oluşturulması yaralı bazı arkadaşların kurtarılmasına yol açtı. Her eyalette ve birliklerde olmak kaydıyla, özellikle sınır ve buna benzer uygun yerlerde bu birimler oluşturulacağı gibi, gerektiğinde çok yaralı ciddi olanların buraya taşınması veya başka yere aktarılması da söz konusudur. Bu birimler sadece yaralılarla değil, bütün birliklerin sağlık sorunlarıyla ilgilenir. Sağlıkçının gerekli olan malzemelerini karşılar ve bunların uygun kullanımı ile ilgili görevli olur. Hatta halka yönelik sağlık hizmetinde bulunması, halkı sağlık kontrolünden geçirmesi de düşünülmelidir. Halkın yapması gerektiği gibi, her savaşçı da saflara geldiğinde sağlık birimine ilaç, malzeme çeşitli olanaklar sunmada elinden geleni yapmalıdır. Sağlık birimlerinin bu şekilde örgütlendirilmesi, sağlığın ulusal kurumlaşma boyutuyla gelişmesine de yol açacaktır.

Düşmanın hava saldırılarına karşı sadece hareketli birliklerin değil, halkın ve gerillanın, bütün diğer birliklerin de sorunu vardır. Bu sorunun çözümü, uygun mevzileri ve yeraltı sistemini geliştirmekle mümkündür. Tünel, mevzi, siper sistemi bunun en iyi tedbiridir. Gidilen her yerde bunu yaratmak mümkün mü? Bir gerilla birliği için hava saldırılarına karşı bu sistemleri oluşturmak pek mümkün değil. Ama bir hareketli birlik kendisini rahatlık içinde hissederse, güvenliğini tehlikeye atmış olur. Ayrıca bu tür sistemlerin önceden hazırlanması gerekmektedir. Bir Botan'ın ve Amed'in dağlarında belki binlerce tünel açılmıştır. Düşmanın hava saldırılarına karşı mutlaka korunma mevzileri yaratılmalı ve bu sorun de çok ciddi olarak üzerinde durulmalıdır. Yeraltı sistemleri geliştirildiğinde hava saldırılarının boşa çıkarılması mümkündür. Bu konuda gerektiğinde doçkalar kullanılabilir, gerektiğinde manevra yapıp gözden kaybolunur.

Örneğin taburun bir kolu çatışmaya girebilir, bütün bu çatışmalar tabur komutanının da oldukça yakınında gerçekleşir. Çatışma bir yerde sabitleşip kalırsa, düşman top ve havanlarla orayı döver, havadan bombalar, gerektiğinde birliklerini indirir. Bu durumda tek çare birliği harekete geçirmek, iç içeyse düşmana yöneltmek, çatışma sonucunda ise gerekli manevrayı yaptırmaktır.

Savaşta kör yaklaşım orduya güç ve kan kaybettirir ve ordulaşmayı da oldukça geriletir. Komutanlaşabilecek birçok adayı feda etmek sol bir anlayıştır. Sadece başarılı bir eylem çıksın diye birliklerin içerisinden bazılarını seçmek niteliğin tasfiye olmasına neden olur. Saldırılarda hep nitelikli kişileri seçip öne sürmek, ordunun savaşçı kapasitesini düşürür. Yeni gelenlerin atıl ve savaş dışı kalmalarına veya yanlış şekillenmelerine neden olur. Kaldı ki, bir yanıyla yeni gelenler hep saldırıya katılmak ister ve bu yönlü istekleri de çoktur. Savaşı iyi düzenlememek ve eylemde saldırı ruhunu, komutandan tutalım bütün yapıya doğru bir yaklaşımla kabul ettirmemek; sadece savaş ağalarının ve emeğe ucuz konanların işine yarar. Bundan dolayı manga, takım, bölük, taburlar oluşturulurken, bunun bir savaş için yaratıldığı, bunda yer alanların da savaşmak için ve doğru eylemde yer almak için var olduğu bir gerçektir.

> **"Savaşta kör yaklaşım orduya güç ve kan kaybettirir ve ordulaşmayı da oldukça geriletir. Komutanlaşabilecek birçok adayı feda etmek sol bir anlayıştır. Sadece başarılı bir eylem çıksın diye birliklerin içerisinden bazılarını seçmek niteliğin tasfiye olmasına neden olur. Saldırılarda hep nitelikli kişileri seçip öne sürmek, ordunun savaşçı kapasitesini düşürür."**

Eylem, savaşın bir taktiğidir; komutan ve savaşçılar bu eylemin gerçekleştiricileridir. Kişilerin tecrübesi yoksa tecrübe, eğitimi yoksa eğitim verilir, silaha hakim değilse silaha hakimiyeti sağlanır. Savaşta bütün güçlerin kullanılması esas ilkedir. Mutlaka birliklerin uygun düzenlenmesi, görev bölümü ve yeteneğine göre kimin nerede yer alacağı belirlenir; ama savaşın ve eylemin geleceğini doğru hesaplamayan seçmeci anlayışların da mutlaka terk edilmesi gerekir ve bu durum bir karar olarak geliştirilmelidir. Eylemde her savaşçı silahın ustasıdır ve eylemde aldığı göreve göre rolünü oynamasının kesinliği de ortadadır. Eylem içinde silahların gelişi güzel değiştirilmesi, hatta kalaşnikof kullanan birine B-7 (Bisiving) verilmesi, sürekli B-7 taşıyan birine karnasın verilmesi vb. durumlar savaşçıların verimsiz olmasına yol açar. Silaha hakimiyetin iyi sağlanması için herkes üstlendiği silahlara göre uzmanlaşmalı ve bunların eylemde nasıl kullanılacağını bilmelidir. Silah seçmek, adam seçmek, sürekli aynı eylem biçiminde ısrar etmek savaşta kötü bir alışkanlıktır.

Her komutan ve savaşçının, savaş içinde kendisini ilgilendiren her şeyi öğrenmesi ve uygulaması gerektiği gibi, bazı özellikleriyle ön plana çıkması da söz konusudur. Komple eğitim ve uygulamanın yanısıra savaşım alanı ve dallarında uzmanlaşma da oldukça kendisini dayatmaktadır. Örneğin, doçka, BKC, roketatar ve havancıların bu silahlara hakimiyet sağlayacak duruma gelmeleri ve atışta kesin isabet sağlamaları için özel eğitimlere tabi tutulmaları gerekiyor. Şimdiye kadar bunların doğru ve isabetli kullanıldığını söylemek zordur. Artık tabur bünyelerinde havancı, roketatarcı, uçaksavarcı birliklerin temelini oluşturmaları kaçınılmazdır. Bu yola gidilmesi hem birliklerde bu birimlerin iyi mevzilendirilmesi, uyumlu çalışması, saldırı ve savunmada koordine sağlaması, hem de tekniğin daha iyi değerlendirilmesi açısından gereklidir.

Şimdiye kadar görüldüğü gibi çabuk silah ve görev değiştirme de söz konusu oldu. Görevi, silahı beğenmeme durumları da gelişti. Herkesin belli alanlarda yetkinleşmesi, kişinin sıçrama yapması önünde engel değildir. Birinden diğerine geçiş için de uygun eğitim, uygulama ve düzenleme gerekmektedir. Bu konuda gelişigüzel davranışlara, sürekli yer ve silah değiştirmelere son vermenin zamanıdır.

İnisiyatif

Savaşta en güçlü silah inisiyatiftir; inisiyatifi elde tutan taraf savaşta egemendir. İnisiyatif, düşmanın sahası ve denetimi dışında olmaktır. Düşmanın denetimine giren ve hareket serbestisini yitiren gücün inisiyatifli olduğunu söylemek zordur. Her ordu, kendisine bağlı birlikleri, talimatları doğrultusunda inisiyatifli kılar; düzenli ordularda ve gerilla ordularında da bu böyledir. Savaşı geliştirmek ve talimatları pratiğe geçirmek için yine planlar doğrultusunda yaratıcı eylemler ortaya koymak için inisiyatifli olmak şarttır. Hiç kimse bir askeri birimi, birliği dağıtma, savaştırmama, esas olandan taliye kaydırma inisiyatifine sahip değildir. İnisiyatif serbest hareket etmek, istediğini yapmak veya yapmamak değildir. Görevleri ertelemek, yarı ve yetersiz yerine getirmek de değildir. Savaşın, dönemin taktiği ve eylemine göre yaratıcılık göstermek demektir. Bir gerilla birliğine daha fazla hareket etme inisiyatifinin tanınmaması, savaşın ve ordunun henüz bir üst aşamaya göre kendisini örgütleyememesinden, koordinenin yeterince sağlanamamasından ve tekniğin yetersizliğinden kaynaklanıyor. Koordine ve muhabere geliştikçe, merkezi denetim sağlandıkça, askeri kanallar vb. oluştukça, birlikler biraz daha birbirine yakın konumlanma içine girer; böylece inisiyatif giderek merkezileşir.

Kendini bir köye, bir ilişkiye bağlayan, deşifre olmuş bir noktaya sıkıştıran, hareketsiz kılan veya açık hareket eden, sürekli pasif savunmada olan, düşmana darbe vurmaktan öte darbe yiyen, gücünü büyütmekten ziyade küçülten, kaçışları, bunalımları yaşayan ve yaşamda yozlaşan bir gerilla birliği inisiyatifi yitirmiştir. Çünkü inisiyatif bunlarla elde edilir ve gerilla komutanında merkezileşir. Bir gerilla birliği bütün bu noktalarda kaybetmişse, eylem geliştirmesi bir yana, onun hep darbe alması ve kendisini koruyamayacak duruma gelmesi kaçınılmaz olur. Eğer bir gerilla birliği bu durumu yaşıyorsa, yapılması gereken hızla bu konumdan çıkması, hataların hemen gidermesi ve kendisini savaşır duruma getirerek hızla inisiyatifli konuma ulaşmasıdır. Hareket serbes-

tisine ulaşmak, düşman kontrolünden uzaklaşmak, özgüce dayalı hareket etmek için bu temelde eylemliliğe yönelmenin imkanları mutlaka yaratılmalıdır. Düşmanın bilgisi dahilinde girilmişse yer değiştirilir; sürekli yer değiştirilir, hareketi gizli geliştirilir ve üs noktası gizli kullanılır. Bir ilişkiye değil çok sayıda ilişkiye dayanılır. Gerilla birliği bir köyde değil, çok sayıda köyle ilişki geliştirir, mıntıkanın bir yerinde değil, her tarafında olur ve gerektiğinde yok olur. Hedefler sistematiğine sahip olur ve birçok hedefe yönelir. Bir tarz eylemle değil, birçok tarzla eylem geliştirir. Bazen gece, bazen gündüz eylem yapmayı seçer. Çeşitlilik, renklilik, hareketlilik, gizlilik ve ipleri hep elde tutmak inisiyatifli olmanın bir gereğidir. Olması gereken inisiyatif de budur.

Bazen gerilla kuralı, kuralsızlık olarak anlaşılır ve “gerilla bildiğini yapar” mantığına kadar götürülür. “Gerilla komutanı olarak bildiğimi yaparım” diyenler çoktur. Eylem yapmaz kitleye iner, dağda durmaz ovaya iner, kırsalda yaşamaz köyde yaşar, örgütün emrettiğini değil, kendi bildiklerini uygular. Yine savaşçı olmaz, savaşçıyı tüketir, bu da bir tarz inisiyatiftir, ama bireyin kendi inisiyatifidir. Savaşı tıkatan, ağırlaştıran ve saflara eski tarzları taşıran bir inisiyatiftir ve gerçek anlamdaysa inisiyatifi kötüye kullanmaktır.

Talimatlar dogmatik, şematik ve kalıpçı bir tarzda uygulanamaz. İnisiyatif, genel talimatların özgüle yaratıcı bir biçimde indirgenmesinde kullanılır. Değişen koşullara, talimatların ruhuna uygun anında cevap vermekte kullanılır. Hiçbir koşul savaşı durdurmayacağına göre, değişen koşullar savaşı çeşitli biçimlere büründürmeye neden olur. Savaşı durdurmak, yavaşlatmak hiç kimsenin yetkisi dahilinde değildir; ama savaşı değişik biçimlerde ve yaratıcı uygulamalarla geliştirmek herkesin inisiyatifi dahilindedir. Bir planı hiç uygulamamak inisiyatif dahilinde değildir; uygulanması imkansız olan bir planın yerine daha değişik bir planı, koşullara denk düşecek bir biçimde uygulamak inisiyatif dahilindedir. Eğer pratik bir sonuç ortaya çıkarıyorsa orada inisiyatif doğru kullanılmıştır, tersi sonuçlara yol açıyorsa kötü kullanılmıştır. Pratiğe baktığımızda, inisiyatif adı altında boşluk, keyfilik, özerklik yaşanmıştır. Bu da savaşı zorlamış, oldukça da dengesiz gelişmesine yol açmıştır.

Hiç kimse bir askeri birimi, birliği dağıtma, savaştırmama, esas olandan taliye kaydırma inisiyatifine sahip değildir. İnisiyatif deyince serbest hareket etmek, istediğini yapmak veya yapmamak değildir. Görevleri ertelemek, yarı ve yetersiz yerine getirmek de değildir. Savaşın, dönemin taktiği ve eylemine göre yaratıcılık göstermek demektir.”

Rapor-talimat

Her örgütten daha fazla ordu da emirle hareket etme; emrin gerekleri yerine getirildikten sonra bunun sonuçlarını üste rapor edip sunma işleyişi geçerlidir. Buna da “rapor-talimat sistemi” denilmektedir.

Talimat, yapılması gerekeni içerir; uygulanması gerekenler talimatla sunulur, çözümleme biçiminde değil, kısa, özlü, net, anlaşılır ve kesin bir dille ifade edilir. Sözlü ve yazılı olur. Talimatların daha çok yazılı verilmesi, çarpıtılmaması, unutulmaması ve yanlış yorumlara yol açmaması için gereklidir. Bütün talimatların orduda yazılı verilmesi, özellikle bugünden sonra bir zorunluktur.

Raporlar, yapılanları sunar, yapılmayanların da nedenlerini izah eder, ayrıca öneri ve görüş de geliştirir. Yapılanları gelişim biçimi ve sonuçlarıyla sunarken, yapılamayanların kabul edilebilir gerekçelerini belirtir. Orduda yapılması gerekenin yapılmaması durumunda, başarısızlıkta fazla neden kabul edilemeyeceği için kişi gerekçeleri kendisinde somutlaştırarak sunar. Raporun üslubu da, alt-üst ilişkileri dikkate alınarak saygın bir biçimde geliştirilir. Bir arkadaşa yazılan mektup değildir, bir üst kuruma hitaptır; cümleler, kelimeler seçilerek konulur, düzgün, okunaklı ve temiz yazılır. Ne genellemeci ne de biçimci olmalıdır, ayrıntılara boğulmamalı ve içeriğine de dikkat edilmelidir. Yazan ne yazdığını bilecek, onu okuyan da ne olduğunu bilecek ve bu temelde sonuçlar çıkarılacaktır. Amacına uygun bir rapor böyle geliştirilir.

Öte yandan özünden boşaltılmış raporlar da az değildir. Dev gibi sorunlar ortadayken, basit sorunları işleyen, yaptığını, yapamadığını ortaya koyması gerekirken bunlardan kaçan ve hep başkasını şikayet eden, askeri bir üslupla alakası olmayan raporlar da oldukça fazladır. Savaşçının raporunda “şu kadar ilişki geliştirdim, propaganda yaptım” biçimindeki belirlemeler en son yapılacak şeylerdir. Raporda, “bu kadar güç büyüttük, bu kadar silahlandırdık, bu kadar eğittik, bu kadar netleştirdik, bu kadar alan tuttuk ve eylem geliştirdik” konularına yer verilir. Askeri raporların üslubu da, askeri üslup gibi keskin, net olur. Başından sonuna kadar, gelecekte yapılacakları içermez.

Üst alta ihtiyaç duyduğu her zaman talimat verir, alt ise belirlenen zaman süreçleri içerisinde raporunu sunar. Talimatlar çok seyrek verilir, raporlar sistemli geliştirilir. Talimatta gün belirlemesi yoktur, ihtiyaç duyulan her an verilir. Altın üstten talimat isteme yetkisi yoktur; ama üst alttan belirlenen zaman dışında da rapor isteyebilir. Rapor ve talimatlar gerekli yerlere sağlam ulaştırılır ve sadece hitap edilen kurumun okuma yetkisi vardır. Bunun dışında hiç kimse rapor ve talimatları okuyamaz.

Üstün raporlara, altın talimatlara karşı saygılı olması gerekir. Birçok üst kurumun gelen raporları okumadığı veya değerlendirmediği biliniyor. Raporlardan gereken sonuçları çıkarmamak, bir saygısızlık olduğu kadar, kolektivizmle de bağdaşmayan ve insana değer vermeyen, bir tutumdur. Birçok altın da talimatların kendi hesabına gelen hususlarına bağlı kalırken, benimsemediği hususları görmezlikten geldiği ve uygulamadığı da bir gerçektir. Talimatlar da, raporlar da büyük bir ciddiyetle ele alınır, okunur ve sonuç çıkarılır.

Talimatlar, uyulması ve uygulanması içindir. “Talimat geldi, başka işlerimi bitirir, öyle başlarım” demek doğru değildir. Talimat geldiği anda hemen düzenleme yapılıp pratiğe geçirilir ve her şey o talimata göre yapılır. Komutan, talimatları aktarmakla değil, özümsemek, özümsetmek, bunlardan kararlar çıkartarak özgüle indirgemekten sorumludur.

Silahlı propagandadan gerillaya geçişte birçok şey aleyhteyken lehimize dönüştü. Gerilladan hareketli savaşa geçiş beraberinde daha fazla avantajları getirir. Her türlü araziden yararlanmayı imkan dahiline sokar, dağın yamacını, engebeli araziyi, vadiyi ve tepeyi kullanmanın oldukça avantajlarını yaratır. Hareketli savaş, arazi açısından böyle olanaklar sunarken, aynı zamanda kapsamlı ve zengindir. Kurmaylığın yetişmesinde bir eğitim okulu gibidir. Ordu kurmaylığının şimdiye kadar çıkmamasının bir nedeni de hareketli savaşın geliştirilmemesindendir. Gerilla kendi doğasına uygun bir savaşçı şekillendirir, biraz daha büyümüş hareketli birlikler ise daha kapsamlı bir komutanlığı ortaya çıkarır. Taktikte daha zengin, denetim, hükmetme ve uygulamada daha güçlü komutanlıkları yaratır. Büyük birlikler birbirinden güç alırlar. Büyük komutanlık ve savaşçı için ne kadar yeni sorun ve zorluklar teşkil etse de, moral, güç ve cesaret kaynağı olur. Sorunlar ve zorluklar aşıldıkça savaşçı ve komutan kişilikler de kendisini oldukça güçlendirir ve büyütürler.

Hareketli birlikler her zaman faaliyetlerini yürütebilir. Gerilla gece faaliyet yürütür, eylem yapar; hareketli birlikler ise gece ve gündüzü de faaliyet sahasına çevirir ve eylem yaparlar. Zengin taktiklere sahip olduğu için her ikisi de, iklim koşullarından, hareketli savaşçılık ve taktikten oldukça yararlanır. Yaralılarını da, ağır malzemelerini de koruma şansına sahiptir. Hiç şüphesiz, bütün bunlar savaşan bir hareketli birlik için belirtilmektedir. Dönemin gereklerine iyi cevap verilirse avantajlarının daha fazla olduğu bir gerçektir. Eğer yetersiz bir komutan hareketli birliğin başında olmaz ve birliği tüm üyeleriyle birlikte savaştırmazsa dezavantajları da bir o kadar fazladır. Avantajlardan yararlanmamak, insanın atıl kalmasına, tembelleşmesine, ağırlaşmasına, yozlaşmasına ve giderek bunalıma girmesine, baş belası olmasına neden olur.

Hareketli birlik ve hareketli savaş, halkın umutlarını daha da canlandırmaktır ve düşmanın rahat indirme yapmasını, araziye çıkmasını engellemektir. Zaten hareketli savaşa başvurulduğu ve bunun biraz yaygınlık kazandığı anda düşman araziyi kontrol etmeyi yitirir ve bunlara başvuramayacak duruma gelir. Bir alana çıkarma yapmak istiyorsa, 1-2 ay hazırlıktan sonra çıkarma yapar, alanı karış karış işgal ederek sonuç almaya çalışır. Hareketli savaş sürecinde düşman küçük birimlerini toparlama yoluna gider. Yollardaki hareketi oldukça sınırlanır. Bu nedenle küçük birlikleri daha büyük birliklere taşır. Hareketli birlikler denge döneminin birlikleridir. Denge dönemi bir yönüyle de arazinin paylaşımı anlamına gelir. Herkesin kendi yorganına göre ayağını uzatması demektir. Artık düşmanın karşısında daha iyi bir güç vardır; “ona göre hareket et” anlamını taşır. Yine hareketli birlikler, düzenli birliklerin bir ön biçimi ve ona geçişin hazırlığıdır. Bu tür savaşımın özünde arazi tutma da vardır. Örneğin bir bölgenin nasıl kurtarılacağı sorusuna hareketli birliklerin pratiğine bakılarak cevap verilir. Gerilladan alan kurtarmaya yönelmek bir evreyi atlatmak olur ve alan tutmanın riski daha da fazlalaşır. Ancak hareketli birlikler, alan tutmayı ve savaşımını buna uygun geliştirmeyi hedeflerler.

Kızıl üsler ve kurtarılmış bölgeler

Örneğin Güney Savaşı'nda ciddi bir gerilla ve hareketli savaş geliştirilmeden alan tutmaya çalıştık; deyim yerindeyse “boyumuzun ölçüsünü aldık.” Cephe-mevzi ve alan tutmanın ve buna dayanarak düşmana karşı koymanın yanlışlığı yanında, güçleri oldukça da imhayla yüz yüze bıraktığı çok açıkça ortaya çıktı. Bundan sonra alan tutmak üs sorununa dayandırılır.

Kızıl üslerin oluşturulması talimatı 1993'te verildi ve bunların yaratılmasına da yönelindi. Tabii ki düşman da buna yönelik çok kapsamlı operasyonlar geliştirdi. Bir Ağrı, Tendürek, Muş, Kulp ve Bestler'deki operasyonlar, yaratılmaya çalışılan kızıl üslere yönelikti. Bir Muş'ta üs olanaklarını ortadan kaldırmak için düşman 70 köyü birden yaktı, orman yaktır, dozerlerle yolları bozdu, uçaklarla köprüleri bombaladı, onlarca yurtseveri en vahşi bir biçimde katletti. Bütün bunlar üsse yönelik çalışmaları ortadan kaldırmaktı. Çünkü üssün arkasından kurtarılmış alana ulaşmak ve giderek bunu genişletmek gelir. Ağrı, Toroslar ve Bestler'de oluşturulacak kızıl üsler hızla dalga dalga yayılıp birleşerek ülkenin yarısının bağımsızlığına yol açar. Düşman bütün çaba ve engellemelerine rağmen, hiçbir üssümüzden bizi söküp atamamıştır. Yoğun eylemlilik ve düşmanı darbelemeyle birlikte kızıl üslere, kurtarılmış alanlara ulaşmak oldukça imkan dahilindedir.

Kızıl üsleri daha da yaygınlaştırmak gerekecek; hatta Parti Önderliği federal hükümetlerden bahsediyor, “4-5 tane federal hükümet kurun” diyor. Ordumuzun durumu, düşmanın içine girdiği ekonomik bunalım, uluslararası ve komşu ülkelerdeki gelişmeler, partinin hazırlıkları, olanakları, güçleri yan yana getirip hesaplarsak, bir şeylere cesaret etmenin gerekliliği ortaya çıkar.

Hareketli birlikler, hem kızıl üslere dayanır, hem kızıl üsleri genişletme birlikleri olarak görev yaparlar. Kızıl üsler, tamamen gerillanın denetimi altında olan alanlar anlamına gelir. Kitlesi, arazisi, zenginlik kaynakları da kurtuluşçu güçlerin denetimindedir. Kurtuluş güçleri buranın ilan edilmemiş bir hükümeti gibi görev yürütürler ve bu giderek ilan edilmiş bir hükümete dönüşür. Buralarda geceli, gündüzlü hareket ve çalışma imkanı yakalanır ve bütün kurumları tutmanın, işletmenin imkanı da ilk kez bu üslerde yaratılır.

Sağlam bir kızıl üssün etrafı “ara bölge” veya “tampon bölge” olarak nitelendirilen, bazen düşmanın, bazen de bizim denetimimizde olan bölgelerle çevrili olmalıdır. Kızıl üslerde hareketli birlikler, ara bölgelerde gerilla birlikleri yoğun olarak hareket halinde ve çatışma içerisindedirler.

Beyaz bölgeler ise düşman denetiminin güçlü, bizim denetimimizin ise henüz zayıf olduğu alanlardır. Bu alanlarda küçük gruplar yeraltı ve gizliliğe dayanarak yaşarlar. Küçük silahlı birimlerdir, ama daha çok siyasi amaçla bulunmaları söz konusudur. Küçük silahlı birimler, ara bölgelerdeki gerilla birlikleri de kızıl bölgedeki hareketli birliklerin kolları biçimindedirler. Her alan hareketli birliklere dayanır ve ondan destek alır.

Botan Kürdistan için kızıl bir bölgedir; düşmanın yıllardır giremediği dağlar ve alanlar var. Buralar da eyaletin kızıl bölgeleridir, ille de kitlelerin olması şart değildir, boş arazi de olsa, eğer düşman giremiyorsa, düşmanın kontrol edemediği alan demektir. Bu dağlar kızıl bölgelerdir; dün vardı, bugün daha fazla vardır. Yalnız kullanmak ve kullanışlı hale getirmek gerekir. Hani bir söz var: “Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur.” Bir dağa da yaşam olanakları ulaştırılmaz ve yaşanılır kılınmazsa, o dağın hiçbir yararı olmaz. Bütün bunlar yapılırsa hem bir kale, hem bir sığınak, hem de yaşam alanıdır, ayrıca işlenmeye değerdir.

Ordumuzun savaş tarzı ve askeri çizgimizin döneme uygun düşen gerekleri nelerdir? Gerek gerillada, gerekse hareketli birliklerde konulan eylemin amacı ve gelişim biçimi nasıl olabilir? Bunun için günümüzde uygulanan bazı eylem tarzlarını değerlendirmeye tabi tutmak zorunludur.

Silahlı propagandanın eylem ama-

cı, siyasi propagandayı eylemle yaymaktır. Gerillanın eylem amacı düşmanı darbelemektir. Hareketli savaşın eylem amacı ise düşmanı ezmek ve imha etmektir. Eğer gerilla geliştirdiği eylemlerle, her gün düşmandan parça koparıyorsa, düşmanı yıpratıyorsa, yoruyorsa, moral ve coşkusunu bozuyorsa, o gerillanın eylemliliği doğru bir rotadadır, bu da gerillacılığın bir gereğidir. Her hareketli savaş gerçekleştirildiği alanda düşmanın küçük-büyük güçlerini eziyor ve yok ediyorsa ve ona ait olan ne varsa el koyuyorsa, demek ki hareketli savaşın var olduğundan sözedilebilir ve rolüne uygun savaş sergileniyor diyebiliriz. Bunlar döneme cevap veren, dönemi karşılayan eylemlilik tarzlarıdır.

Eğer gerilla adına düşman taciz ediliyorsa, hareketli savaşla ve gerillayla oynama vardır. Taciz eylemleri gerilla ve hareketli savaşın eylemleri olamaz. Onlarca nitelikli eylem tarzı içerisinde bir taciz eylemi, sadece düşmanı biraz rahatsız edebilir ve nitelikli eylemlerin olmadığı yerlerde sürekli taciz eylemleri düşmanı sadece güldürür. Geriye baktığımızda bu, gerillanın, gerekse birliklerin eyleminde plana ulaşmayan ve düşmana güç yetirmeyen, ama silah patlatarak bir şeyler yaptığını sanan sağ tasfiyeci eğilimin eylem tarzıdır. Bu eylem türü bugün güçlerimizi yormaktan, cephanemizi tüketmekten, düşmana yeni tedbir aldırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Nitekim bu sonuçların hepsi düşmanın lehine, bizim aleyhimizedir. Bu nedenle, taciz eylemlerine sadece yanıltmak ve gerçek eylemi geliştirmek için bir taktik olarak başvurulabilir.

Bazı eylemlerin de sabote olma durumu vardır. Henüz hedefe tam ulaşmadan bir-iki kayıp verip geri çekilme durumları yaşanmaktadır. Burada hem eylem başarısızdır, hem de kayıplarımız vardır ve bunun nedenlerini ortaya çıkarmak önemlidir. Küçükbüyük eylemlere yönelirken yeterince bilgi alınmaması, çok yönlü taktik ve tedbirlerin ortaya çıkarılmaması sonucu plansız eyleme yönelme gerçekleşiyor. Planı ve düzenlemesi iyi olmayan hiçbir eylem başarıya ulaşamaz, çünkü düşman açıklarını kapatmıştır. Köylüvari tarz, düşmanın dağınık olduğu dönemlerde bazı sonuçlar alırdı, fakat günümüzde ancak plana dayalı, komutan ve gerillanın inisiyatifindeki tarz sonuç alabilir. Köylü savaşçılığı ve kör hedef anlayışı artık bitmiştir. Özellikle hareketli savaş söz konusu olduğunda eylemin başarısının yarısı plan ve düzenlemeden geçer. Hareketli birliklerin düzenlenmesi, harekete ve eyleme geçirilmesi de planla olur.

Bazı eylemlere veya riskli eylemlere tedbire, ihtiyata gerek duymadan girmek ve düşmanın üzerine yürümek bize fazla kayıp verdirebilir. O halde planla düşmanın hedefleri üzerine yürümek, plansızlığı reddetmek askeri çizginin bir gereğidir ve mutlaka uygulanmalıdır.

Gerilla ve hareketli savaşta uzaktan vuruşun sonuç alıcı olamayacağını, taraflara sadece cephane tükettireceğini, bunun için de uzak döğüş yerine, kemerden yakalama taktiğinin esas alınması, güçlerin yakın döğüşle sonuç almak üzere hedeflere yönelmesi gerektiği açıktır. Düşmanı uzaktan ve en gelişkin teknikle vurmak fazla bir sonuç vermemektedir. Düşman top, tank, havan ve uçakla yöneliyor, ama hiçbir grubumuza darbe vuramıyor, eğer kuşatmaya alarak, sızma yaparak içine girdiğinde, pusuya düşürdüğünde sonuç alabiliyor. İster sabit, isterse hareketli hedeflere yönelik olsun; ister arazide, ister şehirde olsun yakın döğüş, yakın vuruşma eylemin başarısı için esastır. Tekniğin gelişmesiyle güçlerin birbirinden uzaklaşıp, birbirine yönelmeleri sakat bir yaklaşım, hatta bir sapma olduğunu belirtmek gerekiyor. Eylemimizin başarısı teknikle değil, taktikledir; taktik zenginlikle eylem hedeflerine yönelmededir. Teknik taktiğin daha iyi hayata geçirilme aracı olarak ele alınmalıdır.

Her eylem hedeflediğini düşürmekle, ele geçirmekle sorumludur. Gücün bir karakola yetiyorsa onu hedefler ve ele geçirirsin. Ona yetmiyorsa bir tepeye, bir tepeye de yetmiyorsa bir mevziye yönelir ele geçirirsin ve düşmanı imha edip malzemesini alırsın. Dolayısıyla bu, dönemin başarılı eylemidir. Bir tabur darbeleyip malzemesini almak ise büyük eylemdir. Uzaktan bir taburu imha edip üzerine bile gitmemek ciddi bir askeri başarı değildir, rilmelidir: "Bu kadar güçle, bu kadar düşmanın üstüne bu biçimde yürüdük, bu eylemde hedefi şöyle ele geçirdik, bu kadar malzeme aldık ve bu kadar düşmanı tasfiye ettik, şu kadar malzeme ve insan kaybımız vardır." Raporlar böyle sunulursa, hem daha açık, hem de hangi eylemin çizgi dahilinde, hangisinin dışında, hangisinin başarılı ve başarısız, hangisinin teknik, hangisinin taktik güce dayandığını daha rahat ortaya çıkarma durumu yaşanır.

Ses çıkarmanın, düşmanı korkutmanın, rahatsız etmenin ve düşmandan parça koparmanın dönemi bitmiştir. Bunlar olmakla birlikte temel değil talidir. Dönem askeri başarı peşinde koşma dönemidir. Dönemin eylemliliği bumektedir. Eski aşiret kavgaları, birbirlerine karşı silah kullanışlarını ve mevzilenişlerini düşünelim: İki aşiret çatışır ve sonra iki taraf geri çekilir. Pratikte görülen bazı eylemler, bu tür çatışmalara benziyor. Çatış, cephane harca, ama sonuç yok. Bu tür baskın, kuşatma, pusu ve çatışmaların hiçbir yararı olmadığı artık görülmelidir. Ayrıca savaşçının eğitimine de bu tür eylemlerin hiçbir katkısı yoktur. Düşmanı korkutacak eylem tarzı bile değildir. Aynı yere birçok kez saldırmak, sürekli bunda ısrar etmek ve sürekli de "düşmanı ezdik" demek oldukça düşündürücüdür. Eğer böyle eylem haberleri veriliyorsa, bunların doğru ve sonuç alıcı olmadığı hemen görülmelidir.

"Uzaktan savaşan, uzaktan vuruşan hiçbir güç karşı taraftan hiçbir şey alamaz. Hep şunu söylerler: 'Savaşta sonucu belirleyen piyadedir.' Topçular, tankçılar da piyadeye girer. Çünkü savaşta piyade bizzat düşmanın içine girer. Eğer bir alana piyade girmemişse, o alanın ele geçirilişinden söz edilemez."

olsa olsa teknik bir başarıdır. Asker olmadan teknik de başarılı olamaz. Bu çerçevede şehre, tabura girilir.

Şehirdeki düşman kurumlarını tümden yok etmek için kuşat, gir, ez ve geri çekil; buna yönelik herhangi bir yasak yoktur. Ama şehre gidip hedefleri rokete tutup sadece sağ çıkılacaksa, dönemin sese değil sonuca ihtiyacı vardır. Tatmin edici olan sonuçtur. Hedeflerimiz bir ilçe, bir karakol baskınıyla sınırlı olmaz, hatta bunların çok seyrek yapılması gerekir. Parti Önderliği belirtiyor, *"Gidip beton yığını durumuna getirilmiş binaları vurmaya gerek yoktur."* Çok zengin ve kapsamlı pusu taktikleri geliştirilebilir. Kademeli pusularla düşmanı içine alarak inisiyatifimizdeki çatışmalara çekebiliriz. Artık düşmanın beklemediği anda ona yıldırım hızıyla darbeler vurmak düşünülebilir

Birçok ilçeye gündüz de girilebilir. Birçok karakola gündüz de yönelmek mümkündür. Düşmanın birçok hedefini sabahın erken saatlerinde vurup geri çekilme imkanı vardır. Düşman güçlerini ne kadar toparlamışsa, bizim de düşmana yönelik eylem geliştirme olanaklarımız o kadar gelişmiştir. Eylemden sonra geri çekilme, arazide gizlenip noktaya çekilme, birlikleri büyütme ve küçültme sorunu kalmamıştır. Sorun eylemdeki tekdüzelik, eylemdeki tıkanıklık ve buna dayanan kayıplardır. Sorun komutanlık adına, komuta kademesini tıkatmaktır.

Örneğin bir eylem raporu şöyle venu hedeflemekte ve bunun dışındaki hiçbir eylemlilik değerlendirilmeyecektir.

Pusu atılıyor, bazen bir, bazen iki cemse vuruluyor; ama üzerine gidilip malzemesi alınmıyor. "Panzerleri pusuya düşürdük, imha ettik" denilmesine karşın gidip hiçbir parçası alınmıyor. "Karakol vuruldu, bütün mevzileri ele geçirildi, tek bir mevzi kaldı" deniliyor ama buna karşın bir asker kepi bile getirilmiyor. "İlçeyi ele geçirdik, düşman birliklerini kuşattık ve ezdik" deniliyor. Öte yandan somut bir delil yoktur. Bırakalım ezmeyi, ciddi bir kayıp, hatta küçük kayıplar bile verme söz konusu değildir. Kısacası onlarca mevziyi düşüren bir birlik nasıl oluyor da bir mevziyi ciddi olarak düşüremiyor, hedefi yerle bir eden bir birlik nasıl oluyor da küçük bir parça getiremiyor. Panzeri, cemseyi imha eden bir birlik, yola inme zahmetinde bulunup düşmanın üzerinden bir şey alamıyor. Bu nedenle abartmalı eylem bizi çok yönlü değil, tek düze olmaya götürür. Tek düze kalmak hem zamanın kaybı, hem de kayıpların nedenidir. Bu da beraberinde savaşın, dönemin gereklerine göre yürümeyi oldukça daraltır. Eğer askeri çizgiye göre hareket edilirse düşman hedeflerini bulup vurmak, onun bütün tedbirlerini boşa çıkarmak, bütün çabalarını ve yönelimlerini tersyüz etmek oldukça mümkündür. Bunun için gücümüz, imkanlarımız, örgüt ve donanımlarımız vardır. Kazanma sorunu her şeyden çok önümüzde durduğu gibi, çarpık eylem anlayışlarının ısrarı da çok şey kaybettir-

Sızma taktiği, hiçbir zaman vazgeçilmeyecek ve sürekli uygulanabilecek bir taktiktir. Gerilla için sızma taktiği esastır, hareketli savaş için ise eylemi başlatmanın ilk adımıdır. Bunun için güçler sızma taktiği üzerinde oldukça yoğunlaşmalı, bunun gereğine inanarak eylemliliklerde uygun kullanımın yolunu bulmalıdır. Hep eylem taktiği derinleştirildikçe daha fazla sonuç verir. Ama aynı derinlikte uygulanırsa düşman buna karşı taktik ve tedbir geliştirir. Ve bir dönem olumlu sonuç veren taktik aleyhe dönüşür. Bunun için, taktik derinlikte sürekli ısrar ve aynı tarzı sürekli tekrarlamak bir noktadan sonra zararlı olabilir.

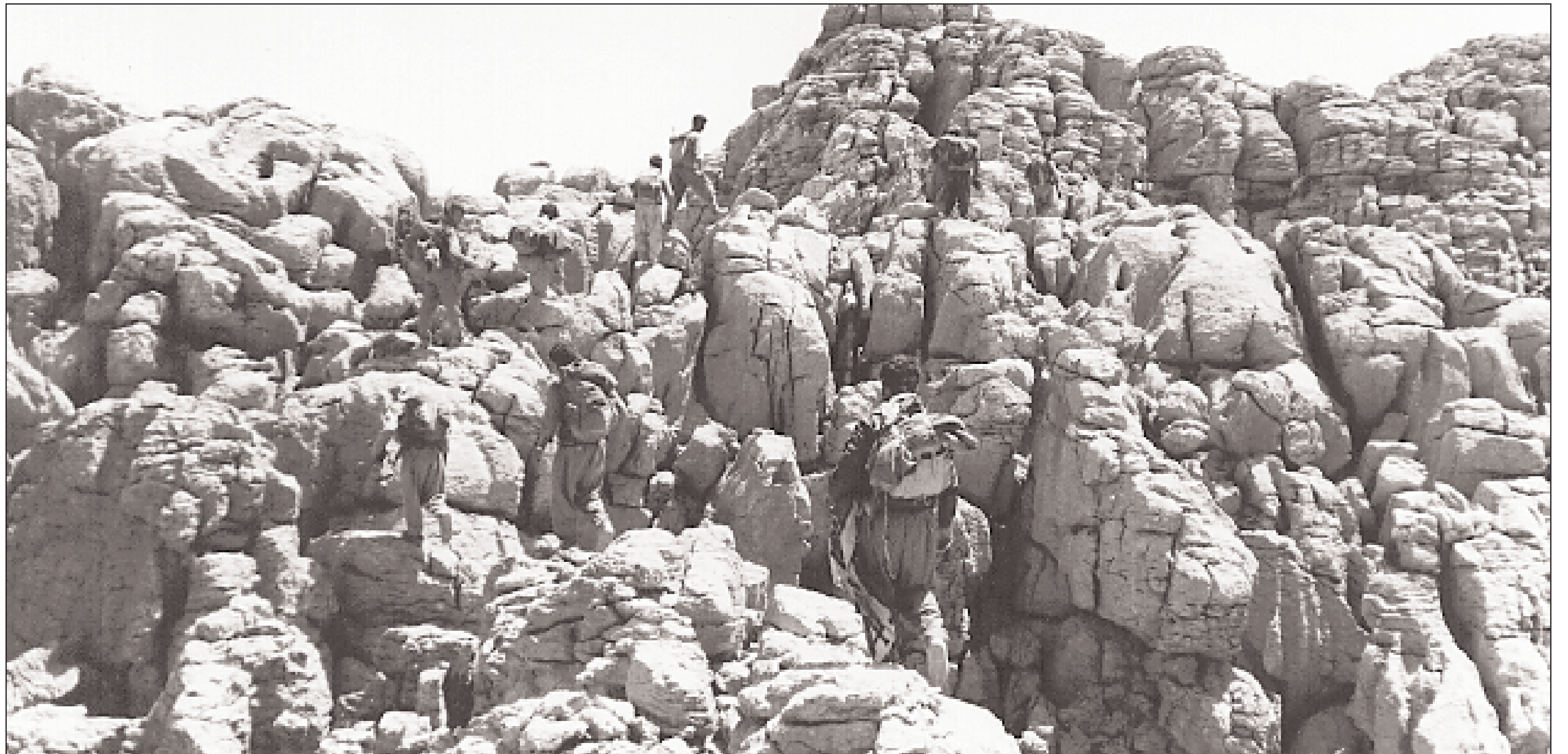
Yol kesme taktiği başlangıçta olumlu gelişmelere yol açtı. Daha sonra düşman tedbirlerini aldı ve birçok yol denetiminde kayıp verildi. Yol kesme eylemlerinde sadece propaganda yapıldı. Oysa beş dakikalık yol kesme ve günlük yol kesme yapılabilirdi. Pusular atılarak, sık sık yöntem değiştirilebilirdi.

Şehir girişlerinde, hep aynı taktik uygulandı. Başlarda yararlı olduysa da, giderek aleyhte gelişmeye başladı. Oysa giriş, çıkış saati, yönelinecek hedefi, taktiği sürekli değiştirmek gerekirdi. Çok çeşitli hedefler saptayıp, bazen büyük, bazen küçük birim ve birliklerle vurma yoluna gidilebilirdi. Beklemedikleri ve tedbir almadıkları yerlere yüklenmek en doğrusuydu. Bazı şehir baskınlarında, dışarıdan takviye birliklerini pusuya düşürmek ve avlamak taktiği esas alınabilir. Milisin şehirde yapacağı işler için gerillayı öne sürmek doğru değildir. Milisin görevini gerillaya yaptırtmamak gerekir.

Yeri uygunsa bir karakolu gece kuşatmaya alır, gündüz vurursun. Kuşatma güçlendirilip, düşman günlerce kuşatma altında tutulabilir. Özellikle dağlardaki karakolları böyle ele almak mümkündür. Gerekirse kaçış yolu bırakılır, buna göre darbe indirilir. Askerin kaçışı sağlanarak malzemeye el konulur. Ve dolayısıyla her yere uygun bir yaklaşım gösterilebilir. Sonbaharda yolları kazıp, panzerlerin devrilmesi sağlanabilir. Yaz aylarında tank ve panzerin üzerine molotof kokteylleri atılabilir, benzin dökülebilir. Zırhlı araçlara karşı etkin patlayıcılar kullanılabilir. Halk patlayıcılarını daha gelişkin üreterek, bir dizi patlayıcı mayınların yapımı sağlanarak, köprüler, düşmanın etkin silahları, demiryolu vb. vurulabilir. Karayolu ve demiryolu etrafında bir dizi eylem çeşitleri, kamulaştırmalar ve düşmandan birçok şeyi almak imkan dahiline sokulabilir. Korucuların bütün mal varlıklarına el konulur, konulamıyorsa tahrip edilir. Düşmanın özel savaşının ekonomik kaynağı haline getirdiği bütün ekonomik kuruluşlara el konuluyorsa el konulur, düşmana hizmet etmeyi sürdürüyorsa tahrip edilir. Burada yapılması gereken, devrimin hizmetine koşulması gerekeni hizmete koşturmak, imha edilmesi gerekeni de imha etmektir. Düşmanın güçleri imha edildiğinde askerlik için temel ihtiyaçlara el konulur. Bunun dışındakileri ön plana çıkarmak da oldukça yanlıştır.

Gerilla saflarında eşyasını geride bırakmak veya kaptırmak yaygındır. Oysa olması gereken bunun tersidir. Kendi malzemesini korumak esas alınırken, ihtiyaçlarımızın bir bölümünü düşmandan karşılamak ve bir de bu şekilde orduyu beslemek oldukça gereklidir. Şimdiye kadar, ciddi bir el koymanın olmayışı çarpık bir eylem anlayışından dolayıdır. Uzaktan savaşan, uzaktan vuruşan bir güç karşı taraftan hiçbir şey alamaz. Hep şunu söylerler: "Savaşta sonucu belirleyen piyadedir." Topçular, tankçılar da piyadeye girer. Çünkü savaşta piyade bizzat düşmanın içine girer. Eğer bir alana piyade girmemişse, o alanın ele geçirilişinden söz edilemez. Uçak ve donanma, bomba ve top atarak hedefleri yerle bir ettiğini söyler, ama bu haberler sadece niyetten ibarettir. Veya son noktayı koyan eylemler değildir. ARGK kendi gücü, taktiği ve eylemine göre vurduğu hedefi imha ederken, iyi sonuç aldım diyebilmesi için savaşçıların başarısını düşmandan aldığı malzemeye göre de ölçer.

Bitti

PKK çizgisinde askerileşmek başarıyı belirleyen en temel görevimizdir

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞIN 5. KONGRE'YE SUNDUĞU POLİTİK RAPOR – III

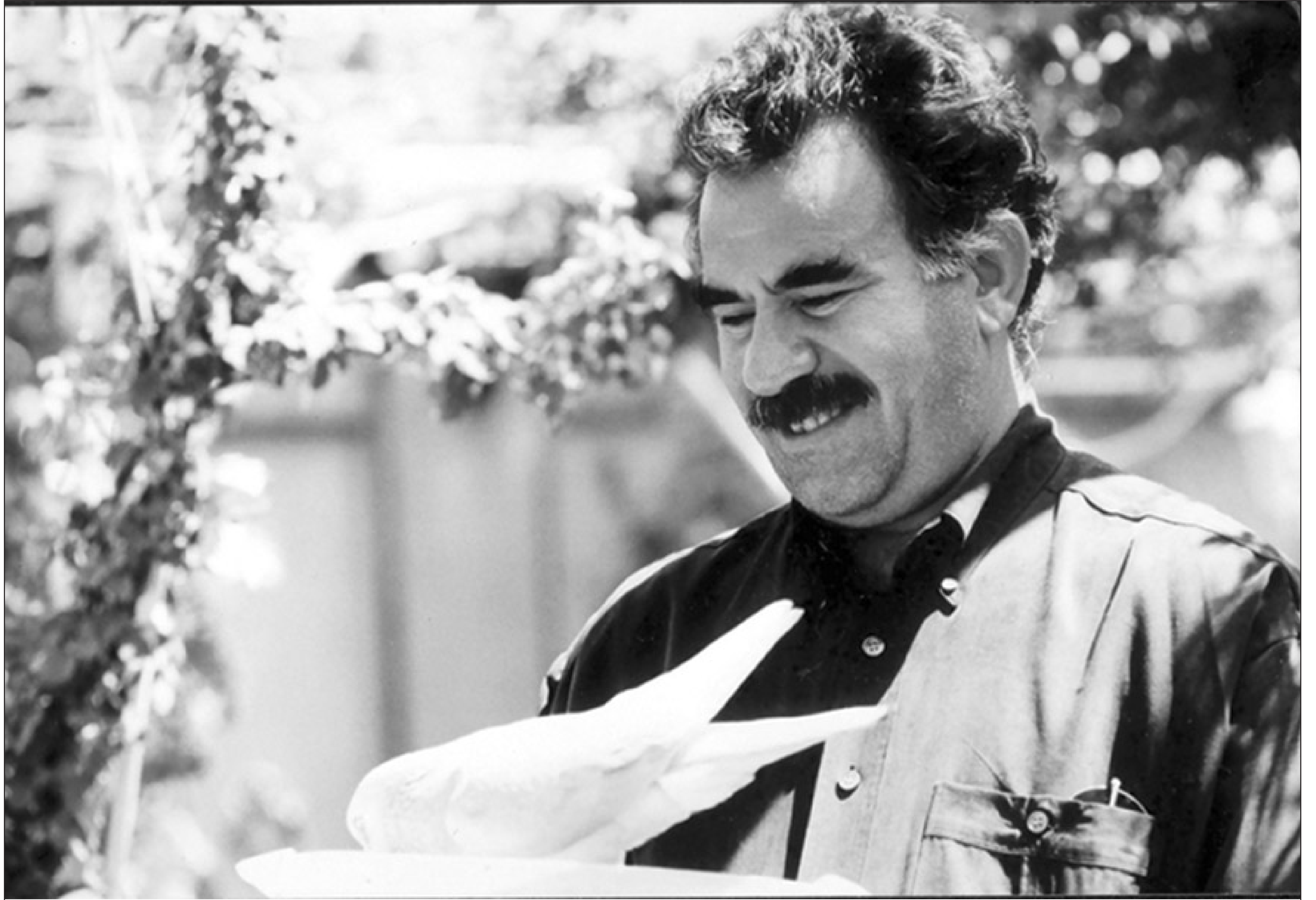
Baştarafı 1. sayfada

için en büyük ders alma yılları oldu. Biliyor musunuz, benim bu kadar çözümleyici olabilmem ve kendimi bu kadar iyi ayarlayabilmem sizin bu kördüğümleriniz nedeniyledir. Kıyamet kadar "yaşama gelemiyorum, kurala gelemiyorum, başarıya gelemiyorum" tutumları var. Peki neye geliyorsunuz? Tabii ölüme, başarısızlığa, dağılmaya, düzensizliğe, keyfiliğe geliyorsunuz. Acaba "bir büyüklük bana da yaraşır, bir büyüklüğü ben de ortaya çıkarayım" demek suç mudur? Yani bu kabul edilmez tutum, en temel özelliklerimize bir tepki midir? Siz küçüklüğün adamısınız ve bir büyüklüğü istemek size çok zor ve imkansız geliyor. Ama unutmayın bu düşmanın yarattığı bakış açısıdır. Ben bunu çok iyi biliyorum.

Kendi yaşam öykümde dile getirdim, umarım anlamışsınızdır. İnanılmaz ölçüde hiçlik sınırlarında dolaşıyordum. Küçültülmenin, alaya alınmanın, büyüme imkansızlığının, hatta yaşamın anlamını bilebilme imkansızlığının amansız girdabında dolaşıyordum. Ama bunlara rağmen biz çıkış yaptık. Hiç kimse, bu işe adım atarken benim kadar alayla karşılanmadı. Her şeye rağmen, benim başarabildiğimi gördünüz. Fakat siz bu öyküden de fazla ders çıkaramıyorsunuz. En utanılası koşullarda bile bir kişi nasıl kendini yaşama doğru çekiyor? Şimdi düşünün, bir halkın kurtarılma görevi birinize verilseydi acaba ne yapardınız? Hiçbir imkan yok, hiçbir ilişki yok; halk gerçeği açısından da bu böyle. Şimdi ben, iki kelimelik düşünce için bile yıllarca savaş yürüttüm dersem, siz bunu da anlayamazsınız. Para hikayesi için yılları nasıl kullandım dersem, bu da anlaşılmaz sizin için.

Zaten askeri tarihimizi anlatmak için de sanıyorum sizi bu kavramlarla biraz eğitmek gerekiyor. Eğitmekten öteye, imkansızlık nedir, hiçlik nedir, ufak bir para bulma meselesi nedir, bütün bu hususları size özümsetmek gerekiyor. Örneğin bir tabanca bulmak sadece teknik anlamda bir sorun değildir. Tabancalı bir adamı ortaya çıkarmak, bir devrimci hareket için çok zor bir sorundur. TC'ye karşı Kürdistan için tabancalı bir adam ortaya çıkarmak sandığınızdan bin kat daha zor bir iştir. Şimdi siz silahı sopa gibi elinize alıyorsunuz, ama bunun öyküsünü gelin benden dinleyin. Yine biraz da kendi geçmişinize bakın, unutmayın ki bir çakı bile taşıyamıyordunuz. Evet, silah taşımak şereftir, ama gerçeğimizle bağlantılı olarak ele alınırsa bir anlam ifade eder.

Tarihe inkarcı yaklaşmaktan kesin uzak durmak gerekir. Sizin genelde halk, özelde ise PKK tarihine inkarcı yaklaşmanız, yetmez militanlığınızın en önemli bir nedenidir. Artık bunu kesinlikle aşmak lazım. Bu savaşı görüyorsunuz, ben sıfırdan ve hatta daha ötesinden aldım ve buraya kadar getirdim. Bunu adım adım nasıl geliştirdiğimizi şimdi herkes biliyor. Yani bugün bir öykü ne demektir? Bu, adım adım Kürdistan'da silahlı savaşım düzeyine ulaşmak demektir. Yani bugün bir şeyseniz, bir adınız varsa, bir yüreğiniz varsa, ona ulaşmak demektir. Şimdi çoğu hiç oralı bile değil, "ben kendimi yarattım, dağları yaratan adam benim" diyor. Yalandır, aldatıyor böyleleri kendilerini.

Bundan uzak durun. Özellikle tarihi gerçekleri iyi anlayın. Niye yalanı esas alıyorsunuz, bununla nereye varırsınız? İnsan inkarcı olur da, bu kadar olmaz.

Yaptığınız tam bir çocukluk ve öyle alıştırılmışsınız. Ama orduda çocukluk olmaz. Ordu, ateşle oynama sanatıdır. Çocukluk edersen, elini yakarsın. Zaten her gün yakıyorsunuz ve elini bu kadar yakan kişi de orduda kalamaz. Kalınamayacağı da gelinen noktada zaten açığa çıkıyor.

Eğer yüksek teoriden anlamıyorsanız, bari çırılçıplak bir yaşam öyküsünden ders çıkarmayı bilin. Ben işte hep öyle yapıyorum. Bir mermiyi, bir kuruş parayı nasıl elde ettiğimi hala anı anına yaşıyorum. Peki sizin bu savurganlığınız, bu çılgınlığınız nedir? Ortada sandığınız gibi bir durum mu var? Hayır, sadece bir politik durum var ve biz de onu idare etmeyi bilmeliyiz. Bir dostun karşısında nasıl sözün en güzelini, en canalıcı olanını seçmeye çalıştığımı; ele geçen her türlü fırsattan istifade ederek nasıl yerli yerine oturtmaya çalıştığımı; bu tarzda mevcut politik dengeyi, politik süreci ilerletmeye çalıştığımı acaba aklınıza getirebilecek misiniz? Elbette, Allah'tan yürütülmüyor bu işler, politik sanatla yürütülüyor.

Yaman bir komutan olamamanız, işte bu tarzdaki PKK önderlik gerçeğinin edinilmemesinden de kaynaklanıyor. Mevcut durumunuzun en önemli bir nedeni de budur. Oysa bana göre yüreği büyük olan, insanımızı kendine getirecek ve çizginin zaferini sağlayacak olan adam bu temelde yaratılır. Ben kendimi bile her gün böyle ele alıyorum. Kendimi bile hala hiç yeterli görmüyorum, sadece ana doğrultuyu yakaladığımı söylüyorum. Açık söyleyeyim; sizin tarzınız, bana göre bir çorbayı bile kurtaramaz. Değil vatanı kurtarmak, değil düşmanı önlemek, sizi kurbanlık kuzu olmaktan bile kurtaramaz. Yani ne çorbayı kurtarır, ne de kurbanlık kuzu olmanızı engeller. O halde mütevazi olalım ki, doğruyu yakalayalım.

> "Bir halk ordusu oluşturmak ve onun komutanı olmak çok büyük ve önemli bir iştir. Onu sonuna kadar ciddiye alacak ve bu temelde kendinize biraz büyüklük payesi biçeceksiniz. Bu cücelikte ısrar etmek ve hiç büyümemek bir kader midir?"

Bunları şunun için söylüyorum: Belki şimdi çok iyisiniz, belki çok gelişmişsiniz, muhtemelen biraz da öylesiniz, ama siz geçen yıllara ve bu gelişmenin nasıl sağlandığına da bir bakın. Böyle yapmazsanız bu gelişmenin değerini bilemezsiniz. İçinizde bu değeri bilemeyen kişi de az değildir. Onlarca savaşçıyı, silahı gözden çıkaran adamlarımız da az değildir, hem de merkezden. Her yere birkaç tasfiyeciliği dayatan komutanlar da az değildir. Ben bunlara söylüyorum, kimse yanlış anlamasın. Geçmişte mutlak yapılması gerekirken yapılamayan duruma ve bunun kişiliklerine söylüyorum. Çünkü benim için geçmiş, öyle kolayca unutulacak ve bir yana bırakılacak bir durum değildir. Çok iyi biliyorum, bu geçmişin dersleri amansız göz önüne getirilmeden de, sizin bunlardan daha beter durumlara düşmenizi önlemek mümkün değildir. Bunu anlamak gerekiyor.

Bana göre hiçbir kavga böyle olamaz. Size öyküde anlattım, bir köy kavgası, bir silahın patlaması bile benim için dehşet vericiydi. Şu anda siz ölüm-kalım savaşına girmişsiniz. Bunlar size su içmek gibi geliyor. Ama bu kadar hafif yaklaşmak doğru olabilir mi? Olaylara bu kadar hafif yaklaşan komutan olur mu, ordu olur mu hiç? Ne diyelim; Allah ıslah etsin mi diyelim? Bu durumu değiştirmek gerekiyor. Önce bu duyguyu, bu felsefeyi değiştirmek gerekiyor. Peki nasıl değiştireceksiniz? Onu da siz kendinize sorun. Siz insan değil misiniz? Çok ciddi bir işin sorumluluk duygusuna sahip olmak, "neden ben bu işi yapıyorum" demek gerekmiyor mu? Halbuki hayatınızı koymuşsunuz bu işe. Bunun felsefesinin, bakış açısının ne olduğunu da iyi bileceksiniz. Birincisi budur. Diğeri ise an be an karşı karşıya olduğunuz ölüm tehlikesini bertaraf edebileceksiniz. Ben de hepinizden fazla bu durumu yaşıyorum, ama şimdiye kadar kendimi nasıl savundum? Belli ki taktikle savundum. Peki nedir taktik? İşte yanımdaki silah ve savaşçı gücünün en ulaşılamaz, düşmanı en yaman vuracak tarzda düzenlenmesidir. Bir dağ veya kaya parçasının iyi tutulması, bilmem iyi bir pusu atılmasıdır.

Ben böyle taktik gereklere en amansız bağlı kalmayı şimdiye kadar gerçekleştirebildim. Bu gerçeği anlamak bir komutanlık yeteneği değildir; bana göre sıradan bir savaşçının, hatta sıradan bir köylünün katılımında bile aranacak ilk şarttır. Şimdi ben en değme komutana bakıyorum, sıradan bir köylünün aklına getirebileceği tedbirleri bile aklına getiremiyor. Böylelerinin neyin sayesinde yaşadıklarını tartışmak gerekiyor. Tabii böyle olanlara da komutan

deniliyor. Halbuki onun komutanlığı başbelasıdır.

Peki tüm bunları yaşamanız bir kader midir? Hayır, kendi emeğinize de en büyük saygısızlıktır. Ben kendime en büyük hakaret olarak görüyorum bunları. Ve “düşman bile bana bu kadar yapmadı” diye düşünüyorum. Peki düşmanın bile yapamadığını siz niye bana yapıyorsunuz? Tarihi gerekçeleriniz ne? Başka bir sınıf adına hareket edebilirsiniz, hatta bir ajan bile olabilirsiniz, ama bu kadar yapmamalısınız. Buna hakkınız yok. Herkesin hakkı, emeği oranında, özgürlük savaşımındaki yeri oranında olabilir. Hiç kimse köleliğe, haksızlığa, yetmezliğe hak isteyemez ve bunlara özgürlük diyemez. Gerisi “ben en yaramaz, en serseri birisiyim” demek olur ki, onların da içimizde yeri olamaz. Yine “hiç gelişemeyiz, dönüşemeyiz, yapamayız, edemeyiz” sözleri de söylenemez. Bunlar kimin sözleri? Bunları böyle söylememizi kim istiyor? Belli ki düşman. Peki düşmanın söylemi esas alınabilir mi? Halk ordusu içinde böyle söylemin sahibi olmak ne demektir? Ama bilerek veya bilmeyerek bunları kendinize yakıştırmış gidiyorsunuz.

Şimdi düşünceyi geliştirmemek, disiplinli ve sistemli olamamak sizin böyle yargılanmanıza yol açıyor. İhmal ettiğiniz askerileşme, askeri yaşam sizi bir suçlu olarak karşımızda tutuyor. Peki nasıl kurtulacaksınız bundan? Demeyin “sen şimdi çok açık konuşuyorsun.” Hayır, ben on yıl, onbeş-yirmi yıldır da böyle konuşuyorum. Böyle bir-iki askeri tutum alasınız diye çaba harcıyorum. Benim kadar sabreden, benim kadar iyi niyetli davranan başka biri var mı? Sen nasıl sabrettin, bunlara karşı böyle uzun soluklu nasıl kalabildin diye şimdi kendimi suçluyorum. İçin için kendimi yiyorum. Ben böyle davrandıkça, tabii siz de işi zıvanadan çıkarmaya kadar götürüyorsunuz. Bazıları utanmadan “yıllardır böyle savaşmadım mı, böyle yaşamıyor muyum” diyor. Peki, sen savaştın mı ve yaşıyor musun? Ne kadar kazandırdın? Yanındaki iki imkanı çarçur etmekten başka ne pratiğin var? Kendine saygısını bu kadar yitirenleri atmak için atılacak bir yer de yok.

Evet, bir yönetim sanatı icat etmişler; bastır, dağıt, kaçırt, sonra da kendini tekleştir! Böyle yaparsan, bir bireyci olarak kendini oldukça güçlendirir ve öyle yaşatırsın. Ben şimdiye kadar sabrettim, ama artık bunları kabul etmiyorum. Böyle yapanlara açıkça soruyorum: Bir sigara parasını bile bulabilir misin? Git desem, düşmana gidecek gücü bulabilir misin? Şimdiye kadar örgüt içinde hangi kerametinle varsın? Bir kuruntudan başka, bir kendini kandırmaktan başka ne gücün var? Böyle ne diye durdun şimdiye kadar? Onbeş yılı, yirmi yılı böyle geçirenlere soruyorum; şimdi kendinizi nasıl savunacaksınız? Söyleyin bana, düşmanı ne kadar vurdunuz kendi pratiğinizle? Söyleyin bana, ne kadar insanı kazandırdınız? Söyleyin bana, ne kadar güzel bir diliniz var? Söyleyin bana ne kadar iyi bir örgütleyicisiniz? Bunları bana ispatlamadan, sen nasıl kendini yutturacaksın?

Var böyleleri, içinizde çoktur. Bunları söylerken, çoğunuzun ana özelliklerinden bahsediyorum. Açıp bakın kitaplara, düzeltmeye ilişkin hususlar en ince ayrıntılarına kadar vardır ve hepinize eğitim imkanı da sunulmuştur. Şimdi yirmi yıl ne demektir? Bir kişinin anasından doğup Türk askeri olması için gereken yüzde yüz yeter yaş sınırı demektir. Bense yalnız parti içinde size bu kadar sabretmişim. Hala askerileşemezseniz, o zaman düşünün kim haklı, kim haksız? Kim zamanı kötü kullanmış, yıllari kötü harcamış?

> “Orduda çocukluk olmaz. Ordu, ateşle oynama sanatıdır. Çocukluk edersen, elini yakarsın. Zaten her gün yakıyorsunuz ve elini bu kadar yakan kişi de orduda kalamaz. Kalınamayacağı da gelinen noktada zaten açığa çıkıyor.”

“Biz böyle alıştırılmışız” diyorsunuz. Tamam ama, seni öyle alıştıran düşmandır, ben değilim. Sizin yaşam alışkanlıkları dediğiniz şeyler kime hizmet ediyor? Bunları iyice düşünün. Öyle görünüyor ki, siz ordu ile dalga geçtiniz. Yaşamınız bir şakadan veya o duruma getirilmiş bir serserilikten ibaret. Parti içindeki durumu da böyle ele alıyorsunuz. Alakası yok, şakayla ne bağı var; bu çok ciddi bir iştir.

Dikkat edilirse, bu hususları söyleye söyleye ben işin esaslarına giremiyorum. İşte PKK'nin silahlı savaşım tarihi, temel askeri hususlar gibi noktalara geçemiyorum. İşin esaslarıyla bu kadar oynanırsa, tabii ki diğer noktalara geçemeyiz. Temelle uğraşıyorum yani, işin “ABC”si ile başlıyorum. Neden? Sizin yarattığınız çok çürük bir binanın her an bir yeri üzerimize yıkılabilir de ondan. En benim diyen sorumluların durumu bile böyle. Mesela bizim birlikler dağın eteğinden bile çıkmadı. Şimdi bir güç olarak ben talimat veriyorum, “etekte değil de düşmanın kolay ulaşamayacağı sahaya geçin.” Bir başkomutan hiç bunları söylemeli, böyle talimatlar vermeli miydi? Bu durum kendinizle alay etmek değil de nedir? Bakın her gün kaptırılan değerlere. Peki kim yapıyor bunu? Dediğim gibi, işte işi bir şakadan, bir serserilikten ibaret ele alanlar, vurdumduymazlar, sorumsuzlar, iddiasızlar, hiçler. Bu da çok kötüdür. Askerileşmeyi böyle kabul edemezsiniz. Ben bile olsam, beni de kabul etmeyin böyle.

Bütün bu söylediklerimden hiç kimse alınmasın. Açık söylüyorum, benim bile ciddi bir yetmezliğimi görürseniz kabul etmeyin. Mesela küçük bir grubumuzun eğitim sorumluluğunu daha yakından üstleniyorum. Diyelim çok kötü bir tarzda geldiler ve bu grubu vurdular. Bu grup yiyeceksiz veya eğitimsiz kaldı. O zaman bana yüklenin. Deyin ki, “sen kendi sorumluluğunun sahibi değilsin.” Benim bütün mücadele tarihime, hatta çocukluktan beri yaşam tarzıma bakın. Yememişim yedirmişim, öğrenmemişim öğretmişim, hem de inanılmaz bir biçimde yapmışım. Bunları öyküde sıraladım size. Bu, sorumluluk anlayışı gereğidir ve insanlara ancak böyle önderlik edilir. İnsanı ölüme terk ediyorlar, “komuta gereğidir, ölsün” diyorlar.

Belli ki böyle olmaz. Umarım bunları kendi kendinize yargılarsınız. İnsanları aç bırakıyorlar, “dayansın” diyorlar. Hiç böyle dayanma olur mu? Benim yarattığım düzen iyi bir halk savaşçısı olmak için yeterlidir. Geriye öğrenmeyi bilmek kalır. İstediğim tek şey de, öğrenmek ve kendini yüceltmektir. Bunu başarmayana “suçlusun” derim ve bu da doğrudur.

Peki siz bunları nasıl yapıyorsunuz? En ufacık bir tedbir yok. Sonuna kadar ölüme yatırıyor, tehlikelerle dolu bir yaşam içinde tutuyor, eğitmiyor ve kendi haline bırakıyorsunuz. İşte sizin kendinizi mahvettiğiniz nokta burasıdır. Diyorum ya, böyle ben bile olsam, beni de kabul etmeyin. Görüyorsunuz ki, karşınızda bir örgütçü ve sorumluluk sahibi olarak nasıl duruyor ve sizlere nasıl bakıyorum. Sizi ölüme yatırıyorlar, siz buna bile “dur” demiyorsunuz. Peki benden bunu mu öğrendiniz? Ben sizi nasıl eğittim, nasıl doyurdum, nasıl emniyetinizi sağladım? Hani bana bağlı kalacaktınız?

Peki o sahte komutanlara doğru önderlik anlayışını neden dayatmadınız? Neden unuttunuz beni? Ben şimdi bir halkın umudunu, bir halkın imkanını, bir halkın ölümüne savaş içinde kendini yaşatmasını temsil ediyorum. Peki neden kırdın onu, neden keyfine göre davrandın? Böyleleri çok yaygınca var. Peki ne diyeceğiz böylelerine? Neymiş de bozuşmak istememiş, kendini yormak istememiş! Gerekçeleri de bu ve hiçbirisi beş metelik etmez. Bu tarihi gelişmelere böyle çok anlamsız ve sorumsuz yaklaşmak nasıl oluyor. Böyle kendinizi nasıl ele alıyor ve nasıl götürüyorsunuz?

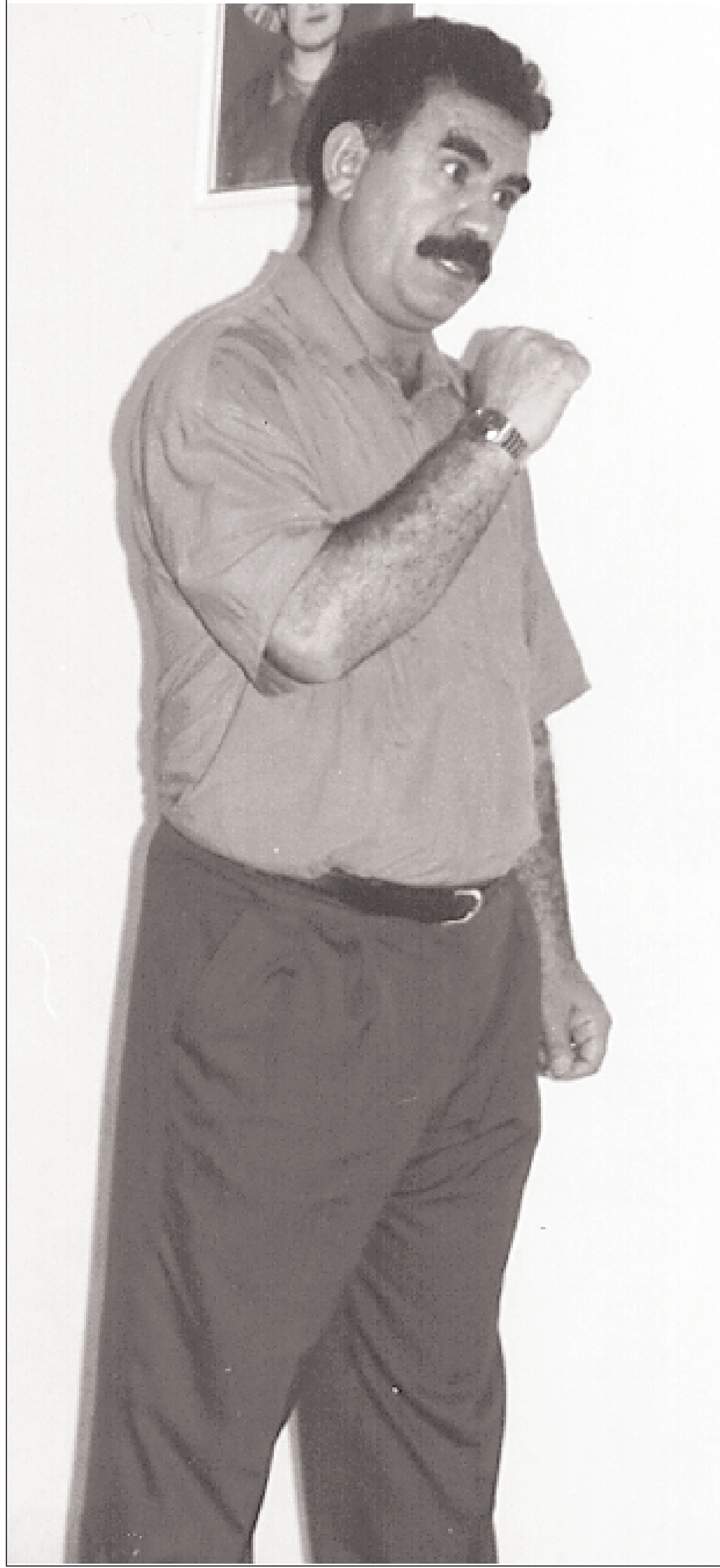
Şimdi bu hususlarda asla ben sizin gibi değilim. Tam da bu noktada anaların, babaların yüreğini duyuyorum. Kendi sorumluluğum altına çektiğim bu çocuklara niye bunlar yapılıyor diye kendime soruyorum. Ama aslında bunların sorumlusu ben değilim, kendinizsiniz. Toyluğunuz, gençlik adı altında kurala, kaideye gelmeyişiniz bu durumları doğuruyor. Yönetim yetkisini ele geçiren bazı alçaklar da bunu kötü kullanıyorlar. Hiç halk çocukları böyle yönetim altına alınır mı? En asgari tedbirleri bile geliştirmeden önderlik yapılır mı? Ben elin memleketinde, sıfır imkanla buraya geleceğim ve dişimi tırnağıma takıp bu kadar yapacağım, sen ise hazır imkanı bile kullanmayacaksın! Peki sen nasıl yöneticisin?

Hiç olmazsa bu sefer anlamalıyız gerçekleri. Anlamak çok gereklidir. Savaşçıya da, komutana da, idare edilene de, idare edene de gerekli-

dir. Bu işler başka türlü ele alınamaz. Kendinize acımıyorsanız, bari analarınıza, bacılarınıza, babalarınıza acıyın. Kendinize saygınız yoksa, bari biraz bize saygınız olsun. Bu işler böyle ele alınır.

Gerçekten ciddi olamaz ve doğruları böyle ele alamaz mısınız? Bazı ilkelere, bazı doğru yaşam esaslarına bağlı kalma gücünden niye uzak olacaksınız? Bir sigaranız elinizden alınınca öfkeleniyor, somurtup duruyor ve her tarafa yalvarıyorsunuz. Peki devrimci yaşama da böyle yaklaşıyor musunuz? Halbuki bu onurlu yaşam, devrimci yaşam, savaşçı yaşam yirmidört saat doğru yürütülmedi mi, senin sigaradan kesilmenden çok daha fazla acıya, sıkıntıya, öfkeye yol açar. Düşünün yani, böyle basit bir alışkanlık mukayesesini bile yapamazsanız, o zaman sizi nasıl ciddiye alırız?

Bir halk ordusu oluşturmak ve onun komutanı olmak çok büyük ve önemli bir iştir. Onu sonuna kadar ciddiye alacak ve bu temelde kendinize biraz büyüklük payesi biçeceksiniz. Bu cücelikte ısrar etmek ve hiç büyümemek bir kader midir? Bu noktada hiç olmazsa bize saygılı olun. Biz sıfırlardan aldık, buraya kadar getirdik. Bunun kaderle bir ilişkisi var mı? Ölümcül noktada bir halk var ve sizden kurtuluşçu olmanızı istiyor. Peki bu konuda vereceğiniz hiçbir şeyiniz yok mu? Hatta değil bu kadar imkanla savaşmamak siz sıfırdan yaratmasını da bileceksiniz. Çünkü ben böyle yaparak bu parti oluştu. Bu partinin hiçbir şeyi, adına konuşulacak tek bir kelimesi bile yoktu. Ben buldum ve bu noktaya getirdim.

Sizden istediğimiz, var olanı kullanmanız ve hiç olmazsa kendinizi yaşatmanızdır. Şöyle yaratıcı olun ve destanlar yazın diyen de yok; kendinizi koruyun yeter diyorum. Kendinizi bela olmaktan çıkarın yeter diyorum. Sizden bunu istemek fazla mıdır? Tabii bunu istemek demek, büyümeye başlangıç yapmak demektir. İşte bu işinize gelmiyor. Büyümek için büyük çaba, derinlik, amaca amansız bağlılık, sürekli yaratıcılık ve bunun kuralını geliştirmek gerekiyor. Bu da adam olmayı gerektiriyor. Aslında sizde işte bunun cevheri yok ve onun için de çakılıp kalıyorsunuz. Bu duruma özgürlük istiyorsunuz, ben de “yok, buna alet olmam” diyorum.

Bana göre, insan müthiş bir varlıktır. Doğru yolda amaçladığı her şeye kesin ulaşır. Benim yaşam felsefem bu. Bana göre bu işler kesin başarıya gidebilir ve insan bunu yapabilir. Benim felsefem bu, işinize geliyorsa katılır ve böyle olursunuz. Eğer işinize gelmiyorsa gidin, başka felsefeler var, başka partiler var, onların içinde savaşın. Bizimki kesin böyledir. Artık “anlayamadık” da diyemezsiniz. Çünkü bütün ayrıntılarıyla anlatıyorum. Gerisi sabır istiyor, inat istiyor. Her zaman söylerim, kırk ölçer bir karar veririm. Biraz duruma bakarım, her zaman siyasi olurum, her nefesimde düşmanı gözetirim, her zaman plan yaparım. Bütün bunlar işin gereğidir.

Ben size on yaşımdaki ilk isyanımı da anlattım. En süper komutanlarımız, benim on yaşımda gösterdiğim hassasiyeti bile gösteremiyorlar. Peki nasıl oluyor senin komutanlığın? “Ben böyle anadan doğmuşum, böyle yetiştirilmişim” deniliyor. Bak bakalım, seni doğuranların, bu yetişme tarzının metelik kadar değeri var mı? O zaman biraz terbiyeli ol. Asker olmak için madem ciddi terbiye sorunun varsa, o zaman doğru ele al.

Aslında bu sıfatlar bile sizin için az geliyor; yaptıklarınıza göre hareket edilirse sizi doğramak gerekiyor. Neden? Çünkü temel değerlerle, büyük savaşım değerleriyle oynuyorsunuz da ondan. Aslında bu kadar sabretmem de bu nedenledir. Yani işlere çok zor geliyorsunuz. Gerçekte daha sert olmam gerekirdi. Hiç kimse bu yaşama “ordu yaşamıdır” demesin. Açık ki ben de demiyorum. Taktik yaptığımı da sanmayın. Tersine gerçekleri hep açık söyledim. Şimdi sizin bu yaşamınız benim nazarımda kaç para ediyor? Öfkeden başka bir şey doğuruyor mu? Benim kadar insanını sevenin olmadığını bilirsiniz. Hiç kimsenin dağına, taşına benim kadar sevdalı olmadığını bilirsiniz. Ama ben size gerçeği de söylüyorum. Beni öldürseler bile, ne düşman karşısında, ne de dostlar içinde sizinle bir saat bile paylaşamam. Şerefim var, onurum var. Nasıl tenezzül edeceğim buna? Nasıl bu kadar tehlikelere açık tutacağım kendimi?

Siz de sorgulayın kendinizi. Benim kadar zor durumda olan var mıydı? Ama buna rağmen yaşam tarzım ortada. Peki siz niye tenezzül ettiniz buna? Ben yeni gelenler için, bir şey demiyorum; ama bazıları yirmi yıllık, bazıları beş-on yıllık. Bu yıllar bir adama, eğitmek için, bir şeyleri kesinleştirmek için yeterlidir. Kaldı ki bu bir sayı meselesi de değildir. Birkaç tanesi yeterince anlasa, işi sağlam götürmek için yeter.

“Önümüzdeki dönemin savaş tarzı oldukça imha yanı da ağır basan bir biçimde gelişecek, parça parça düşmandan kurtaracak, bu durumda ise taciz ikinci plana düşecektir. Temel taktik, doğru gerilla kadar, alan tutma ve alan değerlendirmeyi derinleştirmektir.”

Demek ki vazgeçeceksiniz, çok uzak duracaksınız basit tutkularınızdan. Ben öyküde bunların hepsini anlattım sizlere. Tabii boşuna anlatmıyorum. Kürdistan'da asker olmak istiyorsanız, öyküyü iyi anlayacaksınız. Nasıl büyütüldüğümüz, nereye nasıl kaçırtıldığımız ortada. Tek doğru öğrenme tarzı benim kendime öğretme tarzımdır. Tek yaşayacak tarz budur. Şimdiye kadar siz bana bir şey verdiniz mi? Ama ben, sizin elinize silah verdim, özgür yaşam felsefesini verdim, örgütü verdim. Peki kullanmayan kim? Bazıları “bize fazla geliyor, biz buna layık değiliz” diyorlar. O zaman git düşmanına; benim karşımda ne duruyorsun? Eğer istiyorsan düşmanına git, başına ne getirirse getirsin. Ben özgürlük adına geldim, kirletmem kendi saflarımı, kendi yaşamımı, kendi dünyamı.

“Savaşta nicelikten ziyade nitelik güç kimdeyse o kazanır. Bu da şimdi bizdedir. Gerekirse elli kişilik birim, gerekirse beş kişilik birim rolünü kesin oynayabilir. Gerekirse düşmanın onbin kişilik ordusu, gerekirse yüzbin kişilik ordusu da aynı taktikle rahatlıkla yıpratılıp durdurulabilir ve bozguna uğratılabilir.”

Tabii bütün bunları çok iyi anlayacaksınız. Biz bu temelde partileşiyor, bu ana esaslar dahilinde ordulaşıyoruz. Bu müthiş direnmeler, bu büyük şehitler bunun içindir. Ordulaşma da bunun en temel vurucu ve temsil gücüdür. Böyle bir gelişme için tabii ki düşünmemek, ciddi olmamak, kurallı ve disiplinli olmamak, taktik bulamamak ve geliştirememek düşünülemez.

Aslında bu hususları fazla uzatmak istemiyorum. V. Kongre sürecine girerken, onun resmiyetine ve kararına ulaşırken, artık bunların ne anlama geldiğini sanırım şimdi biraz anlayacaklar. İster eskisi, ister yenisi, ister komutası, ister savaşçısı olsun hepsi anlamak zorundadır. Eğer anlamazlarsa, o zaman gücüm yettiği kadar uğraşırım onlarla. Gücümün yetmediği yerde de düşman vurup tamamlar. Biz istiyorduk ki, doğru başlangıçları çok önceden değerlendirelim. Fakat bu yapılamadı ve bugüne kadar böyle gelindi.

Hala çok iyi hatırlıyorum, Hilvan-Siverek için yaptığımız hazırlıkları. Silahlı bir mücadeleye girişecektik. Yanıma Mehmet Karasungur hoca arkadaşımız gelmişti. Ben “yapabilir misin” dedim. O ise “varım” diyordu. O zaman el yordamıyla bir gerilla birliğinin ana çalışma esaslarının neler olması gerektiğini sıraladım. Dedim ki, gerisini de arkadaşlarımız tamamlar. Hala dün gibi aklımda; pratiğe gittiler, ama bir mevziye çakıldılar. Köylü savaşçılığı bile diyemeyeceğim bir tarzın içine düştüler. Bir Celal Bucak'ı vurmaya çalıştılar, kendileri vuruldular. Bir Siverek'ten ihaneti temizlemeye çalıştılar, bütün partimiz neredeyse yenilginin eşiğine getirildi. Yine de belki bu bir kazadır, belki fazla özelliklerimizin ifadesi değildir, dedik.

Çok iyi niyetliydim, yurt dışına çıktım ve yeniden hazırlıklara giriştim. Hilvan-Siverek için hazırlıklarımız yeterli değildi diyerek, daha derinlikli, daha kapsamlı, daha nitelikli yeni hazırlıklara giriştim. Birkaç yıl sürdü ve büyük bir hazırlık geliştirdik. Herhangi bir ulusal kurtuluş için on kat sayıya ulaşan, donanımı çok yeterli olan, sağlıklı alanlara üslendirilmesi mükemmel yapılan bir gelişme yaratıldı. Yıl 1983-84'tü ve dedim ki, artık tamam, büyük bir patlama gelişir, bu işi bu sefer sökeriz. İşte 15 Ağustos Atılımı gelişti. Bir baktım ki, yine işler kuralına göre gelişmiyor, Hilvan-Siverek direnişinden daha tehlikeli bir sonuçla karşılaşıyoruz.

Bu yıllar ordulaşmamızda dev adımlar olabilirdi. Fakat 1985'in sonlarına doğru baktık ki, benim umutlarım ne kadar diri ve başarı ister tarzda olsa da, başımıza oldukça kötü bir felaket gelecek. En ilginç tarafı da, kendini bundan sorumlu tutması gerekenler partiyi dağıtmaya geliyor, hem de böbürlenerek. Bir adım öne atmışsa on adım da geriye. Hatta bozgunculuk özgürlük istiyor, çıkış istiyor.

Bu dönemin değerlendirmelerini bir de bu anlamda incelemekte yarar var. 3. Kongre sürecinde ısrarla yeniden inancı ve umudu yaratmak, mevcut yanlışlığı ortaya koyarak gidermeye çalışmak, tasfiyeye giden silahlı mücadeleye mümkünse ileri bir adım daha attırmak için çalıştık.

İşte 1987'lerden itibaren tekrar tırmanışa geçiş yaşandı. Fakat her yıla dayatılan yeni birkaç tasfiyecilik gelişti. Sen ne kadar tırmandırırsan tırmandır, kendi içinde bir karşı tepki yaşandı.

Aslında PKK tarihi bir de bu anlamda didik didik edilmelidir. Her ordulaştırma çabamız aslında çok büyük hazırlandı. Bizim 1987'ye girmeden önce yaptığımız değerlendirmeler ve talimatlarımız vardı. Yine oldukça kendini güçlendirmeyi sağlayacak olanaklarımız vardı. Fakat bunlara rağmen, daha 1988'in sonlarına bile gelmeden bir-iki serserinin başımıza ne felaketler getireceği açıkça görülür oldu.

Şimdi düşünün, örneğin bir Angola ulusal kurtuluş hareketinde, Cezayir'de elli kişi eğitilerek bu ülkeye gider. Bunlar altı yıllık bir süre içinde onbinlerce kişilik ordu halinde nihai hedef üzerine yürür. Bizim yalnız bir yılda eğittiğimiz kişi sayısı bini geçiyordu bu yıllarda. Fakat giden tükeniyordu. Şimdi burada suçlu kim? Niye Afrika'nın ilkel klan, kabile askeri kısa bir sürede zafere giden bir ordu oluyor da, bizim bin kişiden elli kişi bile bırakılmıyor? Belli ki suçlu, bu işin pratik sahadaki sorumlusudur.

Şimdi zaten Kürt gerçeği askerileşmeye gelmiyor. Yani o bilinen durum vardır. Kendisi için askerileşmeye gelmiyor, ama düşman için asker ve korucu olmaya sıra geldi mi, ona bayılıyor. Tabii bunun felsefik, sosyal, siyasal nedenleri var ve bunlar biliniyor. Ama bizim de buna karşı inatla savaşma gibi bir görevimiz varken, hata üstüne hata yapılıyor. Eğer devlet bir korucu yetiştiriyorsa bizimkiler de neredeyse on tanesini birden hediye ediyorlar. Eğer saflarımıza on tane savaşçı adayı geliyorsa, dokuzunu biz kendi elimizle çarçur ediyoruz. Ordulaşma hiç böyle gelişim gösterir mi? Ne kadar plan, perspektif geliştirdiysek (ki planlı çalışma anlayışımız 1986'lardan sonra oldukça gelişmişti) hemen hepsi uygulanma durumları dikkate alınmadan bir tarafa savrularak bilinen keyfi tutumlara girildi. Tabii buna rağ-

> “TC'ye karşı Kürdistan için tabancalı bir adam ortaya çıkarmak sandığınızdan bin kat daha zor bir iştir. Şimdi siz silahı sopa gibi elinize alıyorsunuz, ama bunun öyküsünü gelin benden dinleyin. Yine biraz da kendi geçmişinize bakın, unutmayın ki bir çakı bile taşıyamıyordunuz.”

men bulunduğumuz şahada ordulaşmamız yürütüldü. Ülke içinde ordulaştırmaktan ne kadar alıkoyma varsa, biz de kendi sahamızda ordulaşmaya o kadar ağırlık verdik. Ve iş o noktaya geldi ki, TC artık “bu iş böyle olmaz, artık ordusu da, karargahı da orasıdır” dedi. Ve ardından “büyük saldırı düzenleyeceğim” dedi ki, bu uluslararası bir mesele haline geldi.

Aslında hiç olmaması gerekirdi, ama bizimkilerin sayesinde oldu işte. Halbuki birçok karargah oluşturulmuştu ülke içinde, binlerce savaşçı geliyordu, su gibi silah akıyordu, fakat hepsini çarçur ettiler. Bunları ilgili platformlarımızda tartışmıştık. 1990'dan sonrasını ise bu kongrede biraz daha derinlikli tartışmalıyız. Her yıla sığdırılan olanaklar nelerdi ve komuta yetmezlikleri, ordudan alıkoymak isteyen tutum ve davranışlar ne kadar boşa çıkarıldı? Bunlar didik didik edilirse görülecektir ki, ortada dehşet verici bir durum var. Neden bu kadar değerlerle oynanıyor? Biz bir asker yaratmak için, bir silah bulmak için hayatımızı ortaya koyarken, başkaları var olanı böyle kolay nasıl çarçur ediyorlar? İşte bir komutanı anlamak ve çözmek istiyorsanız, bu hususları didik didik edeceksiniz. “Ben komutan olacağım, asker olmakta kararlıyım” diyorsanız, bu dönemin çözümlenmesinden gereken sonucu mutlaka çıkaracaksınız.

Bu yıllara dayatılan tasfiyecilikler nelerdir, provokatörler kimlerdir; bunları burada tek tek dile getirmeyeceğim. Çünkü çok anlattık bunları. İyi biliniyor ki, en büyük karşı koymalar PKK çizgisinin ordulaşmaya taşırılmasında görüldü. En iyi niyetlisi bile burada hamallıkta ısrar etmekten öteye bir tutumu layık görmedi. En komutanım diyen, birkaç provokatörün ayak seslerine alet olmaktan ve onların çarpıtmasına uğramaktan kendini alıkoyamadı.

Elbette bunların hiçbirini ben kader olarak görmüyorum. Eğer söylediğim esaslar dahilinde kalınsaydı, mükemmel ordulaşılabilirdi. Fakat bizde alışkanlıktır, dedikoduya herkes çok yatkındır; dolayısıyla bozuk, akortsuz seslere herkes ilgi gösterir. Tarihi ses ve derinlik olmak kimsenin aklına pek gelmez. İşte bu özellik yaşatıldı, yoksa imkanlar fazlasıyla vardı. Ama bunu böyle yaşayanlar, kendilerine de, bize de en büyük zararı verdiler. Yoksa köylü kurnazlarının sandığı gibi öyle herhangi bir çıkar elde edilmedi. Zaten edilmesi de mümkün değildi. Köylü kadar kendini kurnaz sanan yoktur. Ama sıradan bir sermayedar karşısında bile bir çuval patates gibi hiçbir değer ifade etmez.

Evet, 1990'daki 4. Kongre'de de gerilla konusunda büyük iddia sahibiydik, çünkü büyük gerilla imkanlarını yakalamıştık. Bu kesin gerilla ordusuna ulaşmayı sağlayabilirdi. Belirttiğim gibi, 1992'ye doğru geldiğimizde, bu büyük gelişmeyi hem düşman farketmişti, hem de biz bununla her türlü sonuca ulaşabilecek imkana sahiptik. Ama yine de değeri takdir edilemedi. Sorumsuz komuta yönetimi, intiharvari davranış, en sağ ve haince işbirlikçi tarz (ne kadar kahramanca da direnilse), bizi ordulaşma çalışmamızda tasfiyenin eşiğine getirdi. Şu son bir-iki yılı aslında bunu önlemek için harcıyoruz. Teoride ve pratikte yarattıkları kargaşa ve sorumsuzluk o kadar derin ki, yine güçlerin tükenme durumu o kadar tehlikeli bir konumda seyrediyor ki, biz bu bir-iki yılı amansız kullanarak ancak bunları önlemeye çalışıyoruz.

Çoğunuz, geçen bu yılların anlamından bile uzaksınız, ama bu temelde doğru kavramalısınız. 1991 ve 1992, ordulaşmak için oldukça müsait ve çok önemli savaşları verebileceğimiz büyük yıllardı. Aynı zamanda 1992'de alan yönetimleri kendi başına her şeyi götürebilirdi, hem de hiçbir dönemin dayatamayacağı tasfiyeciliği dayatabilirdi. Nitekim ona karşı direnmemiz, ona karşı işleri yeniden yoluna sokmamız her düzeyde olmuştur.

İşte bunu da mutlaka anlayabilmelisiniz. Öyle kendiliğinden bu duruma gelmediniz. Hem büyük olanakların kaybını, hem de çok zor süreçlerin önlenmesi açısından bu geçen dört yılın dökümünü didik didik etmeli ve gereken sonuçları mutlaka çıkarmalısınız.

Ordulaşma ve savaşım açısından bundan sonra biz nereye geliyoruz? Bu kadar anlatımdan sonra sanırım biz yeniden iddialı bir konumu yakalamışız. İtiraz ettiğimiz ve amansız üzerine gittiğimiz durumlar ne olursa olsun, bütün bunların aşılması temelinde bir ordulaşmayı yeniden inşa etmek, yeniden düzenlemek ve onu adına layık bir ordu haline getirmek için mevcut imkanlar çok güçlüdür. Hatta bu imkanlar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar olgunlaşmıştır. Diyebilirim ki, biz, tarihimizde ilk defa bir halk ordusu yaratmanın en derli toplu imkanını, fırsatını, tecrübesini ve kuralını yakaladık. Zaten bizim bu kadar sabretmemizin biricik anlamı da, bu olgunlaşmış ordu düzeyini yakalamak içindir. Ben kendimi pek kolay yanıltmam. Bir şey kayıp mı ettiriyor, kazandırıyor mu bu bir gelişme midir, gerileme midir; bunları hislerimle, duygularımla iyi anlarım. Buna dayanarak, bu seferki ordulaşma şansının yüksek olduğunu söyleyebilirim. Ama bunu boşa çıkarmak, yine saf ve sığ yaklaşmak, dar ve yüzeysel bir tutumla işleri geçiştirmek isteyenlerin en üstten en alta kadar hiç de az olmayacağını biliyorum. Tabii verilen sözlere öyle kolay kolay aldanmamam gerektiğinin de farkındayım. Buna rağmen alınan tedbirler, sağlanan derinlik ve bunu adeta yürüyen bir halk hareketi haline getirmemiz bu ordu kişiliğini biraz ilerletecektir. Hiç kimse bunu görmezlikten gelmemelidir.

Belirttiğim bu hususları da karşılayan bir ordu düzenlenmesi en ince kurallarına dek ifade edilecek ve yaşama geçirilecektir. Bu ordulaşmamızın kapasitesinde hem büyümenin birçok imkanı, hem de oldukça nitelikleşmenin her hususiyeti gizlidir. Bu gerçek bir ordulaşmadır ve şimdiye kadarki silahlı propagandadan başlayan ve gerillanın altyapı hazırlıklarının sağlanması biçiminde süren ordulaşma deneyimlerimiz temelinde asıl ordu kuruluşu şimdi olacaktır. 5. Kongremizin gerilla açısından anlamı, sağlam bir gerilla yanı kadar, hareketli ordu olma, yani şimdiden daha da uç veren bir ordu düzenlemesine güç getirebileceğidir.

Ulaşılan seviye budur. Bu ordulaşma, her türlü gerillayı rahatlıkla yürütebileceği gibi, hareketli savaşı da yaygın olarak geliştirebilir. Yani savaş tarzımız kesin gelişme sağlayacaktır. Geçmiş dönemdeki savaş tarzımızın ana özelliği tacizdir; aslında yıpratmak ve taciz etmektir. Ama önümüzdeki dönemin savaş tarzı oldukça imha yanı da ağır basan bir biçimde gelişecek, parça parça düşmandan kurtaracak, bu durumda ise taciz ikinci plana düşecektir. Temel taktik, doğru gerilla kadar, alan tutmak ve alan değerlendirmeyi derinleştirmektir. Zaten düşman da bunu bildiği için aynı taktikle karşılık vermeye çalışıyor. Şüphesiz bu taktik üzerinde büyük bir önemle durulacaktır. Birimlerimizin eski dağ üslenmeleri, hem nicelik ve hem nitelik itibariyle kesinlikle geliştirilecektir. Dağı derinliğine ve genişliğine kullanmak, yol hatları, birçok önemli irtibatları belirlemek ve buna göre bir düzenlemeyi geliştirmek, düşmanın özellikle alan tutma diye tabir ettiğimiz taktiğini boşa çıkaran karşı bir taktiği yaymak büyük bir önemle ele alınacak ve kesinleştirilecektir.

Biz, aslında bunun imkanını bütünüyle elde etmiş bulunmaktayız. Her şeyden önce, savaşçımızın büyük cesaret ve fedakarlık düzeyi düşmanın çok üstündedir ve savaşta da belirleyici olan budur. Savaşta nicelikten ziyade nitelik güç kimdeyse o kazanır. Bu da şimdi bizdedir. Gerekirse elli kişilik birim, gerekirse beş kişilik birim rolünü kesin oynayabilir. Gerekirse düşmanın onbin kişilik ordusu, gerekirse yüzbin kişilik ordusu da aynı taktikle rahatlıkla yıpratılıp durdurulabilir ve bozguna uğratılabilir.

İşte biz bu güce ulaşmış durumdayız. Düşmanı bire beşle, hatta bire onla karşılayabilecek imkanlar vardır. Kaldı ki gerillanın etkin kullanılması ve hareketli savaşın ustaca geliştirilmesi, düşmanın sayı üstünlüğünü de kesin onun aleyhine dönüştürebilir. Aynı şekilde teknik üstünlüğünü de kesin onun aleyhine dönüştürecek ve giderek onu yıpratan, tüketen duruma düşürecektir.

Üzerinde iyi düşündüğümüzde bunları rahatlıkla görebiliriz. Çünkü geliştireceğimiz yaygın ve ustaca gerillayla birlikte yoğun hareketli günlük çatışmaları, hareketli savaşı işleten tarz, düşmanın sayısal yaklaşımını felakete çevireceği gibi, muazzam teknik uğruna sarfedeceği ekonomisini de kesinlikle yıkıma götürür. Tümüyle askeri üstünlük sağlayamazsak bile, savaşın ekonomik ve siyasi sonuçları onun yenilgisi için yeterli olabilir, gelişmeler bunu sağlayabilir. Bu temelde ülke genelinde tutturulan üslenme durumu, yalnız Türk ordusunu da değil, birkaç orduyu, hatta NATO da gelse rahatlıkla boşa çıkarabilir. Eğer bu döneme ilişkin kendi temel taktiğimi-

zi oturtursak yürüttüğümüz savaş bu düzeyde seyredebilir.

Yani herhangi bir eyalette bile mevcut güç düzeyimiz bu temelde doğru düzenlenirse; en başta savaş felsefemiz, moral üstünlüğümüz hakim kılınırsa; en temel taktik hususlar, özellikle üslenme, gereken derinlik ve genişlik tutturulursa; birlik saptamaları, üslendirmeleri, mevzilendirmeleri ve en önemlisi de savaşçının gerçek savaşçı ve komutanın da gerçek komutan olma düzeyi sağlanırsa; bunların hepsi belli tüzük ve yönetmelik esaslarına bağlanır ve pratikte uygulanırsa, o zaman bin kişilik gücümüz rahatlıkla ellibin kişilik düşman gücünü yıpratıp bozguna uğratabilir. Düşman bundan sonra hiçbir alana ellibin kişiden fazla bir kuvvetle giriş yapmaz. Kaldı ki bundan sonra sayı da, teknik de hep aleyhine işleyecektir. Ne kadar helikopter de kullansa, bizim açımızdan arazi gerçekten önemlidir. Yine diğer teknik ne kadar devreye sokulsa bir o kadar ordu gücünü hantallaştıracaktır. Düşman bazı tugaylar yaratmak istedi. Tugaylar da hantallaşmaktan kurtulamaz; nitekim daha şimdiden bu böyledir.

Dikkat edelim, son zamanlarda düşman ısrarla gerillanın yerine kontrgerillayı geçirmek istiyor. İlginçtir, son dönemlerde bizim bazı noktalarımıza gerilla tarzıyla saldırıyor. Bu aslında düşman taktiğinin ne kadar daraldığını gösteriyor. Şimdi dikkat edilirse, böyle gözükara bir gerilla gibi saldırmasıyla karşı karşıyayız. Çünkü diğer tarzda fazla sonuç alamıyor ve bu tarza yöneliyor. Bu tıpkı bizim kendimizi zorlamamız ve bazı karakollara saldırmamız gibidir. Yani "ille hedeflere gidelim" diye nasıl böyle don kişotvari birtakım saldırılarımız olduysa, düşmanın da şimdi böylesine don kişotça saldırıları vardır. Eğer buna göre bir düzenlememiz olsa (bizim birimlerimiz fedai birimleridir), düşman açısından bu tarz felaket getirir. Çünkü şafakta başlıyor, bir de pusu kurmaya çalışıyor. Bunların hepsi aslında bizim tarzımızdır. Dikkat edilirse, şafak bizim kullanacağımız zamandır, pusu da bizim kullanacağımız biçimdir. Yine fedai tarzı bizim tarzımızdır. Eğer düşman buna fırsat buluyorsa, bu bizim kendimizi henüz hantal durumdan kurtaramadığımızdan ötürüdür. Aslında şafakta gerilla kolay vurulmaz, yani pusuda gerilla kolay vurulmaz, ama son kaybedilen gruplara bakın, böyle vurulmuşlardır. Yani düşman adeta bizi sabit mevzilerde görüp değerlendiriyor, kendisi de gizli sızma yapıyor. Mesela, en son Amed'deki birkaç birim kaybı böyledir, Dersim'deki kayıp böyledir, Botan'da bir sürü alanda kayıplar da böyle gerçekleşiyor. Bu ne anlama geliyor? Bizimkilerin biraz sabit olmasından, üslenmeyi gizli, hareketli ve bir de düşmanı şaşırtan bir tarzda kullanmadığımızdan ötürü böyledir. Yoksa düşman şafakta gelip nasıl vursun? Dediğim gibi, şafak vakti alacakaranlıktır ve bizim pusuda olmamız gerekir. Ama öyle değil, işte açıkta, yeri ve sayısı belli, o zaman elbette düşman gelip vurur. Nitekim, eskiden biz de öyle vurmak istemedik mi?

Kısaca, gerillanın derinliğini yakalayacaksın, mevzide çakılıp kalmayacaksın, düşmanın bu yönlü gelişlerini hesaba katıp onu tuzağa düşüreceksin. Demek ki düşmanın bu taktiği de rahatlıkla başarısızlığa uğratılabilir.

Düşmanın alan tutma taktiğinde, ortaya çıktı. Tabii her ikisi de yanlıştı.

Peki o alan tutma taktiğine karşı ne yapılacaktı? Dediğim tarzda derinliğine ve genişliğine alan tutacaktık ve savaşı gerekirse orada göğüs göğüse karşılayabilirdik. Bu konuda düşman kaybederdi. Özellikle lojistik, en azından bir sezonluk, altı aylık iyi korunabilirdi. Tabii en önemlisi de yeraltı düzeninin iyi düşünülmesi gerekir. İstenildiği kadar yeraltı mevzisi kazılabilir. Vietnamlılar bunu çok iyi uygulamıştır, hem de düz arazide, kayalık olmayan yerde. Oralara tank ve uçak daha fazla işler. Bizde ise tank ve uçak işlemez. Ama bu sistem hiç kullanılmadı. Neredeyse yeraltında tek bir birlik bile yoktu. Eski kovalamaca birlikler tarzı yürütüldü.

> "Her zaman söylerim, kırk ölçer bir karar veririm. Biraz duruma bakarım, her zaman siyasi olurum, her nefesimde düşmanı gözetirim, her zaman plan yaparım. Bütün bunlar işin gereğidir."

Şimdi bu konu üzerinde epeyce durulabilir. Çünkü düşmanın bu taktiğini büyük başarısızlığa uğratmak imkanı elimizdeyken, bunu değerlendirememe eksikliğini gösterdik ve yanlışlara düştük.

İşte düşman bunu hala da tırmandırıyor. Neredeyse o gerillayı uyguluyor, biz ise karargahı, hareket tarzı belli olan ağır, hantal düzen ordularını andırıyoruz. Yani neredeyse roller değişmiş gibi.

Şimdi bu aşılmak zorunda. Temel taktiğimiz bunu aşmaktır. Peki nasıl aşarsın? Düşmanın neredeyse başvurduğu tarz gerilla tarzıdır; gerilla birliklerini pusuya düşürdü ve sızma yaptı. Halbuki sızma da, pusu da bizim temel taktiğimizdir. Peki bu nasıl olur? Belli ki hareketli olacaksın, gizliliği uygulayacaksın. Sızma peşinde sen koşacaksın. Bunun için birliklerin alışkanlık düzeyi sürekli geliştirilmelidir. O hantal yapıdan, ya da dar ve sabit mevzilere yerleşmiş olmaktan çıkacaksın. Çok açık olan hareket tarzını bırakacaksın. Oldukça derinliği, nereden ve nasıl vuracağı ve kaç kişi ile saldıracağı belli olmayan bir gizliliği, yine araziyi gerçekten düşman için zindana çeviren bir tutma tarzını uygulayacaksın. Ayrıca her türlü fırsatı, yani düşmanı an be an takip edeceksin.

Eğer böyle bir tarza ulaşılırsa, bu savaşı biz, rahatlıkla hem yıpratma savaşı, hem de önemli bozgunları yaşatma savaşına dönüştürebiliriz. Çünkü bizim çok büyük bir tecrübemiz var. Bu durum düşman açısından büyük bir tehlike ifade eder. Yani o da askerini biraz tutmak istiyor. Son durumlarını biliyorsunuz; terhisleri durdurdu. "Tecrübeli askere ihtiyacımız var" diyor. Ama istediği kadar "tecrübeli asker" desin, askeri tecrübeli kılabilmesi için ona en azından daha beş yıl gereklidir. Bir de askerini böyle tecrübeli kılması mümkün değil. Ama bizim neredeyse birkaç yıllık olmayan savaşçımız yok. Büyük çoğunluk böyledir. Dolayısıyla tecrübe üstünlüğü bizdedir. Yine bizdeki moral, fedakarlık ve cesaret düzeyi çok ilerdedir.

Taktikler konusunda da bir alışkanlık geliştirildi. Niteliği yürütmedir, yani namuslu bir komuta tarzının, komuta kişiliğinin oturtulmasıdır. Yani savaşım gücümüz, artık böyle bir savaşı hem sayıca ve hem de nitelikçe mümkün kılıyor. Fakat belirttiğim gibi, komutası kaypak. Komuta düzenlemesine büyük ağırlık vereceğiz. 5. Kongre sürecimiz yepyeni bir komuta anlayışıyla kendini görevli hissedecek ve görevini layıkıyla yerine getirecektir. Getirmediği taktirde sonuçları ne olacaktır? Getirilmesi için neleri nasıl kullanacak; bunların hepsini belirleyen, yönetmelik kuralı dediğimiz esaslara bağlayan bir komuta hedefini gerçekleştirecektir. Ona ulaşmanın sağlama bağlanması kesinleşecektir. Artık böyle komutanlar da çıkabilir. Yine yapımız, bir yapamayan varsa, on tane yapanın çıktığı bir yapıdır. Eskisi gibi PKK, bazı kişilere takılarak durdurulacak bir durumda değildir. Bence kadro fazlasıyla da vardır. Görevini yerine getirmeyeni hemen alaşağı etmek ve onun yerine belli bir yönetmeliğe bağlılık dahilinde ve biraz destekle her yerde ne kadar gerekliyse o kadar komutan belirlemek işten bile değildir. Savaşçımız da savaşın her türlüsüne hazırdır.

Tabii bu demek değildir ki, "ben düzenli savaşa oturürum, düzenli orduya geçiyorum, mevzi savaşını da yapabilirim." Hayır. Geçmişte de bunu böyle bize dayatanlar az olmadı. Gerillaya bile ulaşmadan mevzi savaşına girdiler. İşte Hilvan-Siverek pratiği de böyleydi; hiçbir gerilla adımı atılmadan, yirmi-otuz gün bir mevziye çakılıp kalındı. Yine Botan'da da, diğer birçok eyalette de doğru dürüst gerillayı bile uygulamadan mevzi savaşına yatırdılar. Şimdi bırakalım mevzi savaşını, hareketli savaşı bile çok zorunlu olmadıkça ve fırsat bulmadıkça kullanmayacağız. Mevzi savaşı biliyorsunuz, kendini açığa çıkarmayı ve günlerce böyle seyretme durumunu ifade eder. Elbette, bu da düşmanın kesin imha etmeyi hedeflediği bir durumdur. Dolayısıyla kesinlikle hiç kimse, hiçbir komutan kendi birliklerini, bölgesini bu biçimde kullanamaz. Hareketli savaşa girme kararı verildiğinde bile en çok bir günü böyle değerlendirebilirsin. Gecesini veya gündüzünü başka türlü kullanacaksın. Yani üç gün boyunca sürekli bir hareketli savaş olmaz. Bence yirmidört saatlik süre, bir hareketli savaşta sonuç alıcı olabilmek

> "Arkadaşlarımızın en büyük çelişkisi ve dolayısıyla en büyük kayıp nedenlerinden birisi de, gerillaya yakışmayan bir lojistik politikası içinde kalmalarıdır. Gerek lojistiğin karşılanması ve gerekse kullanılması doğru esaslar dahilinde ele alınmak zorundadır."

için yeterlidir. Yine bir gerilla hamlesinde sonuç alabilmek için vuruşma süresi olarak yarım saat yeterlidir. Tabii ön hazırlıkları ve sonraki savunması ayrıdır. Ama esasta yarım saatlik bir çatışmayı göze alabilirsin. Bir yeri ele geçirmek, bir hedefi düşürmek için hareketli savaşta süre yirmidört saati aşmamak durumundadır. Tabii aşmak duruma bağlı. Yani alanın büyüklüğü, alandaki gücün büyüklüğü, yine düşmanın durumuna bakarsın, belki üç güne veya bir haftaya sığdırılacak bazı hareketli savaşları planlayabilirsin. Ama genel anlamda taktik biraz böyle kendini geliştirmek durumundadır. Tabii bu diğer biçimler de kullanılamaz demek değildir. Bazen mevzi

daha önce belirttiğim gibi, aslında fazla dayanamayacağı açıktır. Bu kadar askeri böyle tehlikeli dağ koşullarında bir gerilla karargahı gibi tutarsa, buna yalnız lojistik anlamında sarfedeceği masraf bile bir hükümeti yıkıma götürür. Bir yıl böyle tutmak bile çok zordur. Nitekim 1994 yılı böyle oldu ve ne hale geldiği şimdi görülüyor. Biraz daha böyle bu taktik içinde onu yıpratıp bozguna uğratmak için kapasitemizi daha iyi değerlendirirsek (ki bu mümkündür) karşımızda bu taktikle öyle savunmayı fazla geliştirebilmesi mümkün olmaz. Nitekim şimdiye kadar çoğu birliğin içine girdik ve epey de imha gerçekleştirdik. Daha derli toplu hazırlayacağımız birlikler ve çok iyi planlanmış saldırılar bu alan birimlerini de tarumar edebilir.

Düşman bunu 1994'te bir ilerleme sandı. Hem kontrgerilla sızmaları ve hem de alan tutma tugayları ona göre bir ilerlemeydi ve buna dayanarak "başarı kesindir" dedi. Bu eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in başvurduğu bir taktikti. Örneğin, "bu yeni bir taktiktir, genelkurmay başkanımızın icadıdır" dediler.

Aslında bunu da iyi anlamak gerekir. Bu, biraz bizim zayıflıklarımızdan kaynaklandı. Yine kendi gücümüzü gerçekten doğru kullanmamamızdan güç aldı. Bir de işte ölümüne başarı için ölümüne her şeyini ortaya koyan bir düşman kararlılığı sonucuydu. Bu yıl zorlanmamasının en temel nedeni budur. Düşman açısından yeni bir taktik uygulamaydı ama, biz her zaman yaşadığımız darlık ve yüzeyselliği bu sene de yaşadık. Hemen her eyaletteki çoğu arkadaşımız, bu alan tutma meselesini "ağır bir operasyon var" diyerek karşıladı. Tabii geçen yıllarda karşılaştığı türden bir operasyon olduğunu sandı. Dolayısıyla bir kovalamaca havasına girdi. Halbuki daha başından biz bunun eski operasyon tarzı bir şey olmadığını söyledik. Artık gerillanın geliştiğini, rahatlıkla üslenebileceğimiz sahaların olduğunu, buraları rahatlıkla kullanabileceğimizi ve tutabileceğimizi belirttik. Şartlarımız şuydu: Lojistiği ile birlikte yirmi, otuz, kırk yeri hazırlayacak, mangadan tutalım bölüğe kadar araziye uygun tarzda yerleştirecektik. Bu sayıyı da yakalamıştık. Bütün önemli geçitleri ve düşmanın olası hareket yerlerini iyi gözetime alalım, irtibatları tam sağlayalım, tekniği bunun için kullanalım ve böylece dağlarda kazandıran bir tarzı uygulamaya başlayalım, dedim.

Aslında bunlar öngörülmüştü, fakat yüzeysel yaklaşım, fazla anlam verememe sonucu işte "büyük bir operasyondur, çekilelim" denildi. Tabii bu çekilme de, hiç de gerekmediği halde bu ayların kaybolmasına yol açtı. Bazen de çekilme imkanı bulunamayarak mevziye çakılma yaşandı. Yani "eski tarz operasyondur" deyip ya geriye çekilme, ya da bunu başaramadı mı mevziye yatma

savaşı bile kullanılabilir. Örneğin, düşmanın bir Güney'e yöneliminde böyle olabilir, hakimiyetimiz altında bazı yerler var ve biz buraları daha uzun vadeli savunabiliriz. Hatta hareketli savaşta da birçok dağlık alanı savunacağız.

Savunma derken, hep karşı karşıya silah sıkarak savunma anlaşılmamalıdır. Değişik bir savunma anlayışından bahsediyoruz. Örneğin bir Cudi'yi savunmayı göz önüne getirelim. Düşman tepesine de çıkabilir, dört-beş yerine karargah da kurabilir, ama bu demek değildir ki biz Cudi'yi bırakmışız. Hayır, birimlerimiz son derece akışkandırlar, derinlikli ve hareketlidirler, bu temelde düşmanla birlikte de kalabilirler. Orayı düşman için cehenneme de çevirebilirler. Böyle onlarca, yüzlerce taktik saha vardır ve kullanılacaktır. Yani düşman girdi diye biz yeri bırakmayacağız. Örneğin Gabar'a girdi diye biz Gabar'ı bırakacak değiliz; derinliğine yayılacağız ve özel tedbirler alacağız. Bu mümkündür de. Burada düşmanı çembere alacağız ve giderek yıpratıp bozguna uğratmanın savaşını vereceğiz. Taktik budur. Biz bu taktiği birçok alana yayacağız ve savaşın gelişim seyrine, yönüne göre kullanacağız.

Elbette bunun yanında diğer taktikler de devrededir. Yani sızma ovalık yerlere dahi yapılabilir. Yine pusu en çok kullanacağımız biçim olmaya devam edecektir. Düşmanı üzerimize çekmeye çalışarak, özellikle de savaşta kurnazlık ilkesini uygulayacağız. Şimdiye kadar bu hiç uygulanmadı ve neredeyse düşman bizi düşürdü. Öyle bir durum yaratacağız ki, üzerimize gelsin ve içimize kadar girsin. Bu durumda bir sürü çember, yarı çember çizeriz ve böylece sanırım epey imha edebiliriz. Yani sayı fazlası oldu mu çembere düşürmemiz işten bile değildir. Çember olmazsa dörtgene, dörtgen olmazsa üçgene alırız ve böylece her türlü biçimi deneyebiliriz. Tabii bireysel suikastler de yapılır. Zaten kızıl bölgeler meselesi olacak. Bazı bölgeler kesin kızıllaşabilir, bazı bölgeler düşmanın olabilir. Elbette bunlar bıçakla kesilircesine birbirinden ayrı tutulamaz. Karışık bölgeler yaygınca olabilir. Uzun süre biz karışık bölgeyle birlikte yaşayacağız ve karışık bölgelerde, yani sarı bölgelerde iç içe yaşamayı ve bu bölgeleri düşman için en çok kayba götüren bölgeler haline getirmeyi bileceğiz.

Bütün bunlar tabii askeri taktiklerin incelikleridir. İddialı olan değerlendirmesini mükemmele yakın yapabilmelidir. Kürdistan'ın böyle alanları çoktur. Az sayıda bir birimle de böyle muazzam alan geliştirmesi yapılabilir. Üçyüz kişiyle onbin kişi rahatlıkla püskürtülebilir, düşürülebilir. Biraz bunu göze almak gerekir. Yani "ben üçyüz kişilik gerillanın komutanıyım" diyen bir kişi herhangi bir alanda onbin kişilik düşman ordusu gördü mü, "ben bunu avlayacağım" diyebilmelidir. Onu "benim için bir avdır" biçiminde yargılayabilmeli ve kendi gerillasını da buna göre mükemmel kullanabilmelidir. İşte savaş böyle ele alınabilir.

Görülüyor ki, benzer taktik hususları genişliğine ve derinliğine tartışmak gerekir. Hatta böyle bir saldırı seferi de düzenlenebilir. Bir bakarsın, fırsat düştü ve düşmanın bir tugayını toptan imhaya aldın. Bu da mümkündür ve hedef dahilinde görülmelidir. Hatta savaş ovada da olur, daha da ötesi bir şehrin içinde de olur. Rahatlıkla gerilla, çok iyi planlanmış bir saldırıyla burada da bazı hedefleri imha edebilir. Hep ulaşılamaz dağlık alanlarda değil, bazı sürpriz eylemleri veya saldırıları ovalık alana da, hele özellikle dağ eteklerindeki yerlere de yöneltmek gerekir. Kaldı ki bu tür yerler bulunmaz bir fırsattır. Zaten Kürdistan'ın birçok kenti dört dağ arasındadır. Ovalar da dağlardan çok fazla uzakta değildir. Gerilla hepsine önemli saldırılar düzenleyebilir. Bütün bu hususlar genişçe tartışılıp planlanabilir. Biz yönünü biraz belirlemeye çalışıyoruz.

Dikkat edilirse biz, doğru asker olabilmenin, doğru ordulaşmanın, savaşmanın tarzını, özellikle onun felsefesini, moralini, yine onun geçmişle ve PKK gerçeği ile bağlantısını, ideolojik ve siyasi düzeyin örgütsel düzeyi nasıl belirlediğini ortaya koyduk. Aynı şey ordu için de söylenebilir. PKK'nin ideolojik-politik düzeyini ordu için esas almayanlar, ordulaşmayı ve dolayısıyla savaşmayı geliştiremezler. Bir defa bu durumu etle tırnak gibi bağlı hissedeceksiniz. Bazıları askerliği ideolojik-politik düzeyin dışında ele alıyor ve "ben askerim, fazla ideolojiye ve siyasete gelemem" diyorlar. Hayır, bize yapılabilecek en büyük kötülük budur. Ordu içinde askerin ideolojik-politik düzeyini geliştiremezsen, başına köylüleri veya küçük-burjuva ukalalarını bela etmiş olursun ki, hiçbir ordu da buna dayanamaz. Dolayısıyla ordulaşma geçmişimizde yaşadığımız en önemli sorun, parti öncülüğünün ideolojik-politik düzeyinin imha edilmesidir. Aslında bu yüzden istediğimiz gibi ordulaşamadık. Hiç kimse ideolojik-politik düzeyi bir tarafa bırakıp da iyi bir ordu kuracağını sanmasın. Geçmişimiz bu konuda gerçekten önemli derslerle doludur. Dolayısıyla ideolojik-politik çizgi düzeyine uygun bir ordu düzeni şarttır.

Peki ideolojik-politik çizgi düzeyimiz nedir? İşte partimizin gelişim tarzı. En önemlisi ördüğü siyasi ağı. Hem teorik ve hem de pratik olarak vardığımız siyasi gelişme düzeyi. Halkımızın partiye inanç ve destek düzeyi. Böyle birçok siyasi mevzi var ve her siyasi mevzi ordu için mükemmel bir gelişim kaynağıdır. Muazzam bir siyasi etkimiz var, ordu için bu mükemmel bir kaynaktır. Yine halkımızın partiye inanç düzeyi çok yüksektir. Bu, ordu için mükemmel bir kaynaktır. Belirttiğim gibi, yurt içinde ve dışında çok etkili olduğumuz mevziler vardır. Köylüler var; her birisi mükemmel bir kaynaktır. Tabii ki siyaseti böyle ele almayanlar ordulaşmayı doğru ele alamaz ve beceremezler. Partinin ideolojik-politik etkinliğini kavradığın oranda, yine partinin örgüt tarzını esas aldığın ölçüde ordulaşmayı geliştirebilirsin. Zaten ordu, partinin örgüt disiplininin biraz daha geliştirilmesidir. Parti örgütlenmesini, bunu orduya taşırmasını bilmeyenler, ordu kuracağını sanmasınlar. Aynı şekilde parti içi mücadeleyi de sınıfsal temelide siyasal-ulusal gerçekliklerimiz doğrultusunda ordu içinde yürütmesini bilmeyenler, sağlıklı bir ordu kurmasını beceremezler.

Ordu içinde de sınıf savaşımı vardır. Eğer komuta düzeyimizde bu kadar ağalık taslayan ve yine bu kadar yaygın kölelik kokan davranışlar varsa, bu şu anlama gelir: Ordu içinde mükemmel bir sınıf mücadelesi vermeyi bilmek lazımdır. Hiç kimse, ordu içi sınıf mücadelesini, özellikle sosyal, siyasal ve ulusal yönü geliştirerek vermeyi bilmeden iyi bir halk ordusu kuracağını sanmasın.

Şimdi bunlar ordulaşma için kurallardır. Ordulaşmada iddialı olanlar, var olan bu tür engelleri aşmak durumundadır. Bizde zaten ordu içine kolay gelinmiştir. Bir de silah sayesinde kolay güce ulaşılır. Bir komutanlık ele geçiren hemen kendi sınıf eğilimini, kendi siyasi darlığını silah gücü ile konuşturmak istiyor. Bu, çok daha kapsamlı bir sınıf savaşımını ve siyasi savaşımı gerektirir. İnsanlar köle durumda olduğu için, Türk ordusunda nasıl askerse bizde de öyle asker olacağını sanıyor. Yani bir özgürlük ordusunun askeri olmayı aklına bile getirmiyor. Adam hamal veya köylü olunca, bu tutumu geliştiriyor. Kısaca burada

"Hareketli olacaksın, gizliliği uygulayacaksın. Sızma peşinde sen koşacaksın. Bunun için birliklerin alışkanlık düzeyi sürekli geliştirilmelidir. O hantal yapıdan, ya da dar ve sabit mevzilere yerleşmiş olmaktan çıkacaksın. Çok açık olan hareket tarzını bırakacaksın."

Başkan APO değerlendiriyor

Öncü militan yaklaşım, halkı yürütmesini bilir

"Benimle ilişkiler insanlara sadece güç kazandırır, şeref verir, onur verir. Siz de kendinizi böyle yapın, o zaman bakın başaramayacağınız bir iş var mı?"

(....)

Görüyorsunuz ki, gerek özel savaşın vardığı düzey, gerekse ona karşı Kürdistan halkı başta olmak üzere insanlığın kimlik durumu anlatılmaya çalışıldı. Ve en önemlisi de bir PKK çözümünün, PKK'nin cephe çözümünün, demokratik çözümünün, enternasyonal çözümünün ne olduğu gösterilmeye çalışıldı. Bu, bazı temel kavramlarla açımlandı. Özellikle kişilikte partileşme, partileşme oranında halklaşma sorunları, bürokratlaşma tehlikesine nasıl düşülmeyeceği, reel sosyalizmden çıkarılması gereken sonuçlar, burjuvazinin kozmopolitizmi ve faşist yaklaşımları, buna karşı bizim enternasyonal anlayışımızın nasıl ele alınıp uygulanması gerektiği ana hatlarıyla ortaya konuldu. Bu kavramlar eğer esas alınırsa, her görevli nerede halka nasıl yaklaşır; bir asker, komutan olarak nasıl yaklaşılır; bir siyasal cepheci olarak nasıl yaklaşılır; bir diplomat veya herhangi bir ilişki kuran kişi olarak nasıl davranılır sorularına cevap vermek zor değil. PKK'nin ideolojik bağlarını bu kadar kendisine bağlayan kişi ilişkilerde daralmaz. Neyi nasıl ele alır, neyi nasıl çözümler, neyi nasıl ve nerede koparır, hepsine anlam verebilir.

Dikkat edilirse yine bu ana sorunlardan birisi de sizlerin durumudur. Parti içinde durumunuzu biz kapsamlı ele aldık. İdeolojik, siyasal, örgütsel düzey olarak partileşme nedir? Partileşmenin neresindesiniz? Nasıl olmalısınız? Bunlar ortaya konuldu. Yine partinin yoğunlaşmış savaş çizgisi olarak, askeri çizginin, ordulaşma ve savaşma gerçeğinin nasılında, neresindesiniz ve ne yapmalısınız? Sizde bu özellikler ne kadar gelişme göstermiş? Hatalarınız nedir? En önemlisi de doğrularla nasıl mesafe almanız gerektiği belirtildi, tekrarlamıyoruz.

Buradaysa gerek halkın iktidarlaşma ve demokratikleşme, gerekse enternasyonalizm ve ittifaklar meselesinde kendinizi nerede, nasıl tutabileceğiniz, rolünüzün ne olabileceği, nasıl olması gerektiği konulmaya çalışıldı. Sonuçta görüldü ki, kendinizi halklaştıramazsanız, cepheleştiremezseniz ve bu anlamda da önderlik çizgisinde yeniden yaratamazsanız büyük sorun teşkil edeceksiniz. Halklaşmanın, halk iktidarı, halk demokrasisinin özü olan önderlik gerçeğini kavrayıp özümseyemezseniz, bu temelde bir gelişmeyi kendinizde başlatıp yaşatamazsanız, sizin yeriniz özel savaşın yanı olur. Evrensel çapta da kapitalist emperyalizmin çok daha düşüreceği bir yerdir. Bunun orta yolu da yoktur.

Önderlik gerçeği bu anlamda çok çarpıcıdır. Kendimi en zayıf, en iddiasız, en zor koşullarda bir birey olarak nasıl yeniden yaratıp bugüne getirdim? Dikkat edin, işte ben bugüne geldim. Aslında bir kişi olarak ben bugüne gelmedim. Bir halk olarak geldim, bir tarih olarak, hatta enternasyonal bir insan olarak ben kendimi buraya taşıdım.

Ben her insanla anlaşabilirim, savaşabilirim. Bir bireyle olduğu kadar, en azgın emperyalist devletlerle de ilişkilerimi ya savaşta ya da savaşın verildiği oranda barışla birlikte iç içe götürebilirim. Belki şaşarsınız ama, benim böyle bir tarzım vardır. Başta da vardı. Zaten düşmanla ben nasıl savaştım ve bu düzeye geldim? Hiçbir zaman sizin anladığınız gibi ben savaştan anlamadım. Ben yedi yaşımdan beri düşmanla uğraşır gibi oldum. Şimdi de savaşıyorum. Yarın belki daha büyük savaşacağım.

Diyebilirsiniz, "senin gücün Amerika'ya yeter mi", ama benim Amerika ile bir savaşımım olduğunu, ama kendime özgü değişik bir anti-emperyalist savaşı yürüttüğümü gidin ABD'ye sorun. Şu anda ABD açısından belki de çözülen Sovyet sosyalizminden daha tehlikeli bir PKK savaşını yürütüyorum. TC bile çok komünist hareket tanıdı, çok isyan tanıdı, ama hiçbiriyle karşılaşmadığı oranda bir savaşımı ben dayattım. Hem de o devlete daha borçluyum. Büyümemi beş-on yıl o devlet sayesinde yürüttüm. Ama onunla da savaştım. Yanlış bir devlet, haksız bir devlet bana göre; ya kendisini değiştirir, dönüştürür ya da yıkılır.

Bu temelde kendimi yetiştirdim, hem de kullana kullana, harcaya harcaya. Akıllı dediğin kişi kendisini böyle ele almayı bilen kişidir. Bu kadar halkı eleştiriyorum, hiç kimse halk gerçekliğini bu kadar eleştirmedi. Ama hiç kimse yine bu kadar halkın desteğini de almadı. Bu nasıl oluyor? Önderlik tarzıdır işte; anlamaya çalışacaksınız. Sizleri bile bu kadar amansız eleştiriyorum, ama bir fedai durumundan öteye hiçbiriniz gidemezsiniz. Bunun tarzını tabii önderlik gerçeğine bakarak öğreneceksiniz. Bence önderlik gerçeğine çok susamışsınız. Savaşabilir, başarı ifadesine kavuşabilir kişi haline gelmeniz için müthiş öğrenmek zorundasınız. Yine çok susamışsınız, özümsemek zorundasınız. Başka hiçbir şey sizi kurtaramaz. İyi niyetinize ve dürüstlüğünüze ben bir şey demiyorum fakat bu kendi başına yetmez. Onun bizim gibi ilişkiyi, yaşamı, savaş tarzını esas alması gerekir. O da yetmez, özümsenmesi ve günlük olarak amansız uygulanması gerekir.

Şimdi benim için hiç sorun değil, yeter ki nefes alıp vereyim. Hangi insan karşıma çıkarsa, o bir yılan bile olsa, nasıl davranacağımı bilirim. Maalesef size zafer altın tepside sunulsa bile gözünüz görmüyor, elinizin tersiyle itiyorsunuz. Bu, sizin ne kadar bilinçsiz, ondan da öte kör olduğunuzu gösterir. Hazır dağda yürümesini bilmemek ne demek? Hazır örgüt silahıyla savaşmasını bilmemek ne demek? Hazır güvenilir insanlar topluluğu ile yaşamasını bile bilmemek ne demektir? Şimdi siz kendinize bunun izahını yapın. Benim tarzımı esas almazsanız nasıl başaracaksınız? Hiç inancı olmayan, hiç cesareti olmayan, hiç amacı olmayan bir konumdan nasıl bu yolla amacını, inancını, bilincini yaratacaksınız, hem de neredeyse bütün dünyaya, düşmana karşı. Siz kendinizi bile kendinize kabul ettiremiyorsunuz. Önce bunu yapmalısınız. "Ben neyim, kimim, neyi temsil ediyorum" diye kendinizi izah etmelisiniz. Çocuk gibi, şişmiş bebekler gibi "ben en güzeliyim" demek olmaz. Böyle şımarık çocuklar gibi her şeyi kendine yontan ucube tutumlar vardır. Öyle bir kimlik tanımam. Bu çok tehlikeli olur.

Çok yetersiz olduğunuz açık, çünkü gücünüz buna yetmiyor. Partinin imkanlarını çarçur etmekten öteye bir durumunuz da yok. O zaman kendinizi nasıl beğeneceksiniz? Kendi kimliğinizi nasıl adlandıracaksınız? Çok tehlikeli bir konumdur bu. Bunu hızla aşarsanız, o zaman önderlik tarzından, kendinizi yapılandırmanızdan ve dolayısıyla yeni insan olma konusunda iddianızdan bahsedebilirsiniz. Yani ben rica ve minnetle böyle olun demiyorum, ama siz mecbursunuz buna. Çünkü

da eğitim büyük bir ihtiyaçtır. Özgürlük eğitiminden geçmeyen biri halk ordusunda iyi bir asker olamaz. Bir defa felsefesine aykırıdır. Zaten “yanlış yönetimlerle hep uzlaştık” diyorlar. Özgürlük ordusunun askeri yanlışla bu kadar uzlaşmaz. Peki bu neyle sağlanır? Elbette eğitimle ve onu halk ordusunda doğru yerleştirmekle. İşte bu da çok önemli bir savaşımdır. Yani ordu sadece görünen düşmana karşı savaşılarak geliştirilmez. İç düşmanlara, iç engellere karşı da mükemmel savaşılarak ve mükemmelce savaştırılarak geliştirilir.

Geçmişte bu yönlü görevlerimizi yerine getiremedik. Her türlü ağalık, hatta provokatörlük dayatıldı ordu çalışmalarına. Buna alet olmayan tek bir savaşçımız bile kalmadı. İşte en büyük suç da buradadır ve biz bunu kapsamlı olarak anlattık. Eğer ordulaşmak istiyorsak bunun gerçekten sıkı sıkıya kendi sınıf çizgimiz temelinde gelişeceği ve bunun da sıkı bir mücadele ile atbaşı gideceği açıktır. Kurala mı uymuyor, günlük olarak kural uygulatacağız. Ağalık mı taslıyor, proleter kolektif ilkeye göre komutanlık isteyeceğiz. Sorumluluk duygusu mu zayıf veya dikkat ve tedbiri mi zayıf, bu konularda da amansız yükleneceğiz. Yine hamal veya köylü müdür, derhal uyaracaksın.

İşte bu da bir mücadeledir. Ordu kurmak isteyen, ordulaşmak isteyen anı anına bu gerçekliğe de bağlı kalır. Geçmiş yıllarda bu konuda alamadığımız mesafeyi veya tam istediğimiz gibi tutturamadığımız partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel düzeyini ordu çizgisinde böyle bir mücadele ile tamamlarsak, o zaman ordulaşma sağlıklı gelişir. V. Kongre gerçeğimizde artık ordulaşmayı böyle ele almak, yalnız partinin öncülüğüne değil, onun yakıcı olan sınıf çizgisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel esaslarına her savaşçıyı ve komutanı bağlamak ve parti yönetimini ordu içine oturtmak, ordunun gelişim şansı için mutlaka gerekir. Öngörülen stratejik ve taktik hedeflere ancak kuruluşunu böyle sağlamca ele alan bir ordu ulaşabilir.

Tabii bu, aynı zamanda çok önemli bir denetim gücü haline gelmeyi de gerektirir. Ordu bir yerde denetim örgütüdür. Yani müfettişlik kurumu, denetim kurumu genelde partililer içinde de vardır, ama bizde, ordu içinde bu fazla geliştirilmedi ve denetim kişiye bırakıldı. Bir kişi hem asker, hem siyasi sorumlu, hem de denetim amiri gibi davrandı. Sanıyorum bu tür kurumları artık ayrıştıracağız. Ordu faaliyetlerimiz içinde bir denetim kurumu yeterince işleyebilecek. Kim çizgiyi aşıyor, neden aşıyor, bunları anında hem görecek ve hem de aşacaktır. Herkese ya kurallara uyarsın, ya da aşılırsın diyecek bir kurumsal ifade olacaktır. İşte denetim budur. Bizde ise aylarca hata yapıyor, fakat alttan da, üstten de hesap soran yok. Hayır, denetim hem alttan, hem üstten, hatta gerekirse ayrı bir kurum olarak geliştirilebilir. Çizgi ne zaman aşıldı? Çizginin gerekleri ne zaman boşa çıkarılmaya çalışıldı ve neden yeterince uygulanmadı? Başarı için tarz ve tempo neden tutturulamadı? Denetim organı bununla ilgilenir ve böyle durumlarda derhal devreye girerek gerekeni yapar. Bu yönlü bir tamamlanma da bundan sonra herhalde gereklidir ve sonuç almada rolünü hayli oynayacaktır.

Tabii ordumuzun çalışma tarzı ve temposu üzerinde durmaya fazla gerek yoktur. Çünkü bizde tarz ve tempo, hatta vuruş keskinliği çok açıktır. Biz herhangi bir tarzla ordulaşamayız. Özellikle önderlik çizgisi bu konuda çok önemlidir. Herhangi bir kişinin savaş tarzı ve temposu bu işte yetmez. Sanıyorum ordulaşma çabamızda geçmişte en önemli bir kaybetme nedenimiz de tarzı, tempoyu ve vuruş keskinliğini önderlik gerçeğine bağlı olarak temsil edememektir. Yani herkes savaştı da kendi tarzı ve temposuyla savaştı. Ama ben her zaman şunu söyledim, iddia ettim ve kanıtladım: Kürdistan'da düşmanın yakalayamayacağı, dolayısıyla vuramayacağı, kendisinin de vurulmaktan kurtulamayacağı bir tarz ve tempo var ki, onu da biz kanıtladık. Önderlik gerçeği herhangi bir savaşçılık değildir.

“Bazı bölgeler kesin kızıllaşabilir, bazı bölgeler düşmanın olabilir. Elbette bunlar bıçakla kesilircesine birbirinden ayrı tutulamaz. Karışık bölgeler yaygınca olabilir. Uzun süre biz karışık bölgeyle birlikte yaşayacağız ve karışık bölgelerde, yani sarı bölgelerde iç içe yaşamayı ve bu bölgeleri düşman için en çok kayba götüren bölgeler haline getirmeyi bileceğiz.”

Nasıl ki herhangi bir ideolojik, siyasi, örgütsel düzey değilse, ordulaşma konusunda da herhangi bir ordulaşma tarzı değildir. Kendine has özellikleri vardır. İlk silahı ele almaktan ve ilk kurşunu patlatmaktan tutalım, günümüze kadar dikkatliliği, duyarlılığı, çalışkanlığı, öngörülülüğü, tedbirliliği, tekniği ve keskinliği ana hatlarıyla bellidir. İşte bunları tam temsil edersen başarılı bir ordu kurucusu olabilirsin. Başka türlü hiç kimse beklemesin; yani “ben savaşmıyor muyum, istenen her türlü fedakarlığı yerine getirmiyor muyum” diye kendini avutmasın. Evet öyle olabilirsin, ama bu hiçbir şeyi kurtarmaz. Neden? Çünkü, şunu her zaman her savaşçı ve her komutan göz önüne getirmeli ki, bu ülkede böyle bir özel savaşa karşı böyle bir devrimci savaşı ancak PKK çizgisi ve böyle bir önderlik tarzı yürütebilir, sonuca götürebilir. Yani bu önderlik tarzı bir tek tarzdır; tarihte de ilk defa kendini kanıtlayan ve başarısını da belirleyen bir tarzdır. Ona amansız anlam vermekten ve gereklerini yerine getirmekten başka senin alabileceğin bir yol yoktur. Bunu kulağına küpe mi yaparsın, yoksa yüreğine mi kazırsın; ne yaparsan yap, ama bu tarzı ve tempoyu kendine uygula!

Bazıları bunun zor olduğunu söylüyorlar. Elbette zordur. Bu ülkede başka türlü zaten isyan yapılmaz veya savaşım verilmez. Başka türlü olanların başına düşman tarafından ne getirildiğini biliyorsunuz. Şimdiye kadar sadece bu tarz yaşatmıştır. O zaman derinleştir ve zafere götür. Akıllı bir komutansan ve ihtiraslıysan “bu işte mutlaka sonuç almam gerekir” diyorsan, o zaman sana gereken yol gösterilmiştir. Daha fazlası aynı tedbirlilik, aynı sorumluluk, aynı öngörülülük, en önemlisi aynı çalışma, aynı yoğunluk, aynı ölçüt biçimi, aynı kesin başarıyı sağlayan planlamadır. Bunları gösterebilen kişi en büyük savaşımı verebilir ve onun gelişmesinin durdurulması imkansızdır. Bu da ordu gerçekliğimize önderlik tarzımızın uygulanmasıdır. Olmazsa olmaz koşulumuz budur. Bütün koşullar tam da olsa, önderliğin yaşam, vuruş, çalışma tarzı, kısaca günlük yaşam tarzı, günlük meselelerin ve görevlerin üzerine gitme tarzı uygulanmazsa bütün emeklerimiz boşa gider.

Bu gerçek asla gözardı edilmemelidir. Tekrar uyarıyorum, bu ülkede başka türlü bu işlerin ele alınacağına inanmıyorum ve sorumluluğuna da katlanmıyorum. Dolayısıyla sizin savaşçılığınıza, ordu ve savaşma tarzınıza ben katılamam. Önderlik tarzına yakın seyrederseniz sonuna kadar gidebilirsiniz ve bu tarzda başarı da kesindir.

Elbette daha somut olarak eyaletler sorunu vardır; hatta kuzey, orta ve güney sahaları biçiminde bazı daha üst komuta alanları yönünde değerlendirmelerimiz vardır. Bunlar 5. Kongremizde uzun uzun tartışılabilir. Özellikle mekan olarak da kuzey, orta, güney sahaları, yine anakarargahlar, tali karargahlar, alt düzeyler, üst düzeyler ve bunlara benzer birçok husus tartışılabilir. Bunlar, hemen her arkadaşımızın tartışma düzeyinin olduğu ve iyi karşılık vereceği sorunlardır. Gerçek anlamda karargah düzenleri oluşacaktır. Merkez karargahlardan tutalım bölge ve mıntıka karargahlarına kadar hepsine gidebiliriz. Zaten böyle bir fırsatı yakalamışız. Bugün en az düşman kurmayı kadar bizim de kurmayımızın güçlenebileceği, hem de kendini kalıcı kılabileceği alanlar mevcuttur. Bugünkü seviyede bile kuzey, orta,

insan buna göre örgütlenebildiği ve dayanabildiği oranda maddi ve manevi yaşamını sürdürebilir. İnsanın bu kadar örgütsüz olması bana saçma geliyor. Konuşmasını bile bilmiyor, bir toplantıya katılmayı veya bir toplantıda oturmayı bile beceremiyor, bir-iki örgütsel ilişkiye ulaşmayı başaramıyor. Peki böyle ölmüş birini ben ne yapayım? Ondan sonra da eveleyip geveliyor. İşte ben buna şımarık çocuk derim. Niye vermiyorsun kendini doğru dürüst bir işe? İki adım atmasını bilmiyorsan, seni ne yapalım? Bunlar doğru şeyler, pratik bunu gösteriyor. Bundan ne sonuç çıkarırsınız? Önce öğrenmesini bileceksiniz ve adamakıllı kendinizi yenilemeyi becereceksiniz. Onun için eğitim gerekli ise eğitim, savaş gerekliyse savaş içinde olacaksınız.

Şimdi benim de hiç kimsem yoktu ve herkes bana karşıydı. Ama akıllılık ettim ve kendimi ele alıp yetiştirdim. Hiç olmazsa benden yararlanın. Diyemezsiniz ki, “ben maddi ve manevi yönden gelişmek istemiyorum.” Nasıl gelişmek istemiyorsun? Sen bir sigara için kırk takla atıyorsun, bu kadar alışkanlık düşkünüsün. O zaman sen çok yaşamak istiyorsun. Ama nasıl yaşamak gerektiğini bilmiyorsun. Bilmek için bizim gösterdiklerimizi ve öğrettiklerimizi esas alacaksın. Ve ciddi olacaksın.

İşte burada insan olmanın ilk dersini alıyorsunuz. Bu ders size çok gereklidir. Çünkü çok yoksunsunuz. Söz yoksulusunuz, düşünce yoksulusunuz, örgüt yoksulusunuz, eylem yoksulusunuz. Zaten fazla paranız da yok. Nitekim düşünme gücü kimdeyse, para ve maddi güç onda olur. Yine örgüt gücü kimdeyse, maddi güç ondadır. Bırakalım yüce değerlere ulaşmayı, bize bile sahip çıkmayı bilmiyorsunuz. Peki bundan kim sorumludur? Diyeceksin, “düşman beni böyle yaptı.” Düşman düşmandır, seni sadece öyle yapmak değil, hayvanlaştırmak istiyor. O düşmandır, ama sen de bir insansın. Eğer insan olmakta kararlıysan, o zaman diren. Neye karşı direneceksin? İşte düşman, işte onun dolaylı etkileri; onlar seni bilinçsiz ve serseri bırakmış, onu yerle bir edeceksin. Mesela iyi anlatamıyorsun, parti kuramıyorsun, savaş veremiyorsun, o zaman öğren. Çünkü sen düşmana ancak partiyle karşı koyabilirsin.

Düşünün yani, bir sigaranızı bile kessem bir haftada bana isyan etmez misiniz? Büyük bir ihtimalle çok tepki gösterirsiniz. Diğer taraftan yalnız sigara da değil, insanlığınızı tümüyle elinizden almış bu düşman. Peki ona karşı niye isyanınız yok? Çünkü sizi çok kötü yapmış da ondan. Yoksa bir sigara için tepki gösteriyorsunuz da, bütün insanlık değerleri elinizden alındığında niye kıyamet koparmıyorsunuz? Niye bir örgüt kuramıyorsunuz? Veriyoruz gerilla birliğini çarçur ediyorlar, silahı veriyoruz kendilerini vuruyorlar. Bu baş belası olmaktan başka ne anlama gelir?

Bunlar doğru değerlendirmelerdir. Eğer bu durumdan kurtulmak istiyorsanız gerekeni yapacaksınız. Ben size insan olmanın kolay olmadığını söyledim. Ben deli miyim ki bu kadar nefes nefese kırk yıla yakın yaşamımı adadım. Kendimi tanıdığımdan beri insan olmak için böyle çaba harcıyorum. Benim de büyük utançlarım, büyük ayıplarım, büyük zayıflıklarım, büyük yoksulluklarım, diğer yandan ise büyük özlemlerim ve büyük tutkularım vardı. Ama hepsini başarmak, önce bilmek ve sonra da adım adım gereklerini hayata geçirmek gerekir, dedim. Çok akıllı, çok taktik, çok yerinde bir davranış. Kendimi çok iyi değerlendirdim ve bütün insani yeteneklerimi iyi seferber ettim. Sonuçta ise kendimi kendim yapılandırdım. Gördüğünüz gibi bir kişi haline getirdim. Kendimi böyle biraz ciddiye alınır yaptım. Siz de bunu yapabilirsiniz. Çünkü siz de bu ülkenin insanısınız ve genelde de bir insansınız. Madem bu kadar sıkıntılarınız var, o zaman onları aşma yolunu ararsınız.

Bakıyorum çok öfkelisiniz, çok sıkıntıdasınız. Peki bunu neyle aşarsınız? Bakın, bana daha çocukluğumda, “sen civa gibisin” derlerdi. Zaten adımı da “civa” koymuşlardı. Yani bir yerde bir daha duramazdım. Evet, böyle olan bir insan bu sahada tam onaltı yıldır sabırtaşı gibi duruyor. Yani normal taş olsaydı çatlardı. Peki nasıl böyle oluyor? Çünkü, kendini büyük bir davaya yatırdın mı, onun gerektirdiği sabrı da, her şeyi de gösterirsin. Yine herkes “sendeki tempo müthiş” diyor. Peki bu kadar sabrı ve bu kadar tempoyu ben nasıl iç içe götürüyorum? Oysa sizin bir sigaranızı kesince bile dayanamıyorsunuz. Yani sabır diye, tempo diye de bir şey yok. Ondan sonra da, “yaşamak istiyoruz” diyorsunuz. Sizin gibilere en kaba deyimle “nereye varacağı belli olmayanlar” derler. Önce sabır, onun kadar inat, sonra müthiş bir tempo ve küçük bir yerde büyük iş yapma ustalığı; size gerekli olan bunlardır.

Şimdi dağa ulaştırıyoruz, dağda yaşamasını bilmiyorsunuz; kente gönderiyoruz iş yapmasını bilmiyorsunuz; orduya veriyoruz orduyu hiç çalıştırmıyorsunuz; ne asker olmayı beceriyorsunuz, ne de komutan. Halkın içine bırakıyoruz, ne halk yöneticisi olmayı biliyorsunuz, ne de halk hizmetçisi. Ya ağa oluyorsunuz, ya da uşak. Sanki başka türlüsü mümkün değilmiş gibi.

Bunlar sizin özellikleriniz oluyor ve bütün raporlarınızda dile getiriyorsunuz. Benden şikayet eden yok; gidin bakın halkın içinde önderlikten küçük bir şikayet bulamazsınız. Düşmanlarım bile benim nasıl bir “düşman” olduğumu kendileri söylüyorlar. Düşmanımın her gün “Apo şöyle mezara girecek” demesinden gurur duyuyorum. Düşmandır ve söyler. Aynı düşman size ise “pişmanlık yasası geniştir, gelin devletinizin büyüklüğüne sığının” diyor. Neden? Çünkü sizi adam yerine koymuyor veya en kötü ölümü size layık görüyor. Niye beni kolay öldürmüyor; ben savaşmıyor muyum? Hayır, çok iyi biliyorsunuz ki, varlığım düşman için en büyük tehlikedir ve ölümüm de en az dirim kadar düşmana darbe indirecektir. Çünkü ben kendimi yaratmasını bilen bir insanım. Sizin varlığınız ise neredeyse örgütün başına bela ve düşmanı güçlendiriyor. Neden? Çünkü kendinizi yeniden yaratmamışsınız, onun ideolojik ve örgütsel düzeyini yakalayamamışsınız.

Artık bu durumlara karşı bir tepkiniz olmalı ve bunun karşılığı olarak doğru gelişmelisiniz. Bunun yolu yok demeyin. İşte karşınızda ben varım ve bunu ispatlamışım. Hiçbiriniz benim kadar yalnız, çaresiz ve zor koşullarda değildiniz. Peki ben nasıl kendimi yarattım? Gökte ilahların yardımıyla mı veya arkamda o kadar dostum mu vardı? Hayır, nasıl olduğu açıktır. Çok sınırlı bazı insan ilişkileri vardı ve esas olarak da kendime yüklendim; kendimi hizaya getirdim; kendimi en iyi ve en çekici insan yaptım. Çekici insanı herkes anlamak, herkes ilişki kurmak ister. Bunun için de ben ne gerekirse onu yaparım. Nitekim böyle yaptığım için de toplumda yerim vardır. Beni bir dinleyen ikinci sefer dinlemek ister; en üstten en alta kadar bu böyledir. Bu da bana yer yapıyor; yer yaptı mı ben de iş yapıyorum. Peki siz ne yapıyorsunuz? Sizi bir dinleyen ikinci sefer dinlemek istemiyor. Bir yer veren ikinci kez düşman oluyor. Neden? Çünkü siz her türlü kötülüğü yapıyorsunuz.

Şu anda ben, bulunduğum bütün sahaları güzellik sahası haline getirdim. Bütün ilişkileri anlamlı ilişkiler haline getirdim. Benden sıkıntı duyulmaz. Hem de dünyanın işini yaptırırım, yine sıkıntı duyulmaz. İşte bu kadar zor savaşa sürüklerken bile hepsi gurur duyar. Çünkü yaptığım iş anlamlıdır. Benimle ilişkiler insanlara sadece güç kazandırır, şeref verir, onur verir. Siz de kendinizi böyle yapın, o zaman bakın başaramayacağınız bir iş var mı?

Böyle olmak mümkün değil mi? Elbette mümkündür; hem de bu ekmek ve su kadar size gereklidir.

Neden bunları söylüyorum? Halk kişiliği, halkın cephesel kuruluşu, halk iktidarı önderlikte gizlidir. Siz de kendinizi halk önderi gibi yetiştirin, o zaman her şeyi başarırsınız. Neden atadan kalma köhnemiş usullerle kendinizi partiye ve halka dayatıyorsunuz? “Ya bastırırız, ya uzlaşırız” diyorsunuz. Bunların ikisi de uşaklıktan kalmadır ve bizde beş paralık değeri yoktur. Ben hiçbir yerde ne uzlaştım ne de bastırdım. Tam tersine, işte dağdaki bir çoban bile gelir ve bütün insanlığı bende bulur. Bir devlet başkanı dostsa benim varlığımdan gurur

güney sahalarının hemen her yerinde onlarca karargah kurabilecek durumu yakalamışız. Bunun çok yetkin kullanılması gerekecektir.

Öyle karargah deyip de geçmemek gerekir. Büyük bir imkandır. Eğitimdir, yeniden düzenleme ve yönlendirmedir. Ancak savaşı da böyle karargahlara bağlı olarak daha yetkin geliştirebiliriz. Karargahlar imkan dahiline girdi mi, bir ordu hızlı gelişir ve savaşta büyük bir gelişme kaydeder. Unutmayalım ki, yıllardır yürüttüğümüz savaş ürünü olarak bu karargahlaşma imkanını yakaladık. 1990'lara kadar karargah kurma imkanımız yoktu. Çok zor koşullarda ve ancak kovalamaca tarzında savaşmak durumumuz vardı. Ama şimdi büyük direnmemiz sonucu karargah kurabilecek birçok alanı yakaladık. O zaman çalışmaya yüklenmeliyiz. Çünkü karargah hızlı eğitim yapma, hızlı büyüme, hızlı gücü düzenleme, güce güç katma, savaşı planlama alanı demektir. Kısaca kurmaylığa ulaşmak demektir. Tabii rolünü oynatırsan, "karargah tembellik alanıdır, komutanın ucuz yaşadığı yerdir" demezsen buna ulaşılır. Fakat bizdekilerin çoğu böyledir. Karargahın böyle olmadığını, tam tersine savaşın derinliğine yaşandığı ve yürütüldüğü alan olduğunu düşünürseniz ve bu temelde rolünü hakkıyla oynarsanız bunun önümüzdeki dönemde çok önemli bir gelişmeye yol açacağı açıktır.

Bu karargahlar meselesine de ordulaşma tarihimiz içinde ilk defa böyle bir işlerlik kazandırmak durumundayız. Kesinlikle burası bir rahatlama yeri, yönetimlerin zamanlarını ucuz ve boşa geçirdiği bir alan olarak ele alınamaz. Bu durum en büyük suç olur.

Karargah savaşın beynidir, savaşın planlama kurmayıdır. Eğer amansız yüklenerek rolü oynatılırsa ancak o zaman gerilla savaşı ve hareketli savaş imkan dahiline girer. Bu anlamda temel üs alanlarımızdaki karargahlaşma sorunlarına doğru yaklaşım hayati önemdedir. Geçmişte bununla çok oynandı. Karargahlar neredeyse bazı bireylerin kendini ucuzca ve hem de birlikleri harcama temelinde yaşatma kurumu gibi ele alındı. Bu büyük bir suçtur ve hesabı sorulur. Benzer bir biçimde bu alanlarda birçok lojistiğin ucuzca düşmana kaptırılmasına da yol açıldı. Bizim böyle bir karargah anlayışımız olamaz. Adı üstünde karargah; düşmanın kolay uzanamayacağı, uzandığında da uğruna büyük mücadele verileceği ve sonuçlar alınacağı bir yerdir. Yani kolay ulaşılamaz yerlerdir. Birliklerimizin en hazırlıklı olduğu ve en güçlü yayıldıkları, olası düşman saldırısı karşısında da kendilerini en iyi konumlandırdıkları yerlerdir. Ben, karargahlar sadece kalıcı olur, oradan hiç ayrılınmaz demiyorum, değişik türden karargah kurma imkanımız vardır, diyorum. Çok yerde bu imkanımız var ve eğer ustaca değerlendirilirse çok etkili bir çalışma düzeni yaratılabilir. Bunun fırsatını ve olanağını yakalamış durumdayız. Şimdi savaş ve ordu meselesinde üzerinde durulacak daha birçok husus vardır. Lojistik sorunu, milis sorunu, hatta askere alma şubeleri sorunu gibi kollar vardır ve bunların hepsi alt tartışma bölümleridir. Sanırım bunu da birçok arkadaşımız rahatlıkla doğru değerlendirebilir. Fakat geçmişte bu konularda da inanılmaz hataların, yanlışlıkların yapıldığı bir gerçektir. Örneğin milis hiç doğru ele alınamadı ve geliştirilemedi. Bu da çok zarar verdi. Eğer bu kurum iyi işletilseydi, bunun sağlayacağı gelişmelerin gerilla ordusuna katkısının ne kadar büyük olacağını herhalde şimdi daha iyi tartışıp kestirebiliriz.

Yine lojistik sorunu da böyledir. Gerçekten bu köye dayalı yaşam yerine profesyonelce, çok önceden planlanan ve gerilla yaşamına uygun olarak düzenlenen bir lojistik anlayışı olsaydı, yaşadığımız çok sayıda kayıplar gerçekleşmeyeceği gibi, ordulaşmamız çok ileri gelişme de kaydedecekti. Mesela hemen bir noktayı hatırlatalım; neredeyse günde üç defa sıcak çay ve yemek yapıyorlar. Bence gerillada bu hiç olmaz. İmkan olsa bile gerilla kendini böyle bir yaşama bağlamamalıdır. Gerilla yaşamının lojistikle çok sıkı ilişkisi vardır. Arkadaşlarımızın en büyük çelişkisi ve dolayısıyla en büyük kayıp nedenlerinden birisi de, gerillaya yakışmayan bir lojistik politikası içinde kalmalarıdır. Gerek lojistiğin karşılanması ve gerekse kullanılması doğru esaslar dahilinde ele alınmak zorundadır. Bu konuda çok büyük hatalar ve yanlışlıklar işleniyor. Bunların kesin giderilmesi gerekir. Geçmiş özellikle bu konuda çok ağır bir yargılamaya tabi tutulmalıdır. Binlerce kaybımızın bu sakat lojistik politikasından kaynaklandığını bilmek gerekiyor.

Gerillanın dış alanlarla olan ilişki sorunu; halkla ilişkiler sorunu da çok yakıcıdır. Zaten eğitimle ilişkisini önemle vurguladık. Geçmişte bütün bunlar ihmal edildiği, hatta çok tersine ele alındığı için böyle tekrar vurgulama gereğini duyuyorum. Bu sefer gerilla ordumuz böyle büyük imkanlarla donanmış olarak kendini yeniden düzenlemeye tabi tutacaktır.

Görülüyor ki, parti çizgimiz ordulaşmaya büyük imkan hazırlamıştır. Özellikle kazandığı halk, tuttuğu coğrafya ve en önemlisi de sağladığı tecrübe bu seferki ordulaşmamız için büyük gelişme olanağı durumundadır. Tam istediğimiz gibi olmasa da, sanıyorum bu sefer düşmanın dayattığı özel savaşı hem sınırlandırma ve hem de bozguna uğratma görevine bağlı yaşayacaktır. Artık düşmanı kendi taktiğinde boğabilecek bir ordulaşmaya ulaşacağız. Düşmanın bir ileri adım diye dayattığı taktiğin içindeki bozgunu, gizli olan zayıflık nedenlerini görebilmek, bu noktadan hareketle onu yıpratmak ve giderek parça parça imha edip tam bir bozguna uğratmak önümüzdeki en temel taktik hedef olarak görülmelidir. Düşmanın alana yayılması öyle kendisi için bir avantaj değil, büyük bir dezavantaja dönüştürülebilir.

Önümüzdeki dönemde özellikle bu korucular, özel timler büyük bir bozguna uğratılabilir. Çünkü, o korucular da, özel timler de aslında rollerini az çok oynadılar. Şimdi hepsi yıpranmış ve artık rol oynayacak kuvvetler olmaktan çıkmıştır. Dolayısıyla onları da yıpratmak ve bozguna uğratmak artık işten bile değildir. Çünkü geliştireceğimiz çok yönlü savaşçılık karşısında bunların fazla dayanma gücünün olamayacağı gibi, sırf bunların karnını doyurmak bile devleti ekonomik olarak dev gibi bir masraf içine sokacaktır. Zaten aileleri de var ve devlet hepsini maaşa bağlamak zorundadır. Çünkü ekonomiden koparılmıştır. Bu da hükümet için büyük bir iflas kaynağıdır.

Kısaca bunları da tersine çevirebiliriz. Yine askerliğin süresinin uzatılması da düşmanın yıprandığının açık ifadesidir. Mevcut yayılma taktiği ise askeri daha da tahammül edilemez durumda tutacaktır.

Demek ki düşmanın özel savaşının çeşitli yönlerini daha da iyi inceleyebiliriz. Avantajları nasıl dezavantaja dönüştürülür? Güçlü gibi görünen yönleri nasıl zayıf yön durumuna çevrilebilir? Bunların üzerinde ayrıntılı olarak durabiliriz. Önümüzdeki dönemde düşman ordusunun savaşım tarzını doğru ele almamız mutlaka gerekli ve önemlidir.

Hemen şunu belirtelim ki, düşman geçen yıl ve bu yıl bir saldırı dönemini yaşadı. Eğer özel savaşta başarsaydı bu yıllarda başarırdı. Düşmanın böyle bir sonuca ulaşmadığı açıktır. Özel savaş ise, ömrü sınırlı olan ve fazla uzun vadeye dayanma-

"Bir yeri ele geçirmek, bir hedefi düşürmek için hareketli savaşta süre yirmidört saati aşmamak durumundadır. Tabii aşmak duruma bağlı. Yani alanın büyüklüğü, alandaki gücün büyüklüğü, yine düşmanın durumuna bakarsın, belki üç güne veya bir haftaya sığdırılacak bazı hareketli savaşları planlayabilirsin."

duyar, düşmansa da kahrolur. Bir kişi kendini bir yerde böyle tuttu mu, o kişinin çözemeyeceği bir mesele yoktur. Bütün bunlar önderlik gerçeğinde hem çözülmüştür ve hem de yüksek uygulama gücüne kavuşmuştur.

Şimdi 5. Kongre gerçeğimize gidiyoruz. Yine bol bol raporlar okunacak ve eleştiriler gelişecektir. Ana özelliği şudur: Komutan diyecek, "ben ne kadar tekleştim, bastırdım"; alttaki diyecek "ben ne kadar uzlaştım, hem de ölümle; halkın içinde ben nasıl ağalık tasladım, kendimi dayattım ve adeta yeni köleler edindim." Şunu fazla söylemeyecekler: "Ben örgüt içinde demokrasiyi şöyle uyguladım, halkın içine şöyle taşırdım, komutanlığı şöyle büyük bir hizmet olayı olarak düşündüm, bu kadar savaşçı geliştirdim, bu kadar güzel eylem planladım, birimin moralini ve düzeyini sürekli bu kadar yücelttim!" Kimse bunu söylemez. Çünkü canını çıkartmıştır birimin ve çalışmanın. Hep böyle anlatacaklar. Bu neyi ifade eder? Hala sizin kendinizi bir kurtarıcı olarak değerlendirdiğinizi değil, düşmanın dolaylı etkilemeleri olarak kurtuluş davasına kendinizi dayattığınızı gösterir. Aslında size "kurtarmalık" demek bile fazladır. Kurtarmalık hiç olmazsa ne verirsen onu kabul eder. Siz ise düşman etkilerini dayatıyorsunuz. Bu yaşadığınız her şey düşmandan etkilenmedir. 5. Kongremizde kendini bu biçimde ortaya koyanlar, ne yaparsa yapsınlar derhal uzak durmasını da bilsinler. Aksi halde kimse onları dinlemez. Özellikle ben dinlemem. Bizim örgütümüz içinde, halkımız içinde ordu veya parti aracıyla olsun, bundan sonra da egemen sınıflara benzer bir güç uygulamak, buna göre bir yönetim dayatmak veya bunun tersi olarak bir köle gibi "ben anlamam, ben sadece boyun eğerim, uzlaşırım veya hiç oralı olmam, olanlardan bilgim yoktur, tekim" demek sapık yaklaşımlardır. Asla partiye ve özellikle bizim kendi şahsımızda temsil etmekte olduğumuz partiye ve halka yakışmaz. Ancak düşmanı güçlendirir.

Siz bu tür kişilikleri ittifaklarımıza da, bütün insanlıkla temasımıza da böyle dayatamazsınız. Merkezden tutalım en sıradan yeni katılıma kadar herkes için gerekli ve geçerli olan PKK kişiliği bellidir. Eski kişiliklerinizi dayatırsanız ne olur? Dayatırsanız, bu siz sınıf savaşımını yürütüyorsunuz demektir. Sınıf savaşımı da düşmandan güç alınmadan yürütülmez. O halde onu da savaşıma katıyorsunuz demektir. Bu durumda elbette yürüttüğünüz savaşa karşı savaşım verileceğini de göz önüne getireceksiniz. Burada "ben zayıfım" demek de olmaz.

Bakın, şimdiye kadar zayıflıklarınızın ve yanlışlıklarınızın giderilmesi için ben her türlü hizmeti sundum. Bunları anlıyorsunuz. O halde güçlenin ve doğruya gelin. Merkezinden tutalım en sıradan yeni katılımına kadar herkes kendini kördüğüm yapmış. Kendinizi böyle yapmayın ve ortamımıza sunmayın. Eğer sunarsanız, bir vururuz parti kılıcını, yerle bir olursunuz. Eğer duygusalsanız, kördüğüm olmuşsanız, o zaman defolun, nereye giderseniz gidin. PKK en yüksek çözüm gücüdür. Eğer bununla kendini çözmemişsen, o zaman sen bela mısın? İşte "despotum, ağayım, bilmem komutan belasıyım" deniliyor. Bense şunu söylüyorum: Sen git onu düşmanına yedir, bana değil. Bana benim gibi insan lazım.

Peki beni niye kullanmaya çalışıyorsunuz? Ben sizi kullanıyor muyum, yüceltmiyor muyum, bilinçlendirmiyor muyum, örgütlendirmiyor muyum? Bütün çabam bunun için değil mi? Sen de buna aynı temelde karşılık ver, niye tersini uygulayacaksın? Babadan kalma miras hakkın mı var? Bazıları böyle olduğunu söyleyebilir, fakat onlar gitsin haklarını başka yerde alsınlar. Ben yedi yaşımdan beri bir emek savaşçısıyım, ben insanım ve bu temelde ulusal düzey gerekli olduğu kadar ulusal düzeyim. Bunun dışında atadan kalma geri özellikler beni bağlamaz. Ahbap-çavuşluklar, bilmem hemşehricilikler beni bağlamaz. Bağlaması ancak doğru olduğu orandadır.

Bütün bunların hepsini bileceksiniz. Sadece bilmek de yetmez, su gibi yutacaksınız. En merkeziler de dahil, hepiniz buna muhtaçsınız. Büyük bir kısmı adeta başımıza bela olmuş. Yirmi-otuz yıldır bazılarının yükünü taşıyorum. Yeni gelenler hiç olmazsa iyi niyetlidirler ve doğru bir komuta altında onları iyi götürmek mümkündür. Dolayısıyla asıl eleştiri, yıllarca parti içinde, özellikle ordu içinde olup da hala bir türlü bu gafletten, bu sapıklıktan, bu düşmanca tarzdan vazgeçmeyenlerdir. Tabii 5. Kongremiz bunların üstüne şiddetle gidecektir. Bunlara artık fazla fırsat tanımayacaktır. Yine ucuz eleştiri-özeleştiriyle de bu işten sıyrılamayacaklarını gösterecektir. İşte bu kongrenin tam da ifadesi bu olacaktır.

Eğer "ben bu işe varım, soyluca varım, sonuna kadar varım" diyorsan, o zaman istenilenler çok açıktır. İşte PKK'nin ideolojik, siyasi düzeyi; işte örgütsel ifadesi, işte ordu gerçekleşmesi, işte cephesel ifadesi; işte insanlık ifadesi. Bunları öğren, öğret ve bu temelde görevlere talip ol! Merkez mi olmak istiyorsun, tam gereklerini özümsemişsen buyur kendini merkeze öner veya başkaları bu temelde seni önersin. Komutan mı, herhangi bir yönetici mi olmak istiyorsun, eğer PKK'nin bu önderlik tarzını ifade etmişsen ve bundan eminsen, o zaman ya kendini öner, ya da başkaları seni önersin. İşte kabul görmek bu temelde olur. Bunun dışında her şeye amansız bir eleştiri-özeleştiriyle ve hatta yargılamayla yaklaşmaz ve ıslah yoluyla kendini temizlemezsen, o zaman senden her şey beklenir ve seni alaşağı etmemiz gerekir.

Öyle anlaşılıyor ki, biz, bir de bu yönüyle kendimize fazlasıyla zarar vermişiz. Düşmanın açık kontrasının veremeyeceği zararın belki on katını, yüz katını verecek kadar bunlara sınırlarımızı açık tutmuşuz. Düşmanın etkilerinin, hastalıklarının çok kötü hastalıklar haline getirilerek yayılmasına göz yummuşuz. Eğer ısrar edersem bunda, ben bile suçluyum. İşte buna fırsat vermeyeceğiz.

5. Kongre bu konularda kesin kararlı ve uygulamalı bir kongre olacaktır. Herkes açık bilsin, hiç kimseye biz, rica ve minnet ederek gelin PKK'ye katılın ve de PKK silahlı kuvvetlerinin başına geçin ve hatta gerilla olun demiyoruz. Gerillası da tam bu temelde, sonuna kadar bilinçli savaşıma hangi amaçlarla ve hangi tarzda yürütmesi gerektiğini bilmelidir. Komutan da sonuna kadar nasıl ve neyin komutanı olduğunu bilmelidir.

Yine halk içindeki PKK, diplomasi sahasındaki PKK özellikleri bellidir. Herhangi bir çalışma birimi içindeki PKK'li nasıl PKK'li olduğunu artık bilmek zorundadır. Bu kadar kusurlu PKK'liyi bundan sonra artık taşımak zorunda değilim. Bunca büyük hizmet yeter. En azından ileri düzeyde görev isteyen ve bu konuda kendini artık layık gören herkes, doğru PKK'lileşmeyi bilmek zorundadır.

Görüyorsunuz, işleri hem çok iyi görebiliyor ve hem de çok iyi değerlendirip yapabiliyorum. Peki şimdiye kadar neden size tahammül ettim? Düşman etkilemiş, çok geriletmiştir; zaman tanımak ve oldukça ilgi göstermek gerekir. Sert yaparsak şöyle olur, yumuşak yaparsak böyle olur diye düşündük. O zaman doğru önderlik tarzını çok çarpıcı kılmak gerekir. Bu temelde kendimi hep sizin için hazırladım. Yani böyle altın tepside sunulacak birisi durumuna getirdim.

Eğer hala öğrenemiyorsanız, bundan sonra artık benim yöntemim en az diğer yumuşak yöntem kadar etkili olacaktır. Nedir o yöntemler? Eğer anlamıyor ve uygulamıyorsan, o zaman "köşeyi sıvış git" diyeceğiz. Yani isterse bu savaşı hiç kazanmayalım, hastalıklı ve düşmana hizmet edecek biçimde kazanacaksak, kazanmamak ve yerin dibine girmek daha değerlidir. İçimizde hain mi besleyelim? İçimizde bürokrat mı besleyelim? Bütün bu emeklerimizi yarın başımıza bela haline getirmek için mi bunları besleyelim? Yaşamı çirkinleştirecek olanı mı besleyelim? Hayır! Bu devrim benim kendi eylemim, farklı bir şey değil. Benim kendi eylememimin hangi amaçlar içerdiğini size çok kapsamlı bir biçimde gösterdim. Nasıl bir ülke hayal ettiğimi; nasıl insan ilişkilerini hayal ettiğimi; nasıl bir sevgi ve saygı dünyası hayal ettiğimi sanıyorum az çok anlıyorsunuz. Bunun için ben kendimi buna yatırıyorum. Zaten böyle olmazsa mümkün mü bu büyük savaşımı kendi içimde vermek?

Fakat sizin için de artık bu durumlar bir

yan bir savaştır. Eğer düşman başarsaydı 1994'te başarırdı. Başaramadığı için şimdi muazzam bir yıpranma ve çözülüş sürecine girmiştir. Düşman açısından bunu önemle vurgulamak gerekiyor. Planını 1994'ün güzüne kadar yaptı. Doğan Güreş'in şahsında bu çok somuttur. Düşmanın bu planı başarılı olamadı. Başarılamayınca mevcut düzenleme doğal olarak yıpranma sürecine girer. Nitekim girildiğine dair birçok işaret de var. İşte bunu önümüzdeki dönemde daha sıkı takip edeceğiz ve daha sıkı değerlendireceğiz. Bu durum, düşmanı hem bir yıpratma ve hem de imha etmenin imkanını yakaladığımız anlamına gelir. Düşman ne kadar takviye güç de aktarsa ne kadar yeniden düzenleme de yapsa, artık bu süreci durduramaz. Sürecin gelişimi kesin bize bağlıdır. Eğer kendimizi denge durumuna yakın mevcut sürecin çok etkili darbelerine ve kesin bir taktik saldırı durumuna göre hazırlarsak, o zaman düşmanın taktik üstünlük dediği şey tersine çevrilir. Dolayısıyla çok ciddi askeri başarısızlıkları yaşaması da kaçınılmaz olur.

Elbette bu, askeri hedeflerimiz açısından temel taktik hedeftir. Bunu öyle stratejik bir başarı olarak ele almıyoruz. Düşmanın bu temel özel savaşım taktiğini boşa çıkarsak bile, düşman ordusu, yine tekniği kullanacak, uçakları ve tankları devreye sokacaktır. Bunların hepsini kullansın; bu durumda mevcut tarzı ile savaşı kazanamaz. Yine birçok garnizonu olacak. Bu tarz ülkede kalışı kendi lehine değildir ve büyük masraflar gerektirir. Özellikle özel savaşın taktik hedefini boşa çıkarırsak, bence gerisi askeri anlamda da üstünlüğün yavaş yavaş bize geçmesi demektir. Aslında düşman, bu üstünlüğün bize geçmemesi için bir yerde şiddetle kendini savunuyor ve bu konuda da çok gözükara davranıyor. Çünkü mevcut taktiğini elinden aldın mı üstünlüğünü yitirir. Geriye hantal orduların masraf küpü olması kalır ki, buna da hiçbir hükümet dayanamaz. İşte bu duruma düşmemek için bizim zayıflıklarımıza yüklenmek istiyor. Özellikle çizdiğimiz bu çerçevede savaşı geliştirmememiz için çok yükleniyor ve gücünü son sınırına kadar kullanıyor. Çünkü çok iyi biliyor ki, eğer biz bu özel savaşın üstesinden gelmezsek zorlanacağız, hatta dağılabiliriz de. Zaten her fırsatta "dağıldılar, çözüldüler" demesi de bu niyetinden ileri gelmektedir. Bunun böyle olmaması ve tam tersine düşmanın çözülüşünün sağlanması için de, bizim temel taktik olarak ordu hedefimizi bu çerçevede yakalamamız gerekir. Yine düşman özel savaşının bu taktik adımını boşa çıkarmak için kendimizi olağanüstü bir şekilde yeniden düzenlememiz ve seferber etmeyi bilmemiz şarttır. Hem düşman açısından ve hem de bizim açımızdan önümüzdeki dönemin temel taktiği böyle dile getirilebilir.

Hiç şüphesiz bu temelde her alanın durumu ayrıntılı değerlendirilebilir. Her alan, her bölge konuyu daha derinden ele alıp tartışabilir. Somut koşullara göre bu hedeflerin nerede ve nasıl yerine getirileceği belirlenebilir. Fakat ana yaklaşımın bu olduğu, böyle dile getirilmesinin gerçeği yakalamak açısından doyurucu olduğu söylenebilir.

PKK çizgisinde ordulaşmak ve savaşmak üzerine çok şey söylenebilir. Biz ana hatlarıyla bazı hususlara değindik. Hiç şüphesiz 5. Kongre platformu daha kapsamlı tartışmayı bilecektir. Çünkü arkadaşlar sıcak savaşım alanlarından geliyorlar, savaşı en yoğun bir biçimde yaşıyorlar. Dolayısıyla da sorumluluğu en iyi idrak edebilecek durumdadırlar. Bizim görevimiz en ince detaylarına kadar belirlemelerde bulunmak değildir. Bu nedenle ana yönleri ile bazı hususları böyle hatırlattık. Aslında bu bile fazladır. Kongre platformu, zamanı da çok iyi kullanarak, PKK'nin ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgisinin askerileşme, ordulaşma, savaşma ve komuta tarzını en iddialı ve belki de tarihte en başarılı bir biçimde ele almayı bilecektir. Bunun için gereken zemin ve zaman ilk defa böyle derli toplu yakalanmıştır. Gerisi devrimci dikkattir, devrimci sorumluluktur, sorunlara ve çözüm yollarına çerçevesini çizdiğimiz tarzda yaklaşabilmektir. Bu konuda ciddi olabilme, derinlikli anlayabilme gücünü gösterebilmektir. Bunu da her sorumlu devrimci canıgönülden ister ve yapar.

Tarihin böyle nazik ve anlamlı bir dönemine girdiğimizi ve partinin bu tarzda bir başarıyı mümkün kıldığını gören, ölüm-kalım savaşımının bu adımının başarıyla atılmasına halkın da gerçekten bağlı olduğunu iliklerine kadar hisseden her sorumlu devrimci, her PKK kadrosu, sorunları böyle görmek kadar, çözüm yollarının da kendisinden ne tür bir gelişme istediğini bilecektir. Bunun hem şansı ve hem de olanaklarını mükemmel değerlendirecektir. Kongremizin yüksek karar düzeyinin uygulamaya geçirilmesine büyük özen göstermeyi ve özellikle onun seçkin bir askeri ve komutanı olmayı bilecektir. Aynı zamanda bunun ne kazandıracağını, aksi halde sonuçların ne kadar affedilmez olacağını da bilecektir. Bütün bunların da en yüksek düzeyde sorumluluk hissi, duygusu, gerçekten arzulanır bir komuta kişiliği, bir savaşçı kişiliği istediğini bilecektir. Tabii bu kadar bilen ve uygulamaya bu kadar kendini yatıran bir kişilik de mutlaka kazanacaktır.

Biz inanıyoruz ki, bu sefer ordu gerçekliğimize böyle anlam vereceğiz. Yine bu savaş gerçekliğimize bu temelde kesin, ertelenemez ve engel tanımaz bir yaklaşımı, bunun kural ve disiplinini, bir bütün olarak doğru ordu yaşamını dayatmasını bileceğiz. Ve göreceğiz ki bu temelde gerçekten gelişme oluyor. Düşmanın tarihinde en iddialı olduğu askeri çözüm yolu boşa çıkarıldığı gibi, bizim askeri yolumuzun da en önemli çözüme götürebileceği anlaşılıyor. İşte bunun ordulaşması ve çabası içindeyiz, diyoruz. Buna göre ciddiyet, buna göre tam anlama ve tam kavrama, buna göre uygulama gerekir, diyoruz. Bu da kazanan kişilik demektir. Bu kişiliğin kazanması da tarih, ulusal kurtuluş, halkın özgürlüğü ve zafer demektir.

Bundan başka bir seçenek var mı? Biz bu dünyada başka türlü bir işe yarayabilir miyiz? Bundan başka beş metelik kadar bir değerimiz olabilir mi? Hayır, biz ancak bir işe yarayabiliriz ki, o da böyle düşünebilmek ve bu yolda savaşabilmektir. Bu bizim için tek yoldur ve bizi insan yapacak olan da budur.

Başta da çağrımız buydu. Yine bizi büyüten ve PKK'yi bu büyüklüğe ulaştıran da budur. Şimdiki çağrımız da yine bu temeldedir. Bununla oynamaya ne kimsenin hakkı, ne de bunun gereği vardır. Yine bu ne anlamazlıktan gelinebilir, ne de gereklerinin yerine getirilmemesi diye bir zorluktan söz edilebilir. Bu en doğrusudur ve canıgönülden katılınması gerekendir. Unutmayalım ki, PKK'nin şahadet gerçeği de tamıtamına bize böyle olunması gerektiğini, böyle savaşılması gerektiğini ve gerekirse böyle ölünmesi gerektiğini emrediyor. Doğrusu da budur, doğrultusu da budur.

Bu gerçeği böyle yakalamak herkes için çok büyük bir şanstır. Hiç kimse "zorlukları var" demesin. Onlara şunu söylüyorum: Bunun dışında sen yaşayabilir misin? Eğer insan olarak başka türlü yaşam yolu yoksa ve sen bunda samimiysen, o zaman bütün zorluklar sana vız gelir ve bu şansını müthiş kazandırıcı temelde kullanırsın. Mevcut imkanlarımız bu konuda bir kişinin başarılı olması için yeter de artar bile. İşte V. Kongre sürecimizde partimizin askeri çizgisine, onun ordu ve savaşma gerçeğine bu temelde yaklaşıyoruz. Eminim ki daha şimdiden bu tarzda ele alındığını ve özümsendiğini gösteren birçok gelişme vardır. Bütün parti böyle bir gelişme seyri içine hızla girmiştir ve hiç şüphesiz başarısını da kesinleştirecektir.

"Karargah savaşın beynidir, savaşın planlama kurmayıdır. Eğer amansız yüklenerek rolü oynatılırsa ancak o zaman gerilla savaşı ve hareketli savaş imkan dahiline girer. Bu anlamda temel üs alanlarımızdaki karargahlaşma sorunlarına doğru yaklaşım hayati önemdedir."

şeyler ifade etmelidir. Çünkü parti ve öncü içinde olmak, biliyorsunuz, bizde önderlik gerçeğini temsil etmeyi şart kılar. Yoksa kurnazlığı değil. Ne küçük-burjuva aydın ukalası, ne küçük-burjuva köylü kurnazı olacaksın. Şehitlerle temsil edilen PKK gerçeğine ulaşacaksın. PKK'nin tarihinde gerçekten büyük şehitler var. Bunların hepsi gerçekten kahramanca şehitlerdir ve şahadetleri tamamen bu temeldedir. Hiçbir çıkar gözetmeden, tamamen ulusal olduğu kadar, insani amaçlara da bağlılığın şahadetleridir. İnsanlıktan başka hiçbir şey düşünmemişlerin şahadetleridir. Çekilen acılar ve işkenceler de bu kapsamdadır. İşte biz onların temsilcileriyiz. Onlara ihanet edilir mi; onlara ters düşülür mü? En başta onların etkisi bizim gücümüzdür.

Tabii diğer şeyler de var. Halkımız her gün çalışıyor; korkunç işkence ve katliamlar altındadır. Onun umutları var ve bu bizi bağlar. Yine ilerici insanlık tarihi ve sosyalizm var, onlar da bizi bağlar. İşte geleceğe ilişkin büyük umutlarımız var, o da bizi bağlar. Yine korkularımız var, o da bizi bağlar. Kısacası yaşama ilişkin bir sürü hayallerimiz var ki, onların hepsi bizi bağlar. Bütün bunlar da gerçekleşen militan düzeyimizi ifade eder.

Peki bunların bizden istediği nedir? İşte bir örgütlenmedir, bir ordulaşmadır, bir cepheleşmedir. İnsan da en iyi üslupla, en amansız çalışma ve vuruş tarzıyla bunları rahatlıkla yapabilir. Ben bunları fazla derinliğine açma gereğini duymuyorum. Bu düzeye gelmiş bir parti için bunlar artık sorun değildir. Yani 5. Kongremiz, partimizin en olgun dönemine dayanmanın da bir kongresi olarak değerlendirilebileceğine göre, gereken olgunlukla yaklaşmamak akıl kârı değildir. İster en eskileri, ister en yenileri olsun, hepsi de böyle olgunlaşmış bir partinin iyi bir militanı olabilirler. Bunun hem tarihi fırsatı var, hem de geçmişte on yılda sağlanamayacak gelişmeyi bir yılda gerçekleştirmenin olanağı var. Tarihimizde, hatta insanlık tarihi boyunca bu ülkede insanlık hiçbir dönemde böyle iddialı bir şekilde kendini yenileştirme ve özgürleştirme şansına sahip olmadı. Şimdi bu şansı elde ettik. Bir defa bunun çok önemli bir kazanım olduğunu, bütün yaşamınızın esası olduğunu görmelisiniz. Diğer bütün yaşamlarınız, alışkanlıklarınız bu esasa hizmet etme temelinde bir anlam ifade etmelidir. İşte bunun için de sonuna kadar kendinize güvenmeli ve büyük gücünüzü konuşturmalısınız.

İnsanın en büyük teknik olduğunu, bir atom bombasından bile daha etkili olabileceğini asla gözardı etmemelisiniz. Büyük amaca, büyük doğruya bağlanan insan, eğer çalışmasında kusur etmezse o bir atom bombasıdır. Hiç demeyin ki, güç nerededir? Sendedir; yeter ki açığa çıkar, o zaman vuramayacağın bir hedef ve kuramayacağın yeni düzen yoktur. Ama sabırla, ama inatla, ama büyük ustalıkla ve yaratıcı emekle bunu yapacaksın. Bu büyük davanın hatırı için de bunların hepsi görülür, değerlendirilir ve yerine getirilir. Eğer bunun bir kanıtı nerede diyorsanız, benim heyecanıma bakın, bu da sizin için büyük bir güç ifade eder. Hem maddi gücümüz, hem manevi gücümüz sizi bin defa yeniden yaratıp en güçlü bir biçimde yaşama çekebilir. Yeter ki kendinize layık gördüğünüz ve düzenden ya da çağdışı gelenekten kaynaklanan her türlü tutuculuğu yıkın ve aşın, yeniliğe ve yaratıcılığa koşun. Benim gibi birisi bunu başardığına göre, bugünkü koşullarda, mevcut olanaklarla sizler daha fazla başarabilirsiniz. İyi niyetinizi ve dürüstlüğünüzü işte böyle doğru temellerde kullanmalısınız.

Ben her zaman tek çarenin devrim olduğunu söyledim. Şimdi bütün dünyayı bana sunsalar bile, eğer bu devrimle yaratılan bir dünyaysa benim için bir değeri vardır, aksi halde bir hiçtir. Sizin için de böyle bir önderlik temelinde yürütülen bir devrim bir şanstır, hem de hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar büyük bir şanstır. Ölümünde bile dirilik vardır. Bu yaşamın bir günü bence bir ömre de bedeldir. Bunun içinde zorluk varmış, kolaylık varmış, bunlar umurunda bile olmaz insanın.

İşte insana sunulabilecek en değerli yaşam budur. Gerçekten olmayan yaşamınıza karşılık biz size böyle devrimci bir yaşam sunuyoruz, hem de içinde her türlü maddi ve manevi zenginliğin üretilebileceği bir yaşam. Bunu takdir edeceksiniz ve kendinize layık göreceksiniz. Bunun başarısı için ne gerekiyorsa ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri düzeyden tutalım, yaşamın en basit istemlerine kadar hepsine ulaşmaya özen göstereceksiniz! İşte kendinizi böyle kattınız mı, bu şansı böyle değerlendirdiniz mi, o zaman büyük başarmamanız için bir neden görmüyorum. Zaten başka bir seçeneğinizin olabileceğini de sanmıyorum. Dolayısıyla bu kadar değeri olana kendinizi layık kılmak için de büyük şansı kullanın. Özellikle 5. Kongre gerçeğinde daha da anlamlı hale gelebilecek şansa kendinizi layık kılın ve onun emrettiklerini amansız yerine getirin! Bu sizin, gerçekten hayal edip de şimdiye kadar ulaşamadığınız her türlü kazanıma yol açabileceği gibi, yine öfke ile vurmak isteyip de kılına bile dokunamadığınız her şeyi yıkabileceğinizi gösterecektir. Yine bununla güzelce inşa etmek ve yaşamak istediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz. Bundan daha değerli bir yaşam düşünülemez. Başlangıçta benim yola çıkış tarzımda, çok genel ve çok uzak bir hayal olarak düşündüğüm işte buydu. Ve şimdi bu hayal gerçekleşmeye doğru yüz tutuyor.

Bu 5. Kongre sürecimizde zorlarsak, bir halk iktidarına gideceğiz. Biraz görevlerimize daha amansız yüklenirsek gerçekten içinde zafer vardır. Bunu elimizden niye kaçıralım? Zaten biz başka türlü neye yararız? Metelik kadar değeriniz olur mu? Bunun dışında değeriniz olmadığına göre ve yaşam tamamen böyle kazanılacağına göre, o zaman niye yüklenip de kazanmıyoruz? Hangi iç ve dış engel bizi bundan alıkoyabilir? Böyle bir engele biz nasıl şans tanıyabiliriz? Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman siz bu temelde yeniden PKK'lileşmeyi, özellikle 5. Kongre gerçeğimizle birlikte tamamen yeni insanın bütün özelliklerini edinmeyi ve bunun bütün stratejik ve taktik gereklerine bağlı kalmayı sağlayacaksınız. İşte bu, bizi başarıya götürür.

Başta vurguladım; tamamen hayvanlaştırmaktan başka bir amacı olmayan bir özel savaşa karşı, büyük bir insani savaşım, büyük bir ulusal kurtuluş savaşımı içindeyiz. Burada tam da şunu söyleyeceğim: Biz olsak olsak bu savaş için varız. Bunun dışında hiçbir şeye yaramayacağımız gibi, dünyayı da sunsalar gözümüz bile görmez. Yaklaşım felsefen bu olduktan sonra, bunun tarzını ve temposunu da böyle yakaladıktan sonra sen başarırsın. Ve zaferi de kesinleştirirsin. İşte biz böyleyiz.

Tekrar söyleyeyim; önderlik gerçeği başından günümüze kadar kendini böyle ele aldı, kendini böyle partileştirdi ve halklaştırdı. Bazıları ısrarla bizi böyle olmaktan çıkarmak istiyorlar. Sizler kendi geriliğinizle ve yetmezliğinizle bizi de bu kesin başarı konumundan uzak tutmak istiyorsunuz. Buna ne hakkınız var, ne de bu çıkarınızadır. Önderlik gerçeği asla böyle kavranıp uygulanamaz. Doğru uygulanması tamamen sizin lehinizedir ve başarınızı kesinleştirir. Eğer bir de bu temelde kendinizi militanlaştırırsanız, o zaman kesin büyük kazanırsınız. Ben, işte bu temelde daha da hizmet etmeye varım. Ama siz de kesin bu temelde hizmet etmede kendinize düşen pay ne ise onu doğru çıkarırsınız, onunla savaşır ve onunla kazanırsınız.

"Biz olsak olsak bu savaş için varız. Bunun dışında hiçbir şeye yaramayacağımız gibi, dünyayı da sunsalar gözümüz bile görmez. Yaklaşım felsefen bu olduktan sonra, bunun tarzını ve temposunu da böyle yakaladıktan sonra sen başarırsın. Ve zaferi de kesinleştirirsin. İşte biz böyleyiz."

Adı, soyadı: **İbrahim BELİBOZ**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık-Cimikan (Küçük Vietnam), 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **10 Mart 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1994, Elbistan-Nergele köyü.**

Emperyalizm ve onun bir avuç işbirlikçi-ihanetçi yaratıkları tarafından binbir yöntemlerle sömürülmüş ve sömürülmekte olan ülkeler, köleleştirilmiş ya da köleleşme sürecine alınan halklar vardır. Günümüz dünyasının gerçekliği budur; çok inceltilmiş ya da örtülmüş olsa bile. Dünyada yaşanan gerçeklik bu olmakla birlikte ülkemiz Kürdistan kadar talan edilmiş, yine halkımız kadar bastırılmış, kendisine ihanet ettirilmiş, varlığına imha dayatılmış bir halk örneğine dünyada rastlanılmamıştır. Tarihsel gelişimi içinde her dönemde olduğu gibi, günümüzde de yaşatılan ve yaşatılmak istenilen bu insanlık dışı statüye karşı halkımız kutsal direniş ve ulusal başkaldırı hakkını kullanmaktadır. Halkımız bu kutsal direnme hakkını kullanırken, yine dünyada bir başka benzeri olmayan kahramanlık destanlarına ve kahramanlara sahip olabilmiştir. Bu sayısız kahramanlarımızdan, kanının son damlasına kadar direnme hakkını kullanarak, faşist-sömürgeci TC'nin özel savaş birliklerine karşı savaşan ve böylece halkımızın gönlünde taht kuran halkımızın yiğitlerinden biri de Çekdar hevaldır.

Çekdar heval, orta halli bir ailenin çocuğu olarak, Kemal PİR yoldaşımızın "Küçük Vietnam" olarak adlandırdığı Pazarcık'a bağlı Cimikan köyünde 1976 yılında dünyaya geldi. Kemal PİR yoldaşın öncülüğünde Kürdistan ulusal kurtuluş ideolojisinin ve parti çalışmalarının ilk taşırıldığı ve sonuç alındığı bir yöredir de burası.

Kemalizmden başka bir şey olmayan sosyal-şovenizmle, ulusal inkarcılıkla ve sol söylemle faşist gerçekliğini yutturmaya çalışan Ecevitçilikle yoğun tartışmaların yapıldığı ve açık faşist güç ve yapılanmalara karşı kararlıca eylemlerin gerçekleştirildiği bir dönemdir. Çekdar hevalin daha küçük olduğu bir dönemdir. O algılayamasa da Kürdistan'da çok şeyler değişmektedir. Kemal PİR önderliğinde önemli gelişmeler yaşanmış, ulusal kurtuluş düşüncelerinin tohumları atılmış. 12 Eylül karanlığı ardından parti çalışmaları yurt dışına kaydırılır. Çekdar hevalin yöresindeki gerilla grupları da yurt dışına çıkarlar ve partiyle olan bağlar kopar.

Çekdar heval çevresinde ulusal kurtuluş düşüncelerini duyarak büyür. Kendi köyünde ilkokulu bitirir, ailesine de gücü oranında yardım etmekten kendisini hiç alıkoymaz. Aileye yardım etmesinden ve çevreye olan uyumundan dolayı ailesi ve çevresinde sevilip sayılır.

Antep'te orta okula kaydolur. Burada partiyle bir kanal bulma, bir ilişkiye uzanma çabası içindedir. Henüz onüç yaşında 1989'da Antep'te Nezihe Öner (Rahime) heval ile tanışır. Bu tanışma Çekdar heval için önemlidir ve adeta bir dönüm noktasıdır. Rahime heval ve kendisi gibi Antep'te okuyan köylülerinden sürekli olarak partili arkadaşları sorar ve onlarla görüşmek ister. Ancak arkadaşlar yaşının küçüklüğünden dolayı Çekdar hevalin bu istemine karşılık vermezler. Yaşından dolayı isteminin dikkate alınmamasını kendisine yedirmez ve sürekli olarak bir gün karşılaşmanın heyecanını duyar. Umudunu yitirmez, bu umudu hep yüreğinde yaşatır.

Okullar kapanıp yaz tatili başladığında Çekdar heval köyüne döner. Burada gerillayla görüşebileceğinden umutludur. Ki, ailesinin gerillayla ilişkisi vardır. Köye ve köy kırsalına gerilla uğramaktadır. Çekdar heval gerillaya büyük bir sevgi duyar, düşmana karşı da büyük bir öfke içindedir. Bu öfkeyle kimsenin beklemediği bir anda ve ortamda ilk eylemini gerçekleştirir. Bu eylem köylerinde yapılan düğünde, düğünevi çatısında olan TC bayrağının indirilip yerine ulusal renklerin asılmasıdır. Herkes bu eyleme ve cesarete şaşırmış, adeta şoke olmuştur. Böylece pasifize edilmiş, korkutulmuş kitleye büyük bir etki yapar. Herkes bu yaşı küçük ama yüreği ve cesareti büyük olan çocuğun yaptığı eylemin etkisiyle bir kez daha düşmanın kendileri üzerinde yarattığı yabancılaşmayı ve utanılası konumu görür. Ve büyük bir sevgiyle selamlarlar bu yaşı küçük, yüreği ve cesareti büyük kişiliği

Bu ilk eyleminden sonra belli aralıklarla gerillalarla görüşme şansına ulaşır. Kıvrak zekasıyla kendisi ve gerillalar arasındaki farkı görür. Gerillalar yaşça daha büyüktürler. Ve ideoloji-politika ile yüklüdürler. Ama kendisi yaşça küçük ve siyasi bilinci yoktur. Bundan dolayı artık gerilla arkadaşları daha iyi anlamıştır. İdeolojik-politik olarak kendisini geliştirmek artık Çekdar heval için tek yaşam gerekçesidir, ulaşması gereken bir hedeftir.

Evet Çekdar heval gerillaya daha yakın olmak, kendini geliştirmek için 1990'da dedesiyle birlikte Engizeklerdeki yaylalarına gider. Burada tam iki ay boyunca belli aralıklarla gerillayla birlikte olur. Türkülere konu ve yörenin belli başlı direnişler yatağı olan bu dağlarda Çekdar heval gerillanın yaşamından etkilenir. Kendisini dünyanın en şanslı insanları arasında görür, sonsuza dek gerillayla birlikte olup gerilla yaşamını yaşamak ister. Bu isteğinde ısrarlı olduğu halde yaşının küçüklüğü nedeniyle gerilla saflarına katılamaz.

Çekdar heval, yaylalarda kaldığı bu iki aylık süreçte eğitiminde kaydadeğer bir mesafe almıştır. Çekdar heval beyinde, ruhta gerillayı yaşamaktadır. Düşmanın ülke üzerinde oynadığı oyunları ve özellikle özel bir politikayla ülkeyi insansızlaştırmaya çalıştığını fark etmektedir.

Artık eskisi gibi okulla fazla ilgili değildir. Faşist-sömürgeci eğitime ve dolayısıyla TC'nin ucuz bir memuru olma anlayışına karşı kin ve nefretle yüklüdür. Biraz daha büyüyüp fiili olarak ve bir daha kopmaksızın gerillaya, özgürlüğe katılmak tek amacıdır.

İşte Çekdar heval bu duygularla geleceği yaşarken babası tarafından Avrupa'ya çıkması için çağrılır. Bu yeni duruma kızar, ülkeyi terk etmek istemez. Ancak çevrenin dayatmaları ve gerillanın da kendi yaşının küçüklüğü ve mücadele koşullarının ağırlığı nedeniyle saflara alamaması karşısında Avrupa'ya çıkmak zorunda kalır. Ama yüreği hep ülkede ve gerilladadır. Fiziki olarak o Avrupa'dadır, ama ruhu ülkedeki savaştadır, gerilladadır.

Bu sırada, yani henüz Avrupa'ya çıkmadan önce Çekdar hevalin en çok üzüldüğü bir durum da yurtsever olarak bildiği ağabeyinin Avrupa'ya gitmek istemesidir. Bu nedenle bir süre ondan uzak durur. Bu davranışıyla ağabeyine adeta şunu söyler: "Sen bu kadar faaliyet yürüttün, bunca emekten sonra ülkeyi, halkı, mücadeleyi, her şeyi geride bırakıp Avrupa'ya gitmek istiyorsun, ben buna bir anlam veremiyorum." Ağabeyinden beklemediği bu davranışı küçük-burjuva özentisine bağlar. Bundan dolayı köyde kendisini yaşının küçüklüğünden dolayı dikkate almayan gençleri eleştiri bombardımanına tutar ve bu eleştirilerle herkesi hayrete düşürür.

1990 yılının sonu geldiğinde umudunu kestiği ve bir süre kendisiyle konuşmadığı ağabeyi Avrupa yerine gerilla saflarına katılır. Bu duruma çok sevinmiştir Çekdar heval. Ve ağabeyinin hakkında iyi düşünmediği için kendi kendisine kızar.

Murat heval özgürlük saflarında yer almasıyla birlikte Çekdar heval sevinir, sorumluluk ve görevlerinin arttığı bilinciyle okulu bırakıp köye döner ve annesine "artık okula gitmek için bir gerekçem kalmamıştır" diyerek okula gitmez ve köyde kalmaya devam eder. Murat heval gerillaya katılımından dolayı faşist-sömürgeci TC'nin aile üzerindeki baskıları artar ve Çekdar heval, bu dönem çok kez baskılara maruz kalır. Bu kinini daha da artırır ve gerillaya olan bağlılığını daha da pekiştirir. Köyde gözleri sürekli dağdadır. 1991'in ortalarına kadar çeşitli katkılar yapar ve gerillanın ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır.

Evet Çekdar heval, Avrupa'ya ulaşır ulaşmaz gelişen eylemlere katılmaktan geri kalmaz. Yapılan bir açlık grevinde yüksek sesle şunu haykırır orada bulunan kitleye; "Ülkesini bırakıp Avrupa'ya kaçanlar korkak, bencil ve kaçkındırlar. Ben de ülkemi bırakıp geldiğim için kendimden utanıyorum. Bu utancı, en kısa zamanda, bir daha terk etmemek üzere ülkeye dönerek üzerimden atacağım. Bu utanılası konumdan çıkmak için tüm Kürdistanlı ve özellikle hemşehrilerimi ülkeye dönüş yapmaya çağırıyorum" demiştir. Avrupa'daki cephe çalışmaları bağlamında gelişen tüm gecelere, yürüyüşlere, protestolara katılmakla kalmaz, aynı zamanda yurtsever olan ailesinin tam katılımı için dayatıcı olur. Ailece katılmayan yakınlarını yaşına rağmen yerine göre eleştirmekten de geri kalmaz. Ve bazen de sözünü sakınmaksızın, "Avrupalılara yar olmayan Avrupa bize hiç yar olmaz. Aklınızı başınıza toplayın, daha yakınken yarların büyüğü olan güzel ülkemiz Kürdistan'a dönüşün çabasında olun" demektedir. Çekdar hevalin kafasında hep ülkeye, gerillaya özlem vardır. Ülkeye dönüş düşüncesi bir kez kafasına çakılıp kalmıştır.

Çekdar heval ülkeye dönüp savaş gerçekliği içinde yer alarak savaşma istemini her gittiği alanda ve her karşılaştığı faaliyet yürüten arkadaşa söyler. Bu bitmek bilmeyen ısrarları karşısında, "Heval henüz küçüksün biraz sabret, hepimiz gideceğiz" belirlemeleri karşısında Çekdar heval, "Heval, ben Cizre'de panzerlerin kurşunlarına karşı direnen yedi yaşındaki çocuklardan daha mı küçüğüm" diyerek

"Avrupa'da kalmaktansa ülkemde onurluca ölmek tercihimdir"

"PKK'nin tarihinde gerçekten büyük şehitler var. Bunların hepsi gerçekten kahramanca şehitlerdir ve şahadetleri tamamen bu temeldedir. Hiçbir çıkar gözetmeden, tamamen ulusal olduğu kadar, insani amaçlara da bağlılığın şahadetleridir. İnsanlıktan başka hiçbir şey düşünmemişlerin şahadetleridir. Çekilen acılar ve işkenceler de bu kapsamdadır. İşte biz onların temsilcileriyiz. Onlara ihanet edilir mi; onlara ters düşülür mü? En başta onların etkisi bizim gücümüzdür."

(Başkan APO)

arkadaşları çaresiz bırakır. Yine bir gün bulunduğu bölgede faaliyet yürüten arkadaşlara bu önüne geçilmez istemini tekrarlar. Arkadaşların yanıtları umduğu gibi olmayınca şunu demekten kendisini alamaz: "Sizlerin görevi devrime insan kazandırmak değil mi? Ama bakın, siz şu an bu tutumunuzla devrime gönüllü olarak katılımıma engel oluyorsunuz. Bu tutumunuzu kabul etmiyorum. Bu tutumunuzu Parti Önderliği'ne ve partiye rapor edeceğim. Raporda sizlerin engelleyici olduğunuzu yazacağım."

Çekdar hevalin devrimci görev ve sorumluluğa yaklaşımı gerçekten küçük yaşına rağmen örnek düzeyindedir. Bu anlamda büyük bir kişiliktir. Sözü ve pratiği birbirini tamamlar. Görev denildiğinde en önde "her şeyi ben yapayım" diyerek kendisini gösterir. Boş, verimsiz tartışmalara girmez ve sevmez de. Gerek dernekte gerekse de evde olduğu sıralarda zamanını en iyi bir şekilde devrim için değerlendirir. Adeta boş bir günü, saati ve dakikası olmaz. Bu özelliğiyle yoldaşlar topluluğuna örnek ve önderdir. Avrupa'nın rahat yaşamı karşısında sürekli olarak bu yaşamı bir tuzak olarak değerlendirir. Bilmeyen biri O'nun yıllarca bu yönlü araştırma yaptığını sanır. Yaşamında düzenli ve askeridir, çevik ve yorgunluk bilmeyen, cengaverce dinmeyen fırtına gibidir. Her zaman karamsarlığa kapılmamaya, kitleler ve arkadaş topluluğuyla ilişkilerde parti tarzını yakalamaya çalışır. Devamlı güleryüzlüdür Çekdar heval.

Bu kadar olumlu özellikleri kişiliğinde yaşatan ve katılım için dayanılmaz derecede ısrarlı olan Çekdar heval eğitim devresine alınır. Bu eğitim devresinde de çok olumludur. Yaşama katılmada, yaşamın düzenlenmesinde, tartışmalarda, söz almada, düşüncelerini açıklamada araştırıcıdır, oldukça hassastır. Belli bir derinleşmeyi yaşayarak başarıyla eğitim devresinden geçer.

Ve artık Çekdar heval eğitim sonrasında Avrupa parti-cephe faaliyetleri içindedir. Gittiği her alanda hareketliliği ve dinamizmiyle faaliyetlerde etkisini gösterir. Bu yönüyle çalışmalarda kitlelerin ve örgütlü yapının sevgi ve saygısını kazanır.

Çekdar heval yedi aylık bir faaliyetten sonra ülkeye yönelme istemini her yazdığı raporda ısrarla belirtir. Bir süre sonra bu istemine beklediği cevabı alır. Ülkeye yönelirken hazırlıklarını tamamlayana kadar iki ay gibi bir süre ailesinin yanında kalır. Çekdar hevalin ailesi de yurtseverdir. Ama O'nun ülkeye yönelme kararını erken bulur. Bir süre daha Avrupa'da kalıp daha da güçlenmesi gerektiği düşüncesindedir, ama diğer taraftan Çekdar hevalin yaşadığı bu özlemin farkındadır. Ki onların da özlemidir ülkeye yönelmek. Biraz daha kalmasını ima edenlere karşı "Avrupa'da kalmaktansa ülkemde onurluca ölmeyi tercih ederim. Her gün onlarca insanımız düşman tarafından katledilirken ve onlarca gerilla şehit düşerken hangi cesaretle ve hangi mantıkla benim biraz daha kalmamı ima ediyorsunuz? Mühim olan yaşamak değil, mühim olan yaşadığımız süre içinde çok şey yapmaktır. Ölüm her gün vardır ve her insan bir gün mutlaka ölecektir. Ölümler çeşitlidir, çok kişi yoz bir yaşam içinde ölmüştür. Ama soyluca ölmek zordur. Çünkü kendi için değil, bütün insanlık için onurluca zafere gidiyorsun ve halkın için onurluca şehit düşüyorsun. İşte benim ölümüm binlerce şehidimiz gibi şereflice olacaktır" diyerek kararlılığını, ülkeye, halka, insanlığa, şehitlere, Parti Önderliği'ne ve partiye bağlılığını belirtir.

Evet Çekdar heval Avrupa'nın yoz, kişiyi bitirici yaşamına ve ortamına hiç tenezzül etmeden ve yaşamadan bir PKK militanına yakışır biçimde ülkeye yönelmenin ilk durağı olan Parti Önderliği sahasına gider. Burada da Parti Önderliği'nin emeklerinin karşılığını vermeye çalışır. Oldukça kendine yüklenir ve sonunda ülkeye yönelmeyi hak edebilecek bir yoğunlaşmayı sağlar. Cesaret dolu yüreğiyle, gelişmeye açık kişiliğiyle "mutlaka sonuç zafer olmalıdır" şiarıyla ülkenin Güneybatı Eyaleti'ne yönelir.

Güneybatı Eyaleti'nde Çekdar heval değerli çalışmaların sahibi olur. Geleceğe umutla bakmaktadır. O tarifsiz ataklığıyla çalışmaların içindedir.

Aranızdan ayrıldım
Köyüm Küçük Vietnam
Kod adım Çekdar
Beni bağrına aldı sevdiğim topraklar
Hepinize selam olsun dostlar

Ana benim için dökme gözyaşı
Onur olsun sana, ülkemizdeki özgürlük savaşı
Ana ülkesi için doğurdu iki yiğit kardeşi
Selam olsun siz tüm şehit annelerine

İki kardeş olduk ARGK askeri
Yeşildir içinde kızıl yıldızın etrafı sarı
Kahraman önderin kahraman askerleri, gerillaları
Selam olsun Başkan APO'nun askerlerine, gerillalarına
Ölüm var, yoktur teslimiyet
Böyledir bizlere verilen talimat
Özgürlük olmayan yerde ayak altındadır namus, haysiyet
Selam olsun siz özgürlük şehitlerine

Selman KÜNCÜLÜ idi benim hevalim
Özgürlük yolunda verdik canla baş
Kanımızla sulandı dağ ile taş
Selam olsun siz kurtuluşa kalkan Kürdistan halkına...

31 Mayıs 1994 günü Elbistan Nergele civarında barbar düşman birlikleriyle yaşanan çatışmada Çekdar heval kahramanca savaşır, çatışma sonuçlandığında yaralanır. Çatışmada yaralanan başka bir yoldaşla yurtsever bilinen bir köye götürülür. Ancak ihanet bir kez daha kendisini göstermekten geri kalmaz. Düşmana alçakça ihbar edilir. Düşman güçleri yüzlerce gücüyle köyü kuşatmaya alır. Yaralı iki ARGK gerillası düşmana yaralı esir düşer. Ancak ihanete ve düşmana karşı kahramanca tutumlarından dolayı vahşice katledilirler.

Çekdar heval genç yaşına rağmen yüksek cesaret, fedakarlık, kararlılık ve ülkeye sevdalanmanın ölümsüz kahramanı olarak anacak ve anısını, mücadelesine bağlı kalarak, bağımsız özgür Kürdistan'ı hedefleyen zafer yürüyüşümüzde yaşatacağız.

Silah arkadaşları

O'NU BÜYÜK KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Adı, soyadı: **Emin ÇETİN**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çatak, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Haziran 1994, Adilbeg**

Berxwedan heval, Çatak'ın Montarsın köyünde doğar. Daha çocuk yaştayken ailesinin ağalarla çelişkisi yüzünden aralarında kan davası başlar. Aile bu kan davasını kaldıramayarak, Gabar eteklerine, Sırsırke köyüne yerleşir. Aile geçimini sürdürebilecek kadar bir ekonomik kazanca sahiptir. Kalabalık bir aile nüfusu vardır.

Köylerine daha **Agit** (Mahsum KORKMAZ) heval döneminde arkadaşların gidiş-gelişleri olur. O süreçler de faşizme karşı amansız bir savaşın en ciddi adımlarının atıldığı yıllardır. Artık bu süreçte düşmanın vahşi ordu gücüne karşı Kürt halkının diriliş ve kurtuluşunun teminatı olan halk ordusu oluşturulmaktadır. Halkın yüreğinden çıkan bu insanlık savaşçıları faşizme dünün, bugünün ve yarının hesabını sormakla yeminlidirler. İşte böylesine insanlık davasını omuzlayan yiğitlerin uğradığı köylerden birisidir Berxwedan hevalin köyü. Böylece köyde yurtseverlik duyguları parti çalışmalarıyla bilinçli bir temele oturur. Bu süreçte Berxwedan heval daha çocuk yaştadır. Bu süreci anlatırken, "Küçüklüğümde koyunları otlatırken bazen arkadaşlarla karşılaşırdım ve içimde tarif edilemez bir his doğar, müthiş bir heyecana kapılırdım. Beni geçip kaybolduklarında ise ortalık bir mateme bürünür ve üzülürdüm" demektedir Yaylada koyunları otlatırken arkadaşları nerede görse mutlaka yanlarına koşar ve elden geldiğince yardımcı olur. Çalışkanlığıyla köyde sevilen bir çocuk olan Berxwedan heval, çevrede olup bitenler hakkında arkadaşlara bilgi verir. Ayrıca onların ihtiyaçlarını temin etmek için canla-başla çalışır.

Berxwedan heval okul çağına geldiğinde kayıt edilir. Fakat hem kendisinin isteksizliğinden, hem de ekonomik sorunlardan dolayı devam etmez ve kısa sürede okulu terk eder. Yaptığı daha çok koçerlik olduğu için koyun otlatmakla geçer yılları. Artık mücadelenin büyüdüğü ve parti otoritesinin gün geçtikçe hakim olduğu son yıllarda Berxwedan hevalin en özlem duyduğu şeyler silah ve askeri üniforma olur. Böylece 1991 yılında partiye katılmaya karar verir. Fakat yaşının daha küçük olması nedeniyle arkadaşlar geri gönderirler. Tüm itirazları ve ısrarları sonuç vermeyince tekrar köye döner.

Bir yıl köyde kalan Berxwedan heval ailesinin tüm çabalarına ve yalvarmalarına rağmen kararında hiçbir zaman tereddüte düşmez. Mutlaka tekrar arkadaşlara katılacağının hesabını yapar. Nitekim bu ayrılık fazla uzun sürmez. 1992'nin savaş sıcaklığını yüreğinde hisseder. Bu duygu tüm engellemelere rağmen O'nu köyde illegal bir örgütlemeye kadar götürür. Köyde örgütlediği beş akrabası ile birlikte tekrar arkadaşlara katılır. Gabar üzeri Haftanin'e geçerler.

Berxwedan heval kısa bir süre Haftanin'de kaldıktan sonra Metina'ya, oradan da Zap'a (Çukurca alanı) geçer. Berxwedan hevalin en çok göze çarpan özelliği, partiye yeni katılım olmasına rağmen, çok eskiden katılmış gibi uyum göstermesidir. Emekçi bir sınıftan geldiği için çalışkanlığıyla dikkatleri çeker. Bulunduğu eğitim kampında tüm lojistik kurumunun temsilciliğini yapar ve bu görevi başarıyla yerine getirir.

Berxwedan heval özellikle cesareti, fedakarlığı, çalışkanlığı, ortamla uyumluluğu ve yetmezlikler karşısındaki güçlü tavrıyla saygınlık kazanır. Ayrıca kırsalın çocuğu olduğu için arazi konusundaki derin bilgisi çoğu zaman O'nun öncülük yapmasını sağlar.

Eğitim sürecindeyken Güney Savaşı patlak verir. Yeni ve tecrübesiz olduğundan dolayı ihanete karşı savaşta cephe gerisinde kalır. Güney Savaşı sonrası Bircela'da eğitim görür. 1993 pratiğine Desate alanında azılı çeteciliğin tasfiyesi ile görevlendirilen takımda yer alır. Kısa bir süre sonra ellerinin düşerken kırılması sonucu istemeye istemeye Avaşin kampına gönderilir. Özlemini duyduğu pratik sahadan bu kadar kısa sürede tekrar geri gönderilmesi O'nu üzse de başka alternatifin olmadığını düşünerek, kamp yaşamına uyumlu bir tarzda katılır. Kısa süreç içerisinde sevilen üslubu, tatlı gülüşü ve ortamlara renk katan anılarıyla sürekli sıcak ortamlar yaratır.

Yazın artık elleri iyileşir ve böylece Herke alanında pratiğe çıkar. Partinin Gerdi alanına müdahale güç göndermesiyle buraya gider. Yaşamda kendisini kabul ettiren Berxwedan heval savaşta da kendisini kanıtlar ve girdiği eylemlerde gösterdiği kahramanlıklarla yapının moral kaynağı haline gelir. Gerdi-Sunê eylemi Onun ilk eylemi olmasına rağmen, saldırı grubunda yerini alırken, tecrübesizliğine rağmen tereddütsüzce, büyük bir kararlılıkla köyün içine dalar ve çeteleri tarar. Bu esnada azılı çetelerin yoğun olduğu bir köy olması nedeniyle köyden karşılık bulur.

Pratik süreçte Bêsosın baskını, Benavok pususu, Riya'daki hayvan kamulaştırmaları gibi eylemlerde aktif yer alır. Görevini her defasında başarılı yapmak çabası içindedir. Daha sonra kış eğitimi için Herke bölüğünde yer alır ve kış sürecinde kendisini eğitimle daha da güçlendirir. Kamp ortamında görevlerde en başta yerini alan Berxwedan heval, görev ne olursa olsun onun sorumluluğunu kavrar ve büyük bir moralle tüm görevlerin üstüne gider. Görevleri mutlaka sonuçlandıran bir yeteneğe sahiptir. O'nun yaşama adeta renk katan tavır ve konuşmaları sebebiyle arkadaşlar "Gûla Bölükê" diye tabir ederler.

Berxwedan heval, 1994 pratik düzenlemesinde Gerdi alanına geçer. Grana-Rızê-Zete eyleminde Grana köyüne baskın yapacak grubun içinde yer alır. Bu eylemde yaralanan 3 arkadaş köyün dışına çıkarılır. Yaralı arkadaşlar yürüyecek durumda değildirler. Bu durum karşısında artık sabah olur ve arkadaşlar ancak geri çekilmelerini yaparlar. O yaralı üç arkadaşı sırayla bir katıra bindirir ve köyün yakınından Govende eteklerine ulaştırır. Düşmanın yaralı arkadaşları ele geçirme istemlerine ve saldırılarına karşın bu üç yoldaşı büyük bir azim, cesaret ve fedakarlıkla kurtarır. Bu durumu anlatan yaralı arkadaşlardan birisi gözyaşları içerisinde yoldaşlığın kutsallığını iliklerine kadar bu örnek tabloyla yaşadığını dile getirir. Gösterdiği bu kahramanlığa rağmen arkadaşların övgülerine karşılık, "Ben olmasam da başka bir arkadaş aynı şeyi yapardı" diyerek alçakgönüllülüğünü gösterir.

Bu baskın eyleminden sonra Adilbeg boğazında taciz eylemine katılır. Tacizden sonra düşmanla çıkan çatışmada Berxwedan heval büyük bir cesaretle stratejik tepeyi tutmaya çalışır. Tepeye çıkarken aldığı kurşunlar sonucu şehit düşer.

Anısını zafere kadar yaşatacağız!

Silah arkadaşları

PKK 5. ZAFER KONGRESİ KAPANIŞ KONUŞMASI

Önümüzdeki döneme fırtınalaşmış militanlar olarak yürüyeceğiz!

Baştarafı 28. sayfada

yoktu, emir yoktu, perspektif yoktu" vb. diyemez. En başta kongreye katılan delege militanlar için ve tüm parti militanları açısından perspektifler ortaya çıkardık. Bunları temel kararlar haline getirerek, önümüzü aydınlatmış bulunuyoruz. Aydınlatılmamış hiçbir şeyimiz kalmadı. Gelecek için çok köklü bir çalışma, hazırlık geliştirdik. Bu hazırlık temelinde 1995 yılına büyük bir hamle biçiminde yürüyeceğiz.

TARİHİ DÖNÜŞTÜRMEYE MUKTEDİRİZ

Kürdistan'da önümüzdeki 4 yılı devrimci-demokratik iktidarın önemli alanlarda inşa edildiği dönem haline getireceğiz. Sömürgeci egemenliğin ve gerciliğinin kesinlikle tasfiye edildiği, onun yerine devrimci-demokratik inşanın güvenceye alındığı gelişme yılları olacaktır. Hazırlığımızı da bunu temel alarak yapacağız. Kongrede yaptığımız çalışmalar, böyle bir dönemeci oluşturacak temel hazırlıkları içeriyor. Bu çalışmalarımızı sadece burada bırakmamak, bütün partiye yaymak, aktarmak; partiyi buradaki çalışmalarla bilgilendirmek, eğitmek, örgütlendirmek, düzeltmek, geliştirmek gibi büyük görevlerle baş başayız. Burada yaptığımız çalışmalar, "sadece doğru sözleri, doğru ilkeleri ortaya çıkaralım" diye yapılan çalışmalar değildir. Bir zaman öldürme hiç değildir. Burada yaptığımız çalışmalar önümüzdeki dönemin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri yaşamına hükmedecek esaslı çalışmalardır. Bu andan itibaren burada aldığımız ve kararlaştırdığımız bütün hususları bütün partiye aktarma, taşırma, o temelde pratiğe uygulama görevimiz vardır. Bu, görüş belirten, onay veren, oy veren herkesin mutlak surette bağlı kalması ve her koşul altında mutlak başarması gereken temel bir görevdir. Bu göreve bağlı olunmadan, gerekleri yerine getirilmeden iyi niyetten bahsedilemez. Bu görevi başarıyla yerine getirmeden dürüstlük olamaz. Bu görevi başarıyla hayata geçirmeden namuslu, onurlu, şerefli olunamaz. Bundan sonra niyetle parti değerlendirilemez. Dürüslük, onur, şeref ölçüsü, bu kongremizin ortaya koyduğu temel perspektifleri ve aldığı temel kararları hayata geçirmekle olacaktır. Herkes hayata geçirdiği ölçüde iyi niyet sahibi, dürüst, namuslu, şerefli, onurlu bir insan olarak yer alacak.

Artık çok kapsamlı kararlar temelinde pratik çalışmaya yürüyoruz. Buradaki perspektif ve kararlar temelinde partiyi eğitme çalışması, cepheyi, halk iktidarını kurma, parti öncülüğünde orduyu inşa etme, örgüt geliştirme, düşman egemenliğini yıkma savaşı gibi çok kapsamlı görevler bizi bekliyor. Biz bütün bunları yapmaya, karşılamaya hazır hale geldik. Buradaki tartışmaları, kararları pratik görevler olarak ele almamak, önümüzdeki sürece büyük bir pratik çalışma süreci olarak yaklaşmamak parti dışı anlayışlardır. Önümüzdeki döneme böyle yaklaşmayalım. Böyle yanlış, zayıf yaklaşımları aklımızdan geçirmeyelim. Öyle bir yürüyüşün izlerini, pratik yürüyüşümüzde yansıtmayalım.

Burada 230 kişilik delege, 300'ü aşkın parti militanının 20 gün içinde yaptığı çalışma kesinlikle büyük bir çalışmadır. Tarihi bir biçimden bir başka biçime dönüştürmeye muktedir bir çalışmadır. Eğer Parti Önderliği'nin ortaya koyduğu ve buradaki çalışmalarımızla somutlaşan, kararlar haline getirilen belirlemeler, anlayışlar çerçevesinde yürünürse, kesinlikle böyle bir dönemeci, böyle bir değişimi yaratacak güçte olan bir gelişme olur.

Eğer bu topluluk bu bilinçle yürürse başaramayacağı, alt edemeyeceği hiçbir şey yoktur. Düşüncede, ruhta, davranışta, örgütlenişte, çalışmada bir merkez olarak ortak anlayışlara ulaşmış, kendini düzenlemiş 300 kişilik bir kadro topluluğu önünde hiçbir güç duramaz. Unutmayalım ki, büyük devrimleri yapan önderler; 100 militanla dünyanın altını üstüne, bir ülkenin altını üstüne getirebileceklerini söylüyorlar. Bu doğru bir söylemdir. Biz burada 300 militanla 20 gün resmen tartıştık. 1,5 aydan beri çeşitli biçimlerde, 2 aydan beri sadece bu alanda yoğunlaşma ve hazırlık çalışmaları içerisindeyiz.

BÜYÜK FİKİR BÜYÜK EYLEME DÖNÜŞECEK

Bu çalışmalarla kendimize bir biçim, bir düzen vermeye çalışıyoruz. Bu büyük bir hazırlıktır. Bu hazırlığın büyüklüğünü, anlamını belki şimdi yeterince anlamayabiliriz. Düşüncede yeterince idrak edemeyebiliriz. Ama önümüzdeki dönemde, buradaki hazırlıklar asgari ölçüde bile yansıdığında, işte o zaman her şeyi daha iyi anlayacağız. Gelişmelerden göreceğiz ki, düşüncede ne kadar erken kavrarsak, pratiğe yönelmede o kadar başarılı oluruz. İki aylık hazırlık, 20 günlük kongre çalışmalarımızla büyük fikrin yol ve yöntemini, pratiğini ortaya çıkarıp kesinleştirdik. Şu an sadece büyük fikre sahip değiliz. Bu fikri nasıl bir planlamayla, hangi yöntemle, hangi tür kararlarla eyleme dönüştüreceğimizi de ortaya çıkarmış durumdayız. Geriye bize sadece yapmak kalıyor. Sadece uygulama kalıyor ki, o da günün 24 saatini bu ilkelerle, bu ruhla yaşamayı, çalışmayı gerektiriyor. Onunla yaşamak, pratik olmak kendiliğinden olacak değildir tabii ki. Kendini bütünüyle vermek, gece gündüz ruhen, fikren, yaşamsal olarak alınan kararlar temelinde çalışmak gerekir. Bu esaslara yapılamayacak, başarılamayacak hiçbir şey yoktur. Önümüzdeki dönem ve süreçte büyük fikir, çok büyük bir eyleme dönüşecektir. Böyle bir çalışma içerisinde olduğumuza kesinlikle inanıyoruz. Bu çalışmanın önümüzdeki süreçte Kürdistan'da hakim olacak çalışma olduğunu rahatlıkla ve alenen ilan ediyoruz. Ve bunu sonuna kadar destekliyoruz.

Hazırlanan sadece biz değiliz. Düşman da hazırlanıyor. O da kendisine göre çok çeşitli hazırlıklar yapıyor. Kendi ülkesinde, kendi örgütlerini yenileyerek yapıyor. Biz kendimizi hazırlarken, karşımızdaki güçlerin, düşmanın ne yaptığını izliyoruz, gözlüyoruz. Bu konuda somut ve gerçekçi olmaya çalışıyoruz. Önümüzdeki süreçte başarmamızın temel kıstaslarından birisi de budur. Düşmanın kesin olan hazırlıklarını her zaman gözlemek durumundayız. O da kendisine göre kendini ölçüp biçiyor. Fakat bizim hazırlıklarımızın ağır etkisi altında bunu yapıyor. İki aydan beri yürüttüğümüz çalışma süresi içinde düşmanın neler yaptığına şöyle bir göz gezdirirsek; kuzeyden güneye kadar bütün Kürdistan'ı 15. yılında savaş alanı olarak ilan ettiğini görüyoruz. Kürdistan'ın kuzeyi ve güneyini kendisi için savaş alanı olarak ele alıyor. "1995'te acaba bu işi bitirebilir miyiz?" diye hesaplar yapıyor. Hatta kendisini böyle bir bitirme-tüketme işine göre ayarlamaya çalışıyor. O yönlü plan ve programlar yapıyor ve kendine göre bu tür hayaller yaratıyor. Kesinlikle düşman önümüzdeki günlerde daha çok kendi planları doğrultusunda hareket etmek isteyecek, kendisine göre birtakım şeylere girecek, yönelecektir. Biz buna göre kendimizi hazırlayıp düzenleyeceğiz. Fakat şunu da her zaman bileceğiz ki, düşman etkimiz altındadır. Etki altında olan güç, faşist Türk yönetimidir. Etki altında tutan, siyasal ortamı, yaşamı, ideolojiden askerliğe kadar elinde tutan güç PKK'dir. Bu kesindir. Bunu görmeyen, anlamayan hiçbir yaklaşım önümüzdeki dönemin olaylarını doğru göremez; önümüzdeki dönemin olacaklarını doğru kestiremez. Bu gerçeği hiçbir zaman unutmayacağız.

Düşman ne kadar konuşsa da, ne kadar hazırlık yapsa da (ki bu konuda güçler hala var), dünya emperyalizminden, gericiliğinden büyük güç alıyor; onların desteği ve kendisinin yüzyılları bulan devlet ve savaş deneyimini esas alarak bu işi yapmaya çalışıyor. Bunları çok iyi biliyoruz. Önemli darbeler yediğini, siyasal etkinlik olarak nasıl bir handikap içinde olduğunu biliyoruz. Sadece Kürt ve Türk halkları açısından değil, dünya ulusları açısından da, o askeri egemenliğinin, büyük askeri gücünün altedilmeyecek, yenilmeyecek, parçalanmayacak bir güç olmadığını açığa çıkarmış durumdayız. Bu nettir artık. Karşımızda darbe alan, parçalanan, egemenliğini kaybeden, yenilgiyi tadan ve yaşayan bir ordu gerçeği var.

İşte karşımızdaki düşman böyle bir güçtür. O açıdan süreçlere, olaylara bakarken hiçbir zaman yenilgi içerisinde olmamalıyız. Gerçeklerin dışında olmamalıyız. Geride kalmamalıyız. Düşmanı ne güçsüz, tükenmiş ve ne de egemen olarak görmek doğru değildir. Eğer iyi örgütlenip, iyi savaşılırsa rahatlıkla ve hem de büyük bir hızla tüketilecek durumda olduğunu unutmamalıyız. Önümüzdeki dönemde karşımızdaki düşmanın durumu kesinlikle böyledir. Bu gerçek temelinde hareket edilirse, devrimci yaklaşım, devrimci hamle kesindir. Böyle hareket ediyoruz, böyle yürüyoruz. Dönemi büyük bir devrimci hamle yapıyoruz. Önümüzdeki günlerin, ayların, yılların büyük devrim hamlesine kalkışıyoruz.

BU YÜRÜYÜŞ, İKTİDAR YÜRÜYÜŞÜDÜR!

Partimizin 5. Kongresi'nin hamlesine, yeni kalkışmasına büyük bir ruhla katılıyoruz. Yeni kalkışmanın temel perspektifleri, temel kararları oluşmuş durumda. Önümüzdeki günlerde bunları daha ayrıntılı planlara kavuşturacağız. Hangi alanda, hangi tür bir çalışma veya karar, perspektif geçer, onları daha da somutlaştıracağız. O planlar çerçevesinde kendimizi yeniden örgütleyeceğiz, düzenleyeceğiz. Ve hiç geç kalmadan, artık ayları değil, günleri sayarak bu çalışmaları yerine getirip, büyük devrimci hamleye girişeceğiz. Bu konuda yenilgi asla olmamalıdır. Gevşeklik, tembellik kesinlikle olmamalıdır. Düşüncede, davranışta ve eylemde bunlara asla yer yok. En büyük düşmanın kendi davranışlarımız, alışkanlıklarımız olduğunu, bu kongremizin gerçekliği netçe gösterdi. Eylemde, düşüncede tembellik, hantallık, ağırlık, darlık, tutuculuk bizim en büyük düşmanlarımız oluyor. Bize ayak bağı olan, engel olan bu tür düşmanlara karşı tepeden tırnağa yenilenmiş olarak, ruhtan davranışa kadar kendimizi devrimci temellerde yeniden donatmış olarak karşı çıkıyoruz. Mevcut hazırlıklar temelinde düşmanın üzerine yürüyoruz. Bu yürüyüş iktidar yürüyüşüdür. Bu yürüyüş alan kurtarma yürüyüşüdür. Bu yürüyüş büyük meydan savaşını verme yürüyüşüdür. İçinde bulunduğumuz alandan başlamak üzere, Kürdistan'ın bütün alanlarına böyle bir mücadele yürüyüşünü yayacağız. Unutmayalım ki, önümüzdeki dönemi, ayları büyük savaş ayları haline getireceğiz. Bu savaşı ülkenin en elverişli yerlerinden başlatarak, başta Botan-Behdinan olmak üzere, oradan kuzey kesimlerine kadar yayacağız. Buradan yapacağımız örgütlenmeyle, bütün alanlara mevzilenmiş olan parti-ordu güçlerimizle yayacağız.

1995 yılını bir kongre yılı olarak ele alacağız. 5. Kongre'nin zafer kazanmış yılı olarak 1995'i bu temelde değerlendireceğiz. Bu yılın pratiğine, savaşına böyle yaklaşacağız. Böyle bir mücadeleye yönelmenin ve böyle bir gelişme sağlamanın bütün imkanları, hazırlıkları yapılmış durumdadır. Zafere giden yolun biçim ve şekilleri her şeyiyle ortaya çıkarılmış ve gösterilmiş durumdadır. Bizi zaferden alıkoyacak hiçbir güç yoktur. Bizi kişi olarak zaferden, halk olarak dünyanın en devrimci, en ilerici, en demokratik, en eylemci halkı olmaktan alıkoyacak hiçbir güç yoktur. Bunu ancak kendi kendimize yapacağımız kötülükler engelleyebilir. Bizi devrimcilikten uzaklaştıracak yanlar engelleyebilir. Bu kongremiz, bu gerçeği her zamankinden, 4. Kongre'den daha fazla açığa çıkarmış bulunuyor. Bu gerçeğin bilinciyle kendimizi örgütleyip, donatarak önümüzdeki döneme yürüyoruz.

Önümüzdeki döneme fırtınalaşmış militanlar olarak yürüyeceğiz. Parti Önderliğimizin belirlediği gibi, "Fırtına birlikleri" kurarak, dönemi ayaklandıracağız. Kesinlikle bundan aşağı, bundan geri kalan bir yaklaşımı hiç kimse kabul etmemelidir. Hiç kimse kendisini bundan geri tutacak konumda tutmamalıdır. Kendisine zayıflığı, geriliği değil, yüceliği, büyüklüğü esas almalı, önümüzdeki dönemin büyük savaş birliklerinin, fırtına birliklerinin sağlam komutanları, sağlam savaşçıları, sağlam yöneticileri olmayı esas almalıdır. Bunu yerine getiren insan onurlu-şerefli insan olur. Bunu yerine getirenler önümüzdeki dönemin yaratıcıları olacaklardır.

GÖREV ÜSTLENMEK, BAŞARMAK İÇİNDİR

Başta bu kongre platformuna katılmış olan delege yoldaşlarımız olmak üzere, bütün parti militanlarımız, bütün ordu komutanlarımız; kendilerini böyle bir yaklaşımla, anlayışla ele almalıdırlar. Bu temelde önümüzdeki dönemin görevlerine yürümeyi, talip olmayı bilmelidirler. Küçük görevlere talip olmak, geride kalmak şeref değildir. Bu kötü bir durumdur. Bu, kötü insanın, geri insanın, eğitimsiz insanın, tutucu insanın içinde bulunduğu durumdur. Devrimci insan; tarihe, topluma hizmet etmek, tarihsel olarak görev ifa etmek istiyor. Bu, tarihin nasıl yaratıldığının, nasıl yapıldığının temel yöntemlerini gören, ona göre kendisine biçim veren, örgütleyen, görev üstlenen, rol alan ve bunların gereklerini karşılayan insandır. Şimdi bütün parti militanlarımız, komuta yapımız bu sorumlulukla görevlere talip olmalı ve kendilerini büyük görevlere yaraşır bulmalıdır. Büyük görevleri nasıl başaracakları konusunda kendilerini en kısa zamanda eğitmeli, en ileri derecede kendilerini değişime uğratmaları gerekir. Görevlere böyle talip olmalıdırlar. PKK'li olabilmek, devrimci militan olabilmek, ARGK savaşçısı ve komutanı olabilmek için, tarihi rol üstlenebilmek gerekir. Devrimci mücadele ve savaşta büyük görev aşkını yaşamak gerekir. Sırf görev olsun diye değil, gereğini mutlak surette yerine getirmek ve başarıyı gerçekleştirmek için görev üstlenilir. Başarıyı nasıl yaratacağını ortaya koyarak, partiye bu konuda güvenceler vererek görev üstlenilir. Önümüzdeki dönemin militanlığı, görev talebi, görev üstlenmesi, örgütlenmesi bu biçimde olacaktır.

Bütün arkadaş yapımız, bütün parti militanlarımız, ordu komite yapımız kendisini bu temelde ele alıp buna göre devrimci görevlere ve savaş faaliyetlerine yaklaşmalıdır. Bu temel yaklaşımla parti olarak, halk olarak, kişi olarak yerine getiremeyeceğimiz, başaramayacağımız hiçbir görev yoktur. Yine 5. Kongre'nin aldığı kararları hayata geçirmede bizi durduracak hiçbir güç olamaz. Eğer bizler mücadeleye bu keskinlikte katılırsak, dünyanın bütün emperyalist güçleri birleşse de, bütün gericilik ve sömürgecilik bir araya gelse de kesinlikle onları alt ederiz. Güç olarak, 5. Kongre'nin karar düzeyi olarak bunu gerçekleştirebilecek güç ve yetenekteyiz. Buna sonuna kadar inanarak, kendimizi hazırlayalım. Yürüyüşümüz bu temelde olmalıdır ve bu gerçeği hiçbir zaman unutmayalım.

Biz burada söz verdik, ant içtik. Önümüzdeki dönemde 5. Kongremizin yenileyici ve zafer getirici gerçeği temelinde yürüyeceğimize söz verdik. Burada, Parti Önderliğimizin gösterdiği ışıklı yolda, şehitlerimizin manevi komutası altında yürüyeceğimize ant içiyor ve söz veriyoruz. 5. Kongre'nin ortaya çıkardığı perspektifler ve aldığı kararları mutlaka yerine getireceğimize söz veriyoruz. Başarı partimizin olsun! Başarı halkımızın, ilerici insanlığın ve hepimizin olsun.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!
– Yaşasın partimizin 5. kongre gerçeği!
– Yaşasın 5. Kongremizin düzeltici ve değiştirici hamlesi!
– Yaşasın Parti Önderliğimizin komutası altında yürüyen partimizin militan güçleri!
– Bijî PKK!
– Bijî Serok APO!

27 Ocak 1995

Kongre izlenimleri

Silah ve slogan sesleri zaferi müjdeliyordu

Bilindiği gibi 1994 yılı çok fırtınalı bir savaş yılı oldu. Daha yılın başlarında çok kapsamlı operasyonlarla harekete geçen TC, kendi açısından başarılı bir dönem yaratmak istedi. Bunun için TC, operasyonlarını erkenden başlatarak, PKK'yi hazırlıksız yakalamayı hedeflemiştir. Böylelikle, PKK'ye derlenme-toparlanma fırsatını vermeden, bütün gücünü ve en gelişmiş ileri teknikleri ni özel savaşın hizmetine koşmuştur.

1994 yılı, PKK açısından özel bir önem taşımıştır. PKK bu yılda büyük çabalar sarfetmiştir. On yıllık savaşın tecrübe ve kazanımlarını 1994 yılı gelişmesiyle büyük sonuçlara ulaştırma kararında olmuştur. Özellikle 5. Kongre gerçeğinin döneme tekabülü, sürecin anlamını daha da netleştiren konu olmuştur.

Tarafların dönem üzerine geliştirdikleri hesaplar ve sonuç alma girişimleri, savaşı daha üst bir boyuta çıkarmış ve keskinleştirmiştir. Ancak sürecin ortaya çıkardığı gelişmelerde, TC faşizmi amaçlarına ulaşamadığı gibi, umut verecek bir gelişme bile sağlayamamıştır. Tersine daha fazla bir yıpranmayla yüz yüze kalmıştır. 1994 yılı ona pahalıya mal olmuştur.

PKK açısından ise gelişmeler olmakla birlikte, yılın sonlarına doğru gerçekleşen kongre ile dönemin önemli gelişme ve kazanımlarla tamamlanması başarılmıştır. Özellikle kongre çalışmalarının yoğunluğu ve kongrenin atılımcılığı önemlidir. Denilebilir ki, 5. Kongre gerçeği, PKK ve Kürdistan halkı açısından kazanımları hayli büyüktür.

1994 Aralık ayından itibaren hazırlıklarına başlanan 5. Kongre çalışmaları, ilk etapta kongrenin nerede yapılacağı konusuyla gündemleşti. Bu temelde güvenlik tedbirlerini de dikkate alan bir çerçevede yerin belirlenmesi kararlaştırıldı. Belirlenen yerde çok yönlü hazırlıkların yapılmasına başlandı. Bu arada, kongre için bir salon hazırlama çalışmalarına da geçilmişti. Salon yapım çalışmaları bir takımlık güç düzeyindeki arkadaş yapısı tarafından sürdürülüyordu. Çok kıt olanaklarla yer altında inşa edilen salon, güzel bir mimari yapıyı andırıyordu. Dekorasyonuyla, ışıklandırma sistemiyle normal salonları aratmayacak biçimindeydi. Tabii ki, salonun hazırlanması kolay olmamıştı. Büyük masraf ve çok yoğun emekle ancak yapılabilmişti.

> "Ortama, büyük bağlılık, yüksek sorumluluk ve zafer inancı egemendi. İnanç ve kararlılık ortamında ilişkiler bambaşka güzellikte oluyordu. Canlılık, keskinlik ve coşku, ilişkilere yansıyordu. Ne de olsa bir zirve yaşanıyordu."

Bu arada, kongre ön çalışmalarına başlanmıştı. Alanlardan gelen delegeler noktaya aktarılarak, gruplar halinde ön çalışmalara alınıyorlardı. 5 kişilik hazırlık komitesi öncülüğünde geliştirilen ön hazırlık çalışmaları hayli etkili ve yoğunluklu geçiyordu. Gruplar halinde sürdürülen bu çalışmalar tartışmalı ve çözümlemeli geçiyordu. Hazırlık komitesi, bu süreçte PKK Genel Başkanı ile sürekli diyalog içinde olarak, çalışmalar hakkında bilgi verip, perspektif aldı ve çalışmalara daha fazla güç kattı. Özellikle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın kongreye sunduğu "Politik Rapor" üzerinde yapılan çalışmalar ve sürdürülen tartışmalar, gidişatın belirlenmesinde çözüm gücüydü. Yine, PKK Genel Başkanı'nın "Tartışma Kılavuzu" ve "İlk İsyandan Halk Savaşçılığına" konulu çözümlemelerinin aydınlatıcılığı, yol göstericiliği, çalışmalara büyük güç katmıştır.

Bu temelde ön hazırlık çalışmaları çok kapsamlı geçti. PKK Genel Başkanı'nın talimatları ve çözümlemeleri ışığında alan ve kişilerin pratiğinde önemli netleşmelere ulaşıldı. Gerçekleşen tartışmalarla her alan kendi raporunu hazırlayarak, raporların materyal olarak kongreye sunulması amaçlanmıştı. Böylece kongrenin tartışmalarına materyal sunulacak ve sağlıklı bilgilere ulaşılması sağlanacaktı. Zaten bundan dolayı ön hazırlık çalışmalarında bulunan bireylerin durumu ele alınarak, eleştiriler geliştirildi. Hata ve yetmezlikler tespit edilerek, bunların hangi anlayışlardan kaynaklandığı ortaya çıkarıldı. Bu şekilde kongreye katılacak olanların aydınlatılması temelinde kongreye gitmek amaçlandı.

Tartışmalar, sonuna kadar açık tutuldu. PKK'nin eleştiriye verdiği önemin gereklerinin yerine getirilmesine büyük özen gösterildi. PKK'nin eleştiriye, özeleştiriye verdiği önem biliniyordu. Bundan ötürü eleştiriler sonuna kadar açılıyordu. Tekdüze yaklaşımdan uzak, tartışmalara engel olan durumları kendi özgülünde açarak, tüm parti kadrolarını parti çizgisi doğrultusunda yeniden şekillendirmeyi esas alan bir yaklaşım söz konusuydu.

Değişik ilgilenme yöntemleriyle, kişilere yardım ve destek sunularak, sonuca ulaşılmak istenmiştir. Soruşturma, tecrite alma yöntemiyle, yoğun eleştiri-özeleştirilerle çözümler geliştirilmiş ve önemli sonuçlara ulaşılmıştır. Özellikle Parti Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın kongreye verdiği önemi ve yoğun hazırlıklarını gören delege yapısı, bundan oldukça etkilenmiştir. Bu temelde gelişen ve bir buçuk ayı kapsayan ön hazırlık çalışmalarından gereken sonuçlar alınarak, 8 Ocak 1995 günü kongre çalışmalarına resmen başlanmıştır.

Bütün delege yapısı kongrenin heyecan ve coşkusuyla 8 Ocak günü sabahın erken saatlerinde salonun önünde toplanmaya başladı. Her alandan delegelerin varlığı göze çarpıyordu. Savaş sahalarından Avrupa-Ortadoğu, Güney Kürdistan, Doğu Kürdistan, Kafkasya'ya kadar temsilini bulan delegeler topluluğundan, bütün Kürtlerin PKK çatısı altında birleşmelerinin tablosu okunuyordu. Yine değişik milliyetlerden (Kürt, Türk, Ermeni, Arap vd.) delegelerin varlığı, PKK'nin enternasyonalistliğine anlamlı bir vurgu katıyordu. Bütün bunlar, PKK'nin 5. Kongre gerçekliğinin önemini ortaya koyuyordu. Zaten PKK, bu kongreye tarihi roller atfetmişti. Atfedilen rolün gereği olarak ön çalışmalarla delegeler büyük bir karar keskinliğine ulaştırılmıştı. PKK Genel Başkanı'nın Politik Raporun'da, "5. Kongre'nin bir netleşme, dönüşme ve yeniden düzenleniş temelinde yargılama kongresi" olarak adının belirlenmesi, kongrenin kapsamını daha açık hale getiriyordu.

> "Bütün delege yapısı kongrenin heyecan ve coşkusuyla 8 Ocak günü sabahın erken saatlerinde salonun önünde toplanmaya başladı. Her alandan delegelerin varlığı göze çarpıyordu. Savaş sahalarından Avrupa-Ortadoğu, Güney Kürdistan, Doğu Kürdistan, Kafkasya'ya kadar temsilini bulan delegeler topluluğundan, bütün Kürtlerin PKK çatısı altında birleşmelerinin tablosu okunuyordu. Yine değişik milliyetlerden (Kürt, Türk, Ermeni, Arap vd.) delegelerin varlığı, PKK'nin ve enternasyonalistliğine anlamlı bir vurgu katıyordu."

Sabah saat 8 sularında delegelerin alkış ve "Bijî Serok APO" sloganları eşliğinde kongre salonunda, Hazırlık Komitesi tarafından çalışmalar başlatıldı. Böylece delegeler, salondaki yerlerine yerleştiler. Toplam 307 civarında dinleyici ve delege yapısı yerlerini aldı. Bunlardan 234'ü delege, 73'ü dinleyiciydi. Delegelerin önemli bir kısmı ve dinleyicilerin tamamı Botan Eyalet güçlerinden oluşuyordu. Botan Eyaleti'nin mücadeledeki önemi ve güçlerin büyük bir kısmının bu alanda bulunması, böyle bir temsil ve katılımı gerekli kılmıştı. Salon, sarı-kırmızı-yeşil renklerle süslenmişti. Divanın hemen üst tarafında PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın resmi asılı duruyordu. Resmin hemen altında ise uzun kırmızı bir bez üzerinde Kürtçe yazılı "PKK 5. Kongresi, 8 Ocak 1995" pankartı bulunuyordu. Pankartın hemen yanında cephe-ordu bayrakları ortasında da parti bayrağı duruyordu. Bir de kongrenin anlam ve önemine ilişkin Kürtçe-Türkçe yazılmış şu pankartlar duvarlara asılmıştı:

"5. Kongre gerçekliğimizde her türden fanatik, lafazan ve ağavari tutumu aşalım, partinin gerçek militan kişiliğine ulaşalım!"

"PKK'lileşelim, savaşı kazanalım!"

"APO'cu ruhla ordulaşalım, özgür vatan gerçekliğine ulaşalım!"

"Sosyalizm PKK'de gerçekleşiyor!"

Kongre çalışmalarına, devrim şehitleri anısına yapılan iki dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Saygı duruşu ardından divan başkanı tarafından açılış konuşması yapıldı. Konuşma, kongrenin önemi üzerineydi. Daha çok, 5. Kongre'nin gerçekleştiği koşullara dikkat çekiliyor, dünya, bölge ve Kürdistan açısından önemli olayların yaşandığına işaret edilerek, kongrenin oynayacağı rolün önemi belirtiliyordu. En önemlisi de, Kürdistan'da sıcak savaşın ve halk iktidarlaşmasının yaşandığı bu koşullarda böyle bir kongrenin yaratacağı etkiler ortaya konularak, kongrenin bir iktidarlaşma kongresi olacağı belirtildi. Uzun süren konuşmanın devamında, reel sosyalizmin çözülüşü ile ABD'nin öncülük ettiği tek kutuplu sistemin sorunlarının da arttığı, bunun da sosyalist çözümleri gerekli kıldığı, bugünkü koşullarda değişik renk ve biçimlerde mücadelenin sürdüğü, değişen dünya koşullarında PKK'de temsilini bulan yenilenmiş sosyalizmin insanlığa büyük umutlar vaat ettiği, PKK'nin yaratıcı, dönüştürücü etkisinin, bölgeyi saran konumu ve Kürdistan'da yaşanan iktidarlaşma süreci vb. gelişmeler içinde gerçekleşen 5. Kongre gerçekliğinin çok önemli özellikler içeren bir kongre olduğu vurgulandı.

Konuşmanın bitmesinin hemen ardından divan seçimine gidildi. Delegelerden bazıları, hazırlık komitesinde yer alan 5 arkadaşı divana önerdiler. Bu öneri oylandı ve oy birliğiyle kabul edildi. Kongrenin gündem maddelerine geçilmeden önce, Parti Genel Başkanı'nın kongre açılış konuşmasının metni okundu. Konuşma metni hayli kapsamlıydı. Günümüzün koşullarını, parti ve kongre gerçekliğini değerlendiriyor ve tüm kongre gücüne önemli perspektifler sunuyor, karar ve tutum geliştirmede güven ve destek vaat ediyor, başarı diliyordu. Delegelerin alkışlarıyla karşılanan mesaj, büyük bir coşku yarattı.

Ortama, büyük bağlılık, yüksek sorumluluk ve zafer inancı egemendi. İnanç ve kararlılık ortamında ilişkiler bambaşka güzellikte oluyordu. Canlılık, keskinlik ve coşku, ilişkilere yansıyordu. Ne de olsa bir zirve yaşanıyordu. Böyle bir zirvenin yaşandığı ortamda her şeyin bambaşka bir güzellikte olması doğaldı. PKK Genel Başkanı'nın da belirlediği gibi, büyük sorumlulukla çok ciddi konuların çözüme kavuşturulduğu, bir ülke kaderinin, hatta genel insanlık sorunlarının belirlendiği bir zirve gerçekleşiyordu.

Kongre gündemi 14 maddeden oluşuyordu. Gündem, hayli yüklü konuları kapsıyordu. Normal çalışma düzenini sağlamak için, toplantının kural ve kaideleri belirlendi. Bu işlemler bittikten sonra hazırlık komitesinin raporu okundu. Raporun içeriği, Merkez Komite'nin içinde bulunduğu durum ve kongreye kadarki çalışmaların nasıl hazırlanıp yürütüldüğünü ortaya koyuyor ve öngörülen önerilerle son buluyordu. Rapor, tartışmaya açıldı. Sonra da delegelerin onayına sunuldu ve oybirliğiyle onaylanıp kabul edildi.

Tartışmalar giderek yoğunlaşıyor ve tempo hızlanıyordu. Belli bir düzen içinde tartışma özgürlüğü sonuna kadar açılmıştı. Özellikle divanın sürükleyiciliği ve tartışmaların önünü açan yaklaşımı önemliydi. Hiçbir noktanın karanlıkta kalmasını ve es geçilmesini istemiyordu. Özgür ve demokratik bir ortam bütünüyle çalışmalara egemendi. Eleştirel olma ve her şeyi en ince noktasına kadar eleştiriden geçirme yaklaşımları, doğru ile yanlışın birbirinden ayırt edilmesinde, netleşmenin sağlanmasında belirleyici oluyordu. Zaten PKK'nin sınıf çizgisi, keskinliği bulanıklığa, karışıklığa imkan tanımıyordu. Özgür tartışma, çözümleyicilik, PKK'nin kanıtlanmış gerçeğiydi. Reel sosyalizmin aksine, PKK'de aranan özellik, uydu bir kişilik değil, özgür düşünce ve karar gücüne sahip sosyalizmi kişilikte temsil eden kişiliktir. Dolayısıyla bu ölçüler 5. Kongre gerçekliğinin en temel ölçüleriydi. Bu temelde tartışmaların içeriği zenginleşiyor ve çalışmalar canlılık kazanıyordu. Böylece hızlanan çalışma, giderek verimi de artırıyordu.

Ele alınan konu ve tartışmaların gündemi, karar tasarılarının ve komisyonlarının ele alınmasına gelindiğinde, ilkin karar konuları tartışılıp belirlendi. Belirlenen konulara ilişkin karar tasarılarını hazırlayacak komisyon seçimleri yapıldı. Bütün delege yapısının katılımını öngören bir şekilde gruplar halinde komisyonlar seçildi. Komisyonlar, kongre çalışmalarının dışında ara saatlerde bir araya gelerek, konular üzerinde tartışacak ve karar tasarılarını hazırlayacaklardı. Tasarılar daha sonra kongreye sunulacaktı. Kongre gündeminin 6. maddesinin çözüme kavuşturulmasıyla, Parti Genel Başkanı'nın "Politik Rapor"u, delegelerin görüş ve onayına sunuldu.

Parti Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın çok kapsamlı çözümlemelerini içeren "Politik Rapor" üzerinde tartışmalar yoğun geçti. Bu tartışmalar hayli etkili ve sıcak bir ilgi uyandırdı. Raporda ele alınan konular tartışmalarla derinliğine kavranılmaya çalışıldı. Rapor, çok önemli ve can alıcı noktalara parmak bastığından, tespitlerin kapsamı anlaşılmadan, sağlıklı, sonuç alıcı bir kongrenin gerçekleşmesi düşünülemezdi. Bundan ötürü rapor bütün yönleriyle tartışmaya açılmıştı. Tartışmaların merkezileştiği ana konuları şöyle belirlemek mümkündür:

1- Partileşme ve merkezileşme meselesi: Bugüne kadarki pratik-politik çalışmalarda, partileşmenin ve merkezileşmenin zayıf geçtiği, bu konuda önderliğin temposunun ve hızının yakalanamadığı, her şeyin önderliğe havale edildiği gerçeğine dikkat çekildi. Bu düşünce ve tespitlerden hareketle, kolektif olmamak, uyumlulukta zayıf kalmak, uzlaşmak gibi zayıflıkların sıralaması yapıldı.

2- Ordulaşmaya yaklaşım: Sanki hazır bir ordu varmış gibi bakılıp, inşa görevlerini bir tarafa atmak, doğru tarzı yakalamada zayıflığı yaşamak,

esas yaklaşım yerine niyet düzeyinde yaklaşmak gibi tespitleri kapsayan içerikte gelişti.

3- Partileşme, ordulaşma yanında cepheleşme ve halka yaklaşım sorunlarında da benzer durumların yaşandığı belirtildi ve burada da bir çözüm gereğine ulaşıldı.

4- Önderlik, "Politik Rapor" çözümlemesiyle bütün örgütün duygu-düşünce ve sorunlarına tercümanlık yaparak, çözüm doğrultusunu belirledi. Buna göre politik yaşamı merkezileştirme, öncülüğün sürekli kendisini yenileme doğrultusu öne çıkıyordu.

5- Dünya, yeni bir dengeye otururken, bu denge geçişinde devrimin de kendisine yer açmasının büyük fırsatlarının doğduğu, devrimin bu fırsatları değerlendirmek zorunda kaldığı belirlemesinin altı çiziliyordu.

6- "Devrim, yaşamı kazanmaktır, kaybetmek değil." Bu yaklaşım çerçevesinde parti-ordu-cephe güçlerinin başta felsefe, günlük yaşam, ilişki tarzı ve düzeninin devrimcileştirilmesi, dolayısıyla düzen tarafından giydirilen ve gelişmeyi engelleyen özelliklerin sökülüp atılması, bunun için de sorunların 5. Kongre gerçeği temelinde mutlaka ve kesin çözüme ulaştırılması zorunluluktur.

> "Tartışmalar giderek yoğunlaşıyor ve tempo hızlanıyordu. Belli bir düzen içinde tartışma özgürlüğü sonuna kadar açılmıştı. Özellikle divanın sürükleyiciliği ve tartışmaların önünü açan yaklaşımı önemliydi. Hiçbir noktanın karanlıkta kalmasını ve es geçilmesini istemiyordu. Özgür ve demokratik bir ortam bütünüyle çalışmalara egemendi."

Kürdistan'da büyük gelişmelerin yaratıcısı, belki de bölge ve dünya açısından önemli gelişmelerin sürükleyicisi olan PKK gibi bir hareketin geçmiş pratiğini böylesine eleştiriden geçirmesi ve mevcut gelişmeleri hep yetersiz görmesi, gelişmelere sınır koymaması en önemli gelişme özelliklerinden birisidir. Bu, başkalarında kolay kolay görülmeyen, ama PKK'de çok sık yaşanan bir durumdur. PKK'nin bu tarzı, önderlik tarzıdır. PKK'nin bu gerçeğini kavramayanlar, pratik politikada sürekli bir yanılgıyı yaşamışlardır. Mevcut olanla yetinme veya gelişmeleri mevcut olanla sınırlı tutma yanılgısından kendilerini kurtaramamışlardır. Mevcut gelişmeleri en ileri gelişme ve yeterli görme anlayışı, PKK'de hiçbir zaman kabul görmemiştir. Çünkü önderlik temposu gelişmeyi sürekli yaşayan, hamle ve çıkış yapan bir tempodur. Gelişmeler önderliğin ve PKK'nin bu tarzına vardırıldığında, yanılgılar ve yetersizlikler olduğu gibi açığa çıkıyor. Buna, PKK'nin önderlik aynası denilir. Ayna, her şeyi bütün yönleriyle gösteriyor. Nitekim tartışmalarda bu durum daha iyi anlaşılır olmuştur.

Politik Rapor'un aydınlatıcı ışığında yürütülen tartışmalarda istenilen sonuçlar alındıktan sonra, raporun oylanarak kabul edilmesi öngörüldü. Raporun kabul edilmesi demek, belirlenen hususların pratik gereklerini yapmak demekti. PKK'de kabul etme, benimseme ancak böyle olursa onay görebilir. Özellikle divan başkanının konuşmalarında bu konuya dikkat çekmesi gözden kaçmamıştır.

Kongre çalışmalarında gelişen tartışmalar giderek boyutu ve katılım düzeyini yükseltiyordu. Oturumlar ilerledikçe, tartışmaların keskinliği de artıyordu.

Kongre keskinliği ve çözümleyiciliğinin gündemine raporlarının değerlendirilmesi alındı. Raporlar, gündemin 8. maddesiydi. Alan faaliyetlerini değerlendiren raporlar çok kapsamlı hazırlanmıştı. 4 yıllık çalışmalar tümüyle ele alınmış, olumluluk ve olumsuzluklar her yönüyle yansıtılmaya çalışılmıştı. Raporlar, alanların bir aynası, bir belgesiydi. Raporların genel çerçevesi iki kongre arası 4 yıllık dönem pratiği yanında, partileşme, ordulaşma, savaş, taktik, karargah, kurum-kuruluş, Güney Savaşı, kadın sorunu ve ordulaşması, cepheleşme, siyasal-örgütsel ilişkiler, alanın son durumu, bilançolar ve geleceğe ilişkin plan, hedef ve perspektifler bütünlüğünden oluşuyordu.

Önem sırasına göre ilk ele alınan Botan Eyalet raporu oldu. 50 sayfadan oluşan Botan Eyalet raporu okunduktan sonra, değerlendirmeye alındı. Rapor, çok kapsamlı tartışmalarla eleştiriden geçirildi ve bu temelde kongre platformu önemli kararlara ulaşarak, alanın temel sorunları ve çözüm yollarını ortaya koydu.

Botan Eyaleti'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindeki belirleyici öneminden hareketle, Botan'da parti-ordu gerçeği, mücadele ocağı tespiti etrafında, savaşan güçlerin bu doğrultuda kendilerini yeniden gözden geçirmeleri gerekliliği ortaya konuldu. Partinin 13 yıllık varlığını bu alana hapsettiği ve Parti Genel Başkanı'nın neredeyse doğrudan yönetimi söz konusu olduğu belirtilerek, Botan yapısının kendisine sevdalandığı, geleneksel dar-köylü yapısının aynı şeylerin tekrarına yol açtığı, bu anlamda 1993 yılı bir atılım yılı olmasına rağmen, 1994 yılında gelişen durumun bir hamle savaşı değil; bir direnme, savunma savaşına dönüştüğü, mevcut yapının ağır basan köylü özelliklerinin atılımcı bir savaşın geliştirilmesinde zorlandığı, askerileşmeyi salt silah ve kaba direnmede gördüğü, duyguda, düşüncede, yaşamda asker olmayı yeterince özümseyemediği, olumsuz olanı atmak, olumlu olanı almak ve uygulamak, parti bütününe yansıtmak zorunda olduğu, alanda ordulaşmak için iyi bir potansiyelin bulunduğu vurgulandı. Bu nedenle alan için yeniden bir düzeltme ve düzenlemenin yapılması ve böylece çözüme gidilmesi uygun görüldü. Bundan böyle, Botan rolünü daha iyi oynamak ve omuzladığı görevlerin gereklerini yerine getirmek için mevcut olumsuzluklardan sıyrılarak, PKK'nin gelişme yaratan çizgisinde savaşı geliştirmeyi amaçlaması, koordineli ve hareketli savaş taktikleriyle alan kurtarmaya dönük bir perspektifle halk iktidarını kurma, geliştirme, yürüyüşün sahibi olmayı gelecek açısından en önemli tespit olarak değer gördü. Sonuç olarak; Botan raporuna platform tartışmalarını yansıtacak bir ek raporun hazırlanması temelinde mevcut raporun kabul görmesi onaylandı. İki günlük tartışma sonucu tamamlanan Botan gündeminden sonra Behdinan Eyaleti ele alındı.

40 sayfadan fazla olan Behdinan Eyalet raporu görüşme-değerlendirmeye alındı. Alan ve rapor üzerinde yürütülen tartışmaların keskinliği Behdinan raporuyla arttı. Behdinan Eyaleti'nin devrimdeki rolünün Botan değerinde olduğu, hatta birçok yönüyle büyük avantajlar teşkil ettiği ancak bu temelde kendisine atfedilen rolü oynamadığı, oldukça geri düzeyde seyrettiği, geleneksel feodal anlayışların körüklendiği, ileri düzeyde bir bireyselleşmenin yaşandığı, adeta bir savaş ağalığının türetildiği, keyfiyetçiliğin kapısının sonuna kadar açık tutulduğu, parti öncülüğünden uzaklaşmanın olduğu gerçeğine temas edildi.

Bu temelde alanın genel durumu, pratiği açığa çıkarılarak, belirlenen açıklık doğrultusunda bir düzeltmeye gidilmesi, bunun ilk adımının raporun reddedilmesi ve böylece ortaya çıkan görüşler ışığında yeni bir raporun kaleme alınması kararlaştırıldı. Bununla birlikte alanda yaşanan olaylar hakkında araştırma yapılması benimsenerek kabul edildi. Botan için öngörülen plan-hedef ve sorumlulukların bir benzeri de bu alan için öngörüldü.

Mardin raporu ve alan tartışmaları bölümünde Mardin davası ve iddianamesine dikkat çekildi. Mardin'in mücadeledeki önemi üzerinde durularak, bugüne kadar sürdürülen pratiğin mevcut konumuna karşılık vermediği nasıl ki askeri konuda Botan ve Behdinan'ın rolü önemliyse, partinin kitle çizgisinde de Mardin'e benzer bir rol atfedildiği, ancak karışık bir pratik faaliyetle partinin kitle çizgisinin provoke edildiği, erken gelişmenin ortaya çıkardığı iktidarlaşmanın bir kontrolsüzlüğe yol açtığı, PKK'nin sınıf çizgisine karşı orta kesimlerin korkunç bir mücadele yürüttükleri ve politikaya bu kesimlerin ağırlık koyduğu belirtildi. Bu tür nedenlerden dolayı alana köklü bir müdahalenin gerekliliği temelinde rapora da bir ekin yapılması uygun görüldü. Ayrıca bazı bireyler hakkında soruşturma açılması kararı alındı.

Amed Eyalet raporu ve değerlendirmesinde, bu eyaletin sorunlarının diğer alanlarda yaşananların bir benzeri olduğu belirtilmekle beraber, parti açısından Amed nasıl bir siyasal merkez rolünü üstlenmişse, TC açısından da buraya özel savaşın bir merkezi olarak bakıldığı, sürdürülen pratiğin verilen öneme denk olmadığı, parti yerine daha çok kişilerin geçirildiği, bu yönlü bir şekillenişin olduğu, buna bağlı olarak kendine sevdalanmanın geliştiği, çok sayıda kadro ve savaşçının tüketildiği, geleneksel isyancılıkla PKK'nin modern çizgisi arasında bir yerde seyretmenin bir sonucu olarak savaşın bir köylü isyancılığıyla sınırlı kaldığı, mevcut potansiyelin ordu-savaş-cephe hizmetine yeterince aktarılmadığı, feodal küçük-burjuva etkilerinin ağır yansıması altında bir pratik sergilendiği belirtilerek eyaletin yeniden ele alınması ve bu temelde düzeltilmesi kararlaştırıldı. Raporun bu şekilde yeniden düzenlenmesi ve pratikte ortaya çıkan son durumlarının soruşturulması karara bağlandı.

Garzan Eyalet raporu üzerinde sürdürülen tartışmalarda, Garzan'ın bazı yönleriyle Amed'e benzediği vurgulandı. Amed'e biçilen rolün bir benzerinin de Garzan'a biçildiği, alan pratiğinin atfedilen rolün gerisinde seyrettiği, var olan potansiyelin yeterince harekete geçirilmediği, daha çok dar bir pratiğe hapsolunduğu, çalışmaların yüzeysel geçtiği, savaş hattında açık bir oportünizmin yaşandığı, gerillacılıkla peşmergecilik arasında kalan bir tarzın işletildiği, son derece bir kendiliğindencilik ve rastgelecilikle, sadece mevcut durumun kurtarılması ile yetinildiği vurgulanarak alanın yeniden düzeltilmesi ve tartışmalarda ortaya çıkan hususların rapora eklenmesi kararlaştırıldı ve alandaki olaylar hakkında araştırmanın yapılması uygun bulundu.

> "Kimi zaman güneşli, kimi zaman karlı ve yağmurlu hava ortamında, zaman zaman da havada uçuşan uçakların boğucu sesleri altında, 20 gün süren kongre çalışmaları yoğunluğuyla, temposuyla, çözümleyiciliğiyle zafer yaratan bir süreç oldu."

GAP Eyaleti'nin raporu bilgilendirme ile sınırlıydı ve rapor salt bir bilgilendirme olarak kabul gördü. Tartışmaların ana noktası, GAP'ın stratejik öneminden yola çıkılarak, eyaletin PKK'nin mücadele tarihinde özel bir önem taşıdığı belirtildi. PKK'nin ilk olarak Siverek direnişiyle adını duyurduğu, PKK'nin bu alana büyük bir emek ve değer verdiği, ancak bu değerlerin iyi kullanılmadığı, bu nedenle TC'nin GAP'a özgün taktiklerle yöneldiği, buna karşılık verilmediği açıklandı. Alanın ekonomik, kitle ve diğer konularda önemli bir potansiyeli barındırdığı, mücadelenin esas dayandırılması gereken yoksul kesime dayandırılmadığı, daha çok feodal kesime dayanma eksikliğine düşüldüğü, bu şekilde denetimin yitirildiği belirtildi ve bu nedenle alan yönetimlerinin faaliyetlerinin bütünüyle soruşturmaya alınması ve eyaletin yeniden ele alınıp düzenlenmesi gerçeğinden hareketle, raporun yeniden hazırlanması kararlaştırıldı. Ayrıca bazılarının, durumlarının netleştirilmesi amacıyla soruşturmaya alınmaları uygun bulundu.

Dersim pratiği üzerinde yürütülen tartışmalar de ise, Dersim'in Kürdistan tarihi ve PKK mücadelesi açısından taşıdığı önem üzerinde duruldu. Ayrıca Dersim'in Türkiye'ye Kürdistan devrimini dayatmadaki merkezlik konumuna da dikkat çekildi. Bu hususların raporda belirtilmemesi eleştirildi. En son TC'nin katliamı, egemen oluş tarzı ve katliamla geliştirilen uygulamaların duyguda, düşüncede, yaşamda vd. alanlarda yarattığı başkalaşıma parmak basıldı. Gelişen PKK mücadelesi, müdahalesi ve bunun TC egemenliğine karşı savaşı ortaya konularak, PKK'nin Dersim'e atfettiği rolün gereklerinin yerli yerine getirilmediği bugün PKK ile kemalist kişilik arasında yoğun mücadelenin yaşandığı, parti gerçeğinin bir yaşam tarzı olarak algılanmasında zayıf kalındığı, Türk sol etkilerinin yaşatılmasının söz konusu olduğu; bu nedenle PKK temsilinin yeterli yapılamadığı, PKK'nin savaş çizgisine girilemediği, küçük-burjuva, liberal, kemalist entrikacılığın varlığının partileşme önünde ciddi bir engel oluşturduğu belirtildi ve dolayısıyla Türk solculuğunun lafazanlığını aşmak, teori ile pratiğin birliğini yaratmanın alan açısından taşıdığı önem açımlandı. Bir de, alanın ordu ve savaş karşısındaki durumuyla beraber ortaya çıkan durumların ek bir rapor halinde esas rapora eklenmesi ve Doktor Baran'ın durumunun netleştirilerek karar altına alınması doğrultusunda gelişen düşünce birliği ile tartışma noktalandı.

Dersim'den sonra Erzurum Eyaleti değerlendirildi. Daha önceleri Orta Eyalet olarak bilinen, sonradan Erzurum Eyaleti olarak isim değiştiren alanın çalışmalarında bir daralmanın yaşandığı, taktikte sağ savunmacı bir yaklaşım içinde olunduğu, mevcut halk potansiyelinin değerlendirilemediği, partileşmede son derece dar ve amatör kalındığı, Parti Önderliği'nin alana Erzurum adını vermesi ile atfettiği rolün kavranılmadığı, ölçülerde parti yerine Amed ve Xankûrê ölçülerini esas alma yanılgısına girildiği belirtildi. Bu temelde eyalet faaliyetleri üzerine eleştiriler geliştirilerek, eyaletin önemi bir kez daha kongre platformunca izaha kavuşturularak, eyalet sınırlarının yaratıcı, pekiştirici bir planlamayla, Parti Genel Başkanı'nın belirlediği hedefe kavuşması, perspektifi mutlaka başarması konusuna işaret edildi. 5. Kongre atılımıyla tamamlanması, düzeltme hareketinin başlatılması kararıyla rapora bir ekin yapılması sonucuna varıldı.

Serhat Eyalet değerlendirilmesine sıra geldiğinde değerlendirmeler daha geniş bir çerçevede yapıldı. Bu eyaletin faaliyetlerinin çok köklü bir irdelemeden geçirilme zorunluluğu hissedildi. Derinlik kazanan tartışma boyutuyla raporda ortaya çıkan doğrultunun, alan faaliyetlerinin, olumsuz pratiklerinin en uç noktada olduğu tespit edildi. Bu nedenle gelişme ölçülerinin çok gerisinde kalındığı, sağ savunmacı tasfiyeciliğin geliştiği, müritçe, fanatik bağlılıkla yönetimlerin etkisinde güdük kalan yapının böylesi bir yönetime fedaice kendini adama durumu içinde olduğu, geriye kalanların ise mevcut alanda bir daralma içinde eridiği, bunun da sonuçta olumsuzlukları beslediği, alanın beklentilerine cevap vermediği, alan pratiğinin halihazırda soruşturulduğu, bazı hususların aydınlatılması temelinde soruşturmanın daha da derinleştirilebileceği, Serhat alan yönetimlerinin bütünüyle soruşturulmasının gereği ortaya konularak, raporun bir ekle tamamlanması ve eyaletin köklü bir düzeltmeden geçirilmesi uygun görüldü.

Güneybatı (Tolhildan) Eyaleti'nin raporunun bir eyalet raporu değil, bilgilendirme raporu olduğu ve tartışmaların ortaya çıkardığı gelişmeler çerçevesinde yeni bir raporun ele alınması benimsendi. PKK'nin alan üzerine çözümlemeleri, müdahaleleri ve Terzi Cemal provokasyonuna karşı mücadelesi ele alınarak, alana müdahaleye gidenlerin provokatör tip tarafından nasıl etkisizleştirildiği, partinin bu pratiğin sahiplerini yargılayıp gerekli hesabı sorduğu, Terzi unsurunun özellikle bu alanı seçmesinin nedeninin eyaletin Türkiye açısından taşıdığı önemden kaynaklandığı belirtilerek, sonuç olarak partinin eyalet hakkında geliştirdiği çözümlemelerin üzerinde durularak, benimseme temelinde geliştirilen tedbirler uygun görüldü.

Söz konusu faaliyetlerin sırasıyla değerlendirme işlemi bittikten sonra, sırasıyla Büyük Güney ve Doğu Kürdistan, Kafkasya, metropol, Türkiye devrim çalışmaları, kadın örgütlenmesi ve ordulaşması, Avrupa, Ortadoğu, cezaevi, Küçük Güney alanlarının faaliyet raporları değerlendirildi. Bu alanlara ilişkin yeni döneme güç verecek perspektifler sunuldu. Partinin bu alanlar için öngördüğü taktik doğrultuda çözümlemelerle güç verildi.

Kadın sorunu ve kadın ordulaşması üzerine hazırlanan rapor, çerçeve olarak kapsamlıydı. Mevcut sorunlar objektif bir değerlendirme temelinde ele alındı. Kadının devrimdeki rolü ile önemini dikkate alan parti anlayışı doğrultusunda sorunların aşılması gereği ortaya konularak, parti ve Parti Önderliği'nin sunduğu destek, öngördüğü plan çerçevesinde güç almayı, kendi özgücüne dayalı ordulaşmayı en temel görev olarak kabulünü içeren rapor onaylandı.

Bir bütün olarak alan faaliyetlerinin değerlendirilmesi oldukça kapsamlı tartışmalarla sürdürüldü. Konuların bütünü değerlendirildi. Tartışmalar yoğunluğu ve içeriğiyle keskin bir düzey ortaya koyuyordu. Bu keskinlik, PKK'nin eleştirel ve çözüm üreten keskinliğinden güç alıyordu. Kongrenin ulaştığı keskinlik ile eyaletler üze-

rinde geliştirilen çözümlemelerde bütün olumluluk ve olumsuzluklar birbirinden ayıklanarak, sonuç alınmaya çalışıldı.

Değerlendirmeler sonucunda eyaletler arasında benzer sorunlar görülmekle birlikte aynı özellikte sorunların tesbiti de göze çarpıyordu. Her alanın temel sorunları ve yapılanmaları arasındaki farkların ele alınıp değerlendirilmesi dikkate değer bir konudur. Örneğin Botan'da ağır basan özellik, dar köylülükten kaynaklanan bir direnişçilik olurken, Behdinan'da bireyselleşme ve savaş ağalığı, Mardin'de orta sınıf ve kontra pratiği, Dersim'de Türk solculuğu, Garzan'da dar pratikçilik, GAP'ta feodal kesime dayanma, Serhat'ta olumsuzlukların uç noktası, Güneybatı'da provokasyon, Erzurum'da sağ savunmacılık çizgileri olumsuz yanlarda egemen olan hususlar olmuştur. Kongrede ortaya çıkarılan bu tesbitleri önemli bir konu olarak değerlendirmek gerekir.

Burada önemli bir noktaya daha dikkat çekmek gerekiyor: Kongre çalışmalarının sıcak ortamından etkilenen delege yapısı kongre çalışmaları dışında kendi koğuşlarında tartışmaları sürdürdü. Zaman zaman kongre sürecinde görülen bazı hususları espritüel bir işlemeyle, çalışmalar renklendirilmiştir. Kongre çalışmaları dışında delegeler ek olarak karar tasarılarını hazırladı. Öyle ki; günlük faaliyetlerin tümüne egemen olan kongre çalışmaları oldu. Bütün yürekler, duygular ve düşüncelerin çarpışması, soluklanması aynıdır. Yenilenme, moral ve coşku yanı yükselmiş, ufuklar açılmış, geleceğe sağlam yürümenin kararlılığı egemen duruma gelmiştir. Bu noktada kongrenin değiştirici, güç verici, yoğunlaştırıcı özelliği daha iyi görülüyordu. Herkes kongreden aldığı güçle kendini çözümlemek isteğini ortaya koyuyordu. Gelişmenin, güçlenmenin sırrı kavranmıştı. PKK'nin eleştiri, özeleştiri ve yargılama yöntemleri, öldürücü hastalıklara merhem ve çare olan bir buluş gibidir. Ölüler bile yeniden dirilir, canlanırdı. 5. Kongre gerçeğinin bir kez daha ortaya çıkardığı en önemli gelişmelerden biri de buydu.

Sıra, kongre gündeminin 9. maddesi olan soruşturma konularının değerlendirilmesine geldi. Soruşturma, eleştiri-özeleştiri faaliyetleri üç kategoride ele alındı. Birincisi doğrudan soruşturulanlar, ikincisi tecrite alınanlar, üçüncüsü yoğun eleştiri ve özeleştiriye tabi tutulanlar. Ele alınan ilk konu, soruşturmalık konular oldu. Bunlardan biri de F. arkadaştı.

F. arkadaşın durumu platformun tartışma gündemine alındı. İlkin soruşturma komisyonunun raporu okundu. Ardından F. arkadaşın raporları okundu. Raporlar ve F. arkadaşın pratiği tartışıldı, kapsamlı bir yargılamadan geçirildi. Yargılama, eleştiri ve tartışmaların odağı şu esaslarda gelişti: Çizgiden saparak, uzlaşmacılığı geliştiren ve ilkelerle hareket etmeyen kişiliğiyle, başka özellik ilişkilerine dayanan, daha çok aile ve kan bağlarına dayalı anlayışları en uç noktada kullanan liberal yaşam alışkanlıklarını yaşatan bu tutumun örgüt içinde salt bir kişiye özgü olmadığı, başkalarında da böyle anlayışların var olduğu belirtilerek, parti, bireyler şahsında bu tür anlayışları yargılayarak, kişi şahsında mahkum etti. Yaklaşımların bu temelde görülmesi, kavranılması gerektiği, örgüt içinde bu tür anlayışların mahkum edilmesiyle ancak soruşturmanın sonuca ulaşabileceği, amacın anlayışın mahkum edilmesi olduğu hususları belirtildi.

Ele alınan yargı konusu, iç yargılamalar salt bir kişiyle sınırlı kalmıyordu. Bir kişi şahsında bütün sınıf dışı anlayışlar yargılanıp mahkum ediliyordu. Herkes soruna bu düzeyde yaklaşıyor ve kendisini de yargılamaya tabi tutuyordu. Zaten yargılamaların en öğretici, yararlı, düzeltici yanı da böyle gerçekleşiyordu. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın ünlü "çözümlenen kişi değil sınıf, an değil tarihtir" tespiti PKK'de yargıya bakışın nasıl olması gerektiğini ortaya koyuyordu. 3. Kongre'den bugüne kadar geliştirilen bu yöntemlerin, parti, mücadele ve kişiler açısından büyük yararlılıkları görülmüştür. Kişilerin çizgi doğrultusunda yeniden şekillendirilmesinin en etkili yöntemine böyle ulaşılmıştır. Tüm parti kadroları bilinçle, sorumlulukla, görev tutkusuyla, parti çizgisine yüksek bağlılıkla böylesi çalışmalara katkı sunmuşlardır. Nitekim F. arkadaş da kendi yargı sürecini, "çizgiyi kavradım geliştim, güçlendim" diyerek, kendini yeniden kazanmanın amacı içinde olduğunu belirtmişti.

Benzer durum B. arkadaş için de geçerliydi. O da bir başka eğilimin taşıyıcısı olmuştu. B. arkadaş da baştan beri faaliyetler içinde olan, ordu içinde en eski, en deneyimlilerden biridir. Fakat istenilenleri vermemiş, PKK'nin geldiği gelişme düzeyiyle çelişen bir tutum içinde olmuştur. Birikimleri kendisinde toplayarak, mücadelenin hizmetine sokmamıştır. Çeşitli düzeylerde yetkileri kullanmış, ama bunu parti çıkarları için kullanmamıştır. En önde bir yürüyüşün sahibi olması gerekirken geride kalmıştır. Kendine göre bir yürüyüş tarzı tutturduğundan, PKK'nin komuta kişiliğine ulaşmamıştır. Onun çelişkisi burada yaşanıyor. Tabii PKK gelişen bir hareket olarak, böyle bir tarzın sahiplerini kabul etmiyor. Çünkü o tarzda yaşananlar zafer getirmiyor. Sonuna kadar keyfiyetçidir. Bu özelliklerle tabii ki ordu kurulamaz. Ordu, kural, disiplin ve düzen istiyor. On yılı aşan savaş pratiğine rağmen, hala sivil yaşama eğilim duyarak liberal yaşamak istemi elbette bu sorunda salt bir kişiyle sınırlı değil. Bu özellikler şu veya bu oranda birçok kişide var olmuştur. F. arkadaşta olduğu gibi B. arkadaşın sahsında gerçekleşen yargılama, soruşturma, salt onunla sınırlı olmayan bir şekilde çözüme kavuşturuluyor.

Bir başkası boykotçu ve protestoculuğuyla, bir diğeri örgüt ortamında kendi ölçülerini yaşamasıyla, kimileri sekter, bastırmacılığıyla, kimileri de edilgenliği, uzlaşmacılığı, boyun eğmeciliğiyle, bilinen feodal aşiretçi-köylü tarzıyla, liberal orta yolculuğuyla ortaya çıkmıştır. Daha bir yığın anlayış ve tutumlar mahkum edilerek, kişilerin aydınlatılıp güçlendirilmesine ulaşıldı. Böyle olgular karşısında, doğrular temelinde örgüte, bireye güç verildi. PKK'nin sınıf çizgisi, devrimci keskinliği yüceltildi. PKK'nin öncülük hattı, savaş çizgisi, ordu anlayışı, halk yaklaşımı, önderlik ölçüleri, tarzı, üslubu, ideolojik-politik-örgütsel doğrultusu aydınlandı, ayıklandı, kavranıldı. Geleceğin pratik doğrultusu belirlendi.

Soruşturma, tecrit ve eleştiri konularının görüşülüp tamamlanmasıyla delegelerin bütünü kararlılık temelinde son sözlerini verdiler. Bu şekilde kongre gündeminin 9 ve 10. maddelerinin tamamlanması sağlanmış ve istenilen amaca ulaşılmış oldu.

11. madde, program ve tüzük değişikliğini içeriyordu. PKK gelişimi ve dünyada yaşanan yeni gelişmeler ışığında ihtiyaca uygun olarak program ve tüzüğün yeniden ele alınarak bazı değişikliklere gidilmesi gereği konularak, değişikliklere gidildi. Programın ana konularını kısaca şöyle belirtmek mümkündür:

Birinci bölüm: Sömürü, baskı ve zorun tarihteki rolü, tarihsel gelişimiyle çağ değerlendirmesini kapsıyordu. Zor, üretim ilişkilerinin geliştirilmesi yönünde kullanıldığı zaman ilerici, üretim ilişkilerinin geriletilmesi yönünde kullanıldığı zaman gerici bir rol oynar. Her devrimsel gelişme de bir zor olayını bağrında taşır. Burjuva devrimleri ve zorun rolü; burjuvazinin ulusların doğuşunu gerçekleştirme rolü ve giderek gericileşen zoru, Ekim Devrimi, sosyalizmin etki ve uluslararası yankısıyla ortaya çıkan gelişmeler. 1. Dünya Savaşı, 2. Dünya Savaşı. Her iki savaşta da sosyalizmin zaferi. Denge durumu, Doğu Avrupa ile oluşan anti-emperyalist blok vs. Sovyet sapması, ekonomide tüketim, politikada demokratik mücadeleyi durdurma, aşırı silahlanma, askerileşmeyi her şeyin esasına oturtma gibi temel konularda içine girilen sapmalar, sonuçta gelen tasfiye, dünya dengelerinde ortaya çıkan gelişmeler, emperyalist sorunların artması, "sosyalizmin iflası" iddialarının sonuna gelinmesi, emekçi kitlelerin sosyalizme yeniden kayışlarının artarak sürmesi, yeniden yoğun tartışılan sosyalizm, PKK tarihinde yaşanan savaş gerçekliği, halkın ulusal-demokratik uyanışı, Kürdistan geneli açısından PKK'nin belirleyici konumu gibi temel konuların değerlendirilmesinden ibaretti.

Üçüncü bölüm: Kürdistan devrimi, devrimin özellikleri, devrimin milli ve demokratik yanı, bu iki yan arasındaki bağ, sınıf önderliği, uzun süreli halk savaşı, bunun bölgesel etkileri, devrimin özgüllüğü ve evrenselliği, devrimin görevleri, sınıfsız ve sömürüsüz bir topluma ulaşma hedefi, her türden egemenlik biçimini ortadan kaldırma vb. konularda değerlendirme ve perspektifleri içeriyordu. Ayrıca azınlıklar konusu, kadın sorunu, ekonomik konu, sosyalist tanıma getirilen yeni içerikte değişiklikler de söz konusuydu.

Tüzük konusu bütünüyle 22 maddeden oluşuyordu. Tüzükte gerçekleştirilen en önemli değişiklik, parti bayrağının ve ambleminin değiştirilmesiydi. Daha önce kırmızı zemin üzerinde kızıl yıldız, kızıl yıldız içinde orak-çekiç amblemini taşıyan bayrak değiştirilerek, yerine kırmızı zemin üzerinde yeşil kuşakla ayrılmış kızıl yıldız, yıldız içinde sarı renkte meşale amblemi yerleştirildi. Bu değişikliğin gerekçesi ise, orakçekicin işçi-köylü ittifakını temsil ettiği, reel sosyalizmin bir sembolü olarak günümüz koşullarında klasik kaldığı, yine dönemi temsil etme konusunda yetersiz kaldığı, PKK gibi bir hareketin yenilenmiş bir sosyalizmin temsilcisi olarak, reel sosyalizmden çok ayrı özellikler taşıdığı, yine PKK'nin insanlık hareketini temsil etme iddiasında olduğu, özgür gelişmeyi esas aldığı, bu nedenle reel sosyalizmin ağırlıklarını taşımayı reddettiği, orak-çekiç işleminden başlayarak bunu göstermek istediği, PKK gelişimine denk düşen kızıl yıldız içinde meşale olduğu, meşalenin aydınlığı temsil ettiği, bunun da öncülük anlamına geldiği, kızıl yıldızın ise, özgürlük simgesi olarak soylu amacı, hedefi gösterdiği, bayrağın ve amblemin bu yeni şekliyle daha yerinde olduğu ve yenilik içerdiği gibi nedenlerle değişiklik gerekçelendirildi. Bu temel gerekçelerle tüzük ve programdaki bazı değişimler oybirliğiyle kabul edildi.

Aslında böyle bir değişim cesaret isteyen bir iştir. Çünkü bugüne kadar orak-çekiç adeta dokunulmaz bir kült, bir tabuydu. PKK böylece tabuları aşmaya öncülük ediyordu bir anlamda. Doğrusu, gerekçede de belirtildiği gibi PKK büyük bir yenilenme hareketi olduğunu ilan ediyordu. Bu PKK'nin kendine olan güveni ve kararlılığından ileri geliyordu. Ama marksizmin temel ilkelerinden en ufak bir taviz vermeden, ilkeleri sağa-sola çekiştirmeden bu değişim işine el atıyordu. İşte bu önemli bir husustur. Eğer sosyalizme çıkış yaptırılmak, geliştirilmek, güçlendirilmek isteniyorsa, onun yaratıcı, canlı özünü savunmak, değişen dünya koşullarında yeniden yorumlamak büyük bir değer ifade ediyor. Bilimsel ve yaratıcı olmanın gereği böyle karşılanabilir ancak. İşte PKK, 5. Kongre gerçeğinde bu gerçeği açık bir şekilde ilan etmiştir.

Program ve tüzük işleminden sonra gündemin 12. maddesi olan karar tasarılarının görüşülmesine geçildi. İlk ele alınan konu, parti konusunda hazırlanan karar tasarıları oldu. Partileşme, öncülük, örgüt, kadro, eğitim, yaşam gibi konulardaki karar tasarıları, tartışmalar ışığında karara dönüştürüldü. Ardından cephe, ordu, savaş, suç ve ceza-yargı sistemi konularında, savaş ekonomisi, maliye, bütçe, arşiv-sicil, basın-yayın, siyasal diyalog, itibar iadesi, cezaevi, şehitler ve ailelerine ilişkin, metropol, kültür, eğitim, Avrupa, Ortadoğu, Kafkaslar, milis, çeteciliğe ilişkin, Cenevre sözleşmesine ilişkin, sağlık, halk iktidarına ilişkin, ulusal meclis, göç yasası, dinsel örgütlenmeler, azınlıklar hakkında, temel hedefler programı vb. daha birçok konu hakkında hazırlanan karar tasarıları değerlendirilip karara dönüştürüldü.

Ayrıca Şehit Cuma, Zeynel ve Azime yoldaşların PKK'nin onur üyeliğine alınması kararlaştırıldı. Buna ek olarak şehit Azime yoldaşın kadın ordulaşmasının manevi komutanı olarak sayılması onaylandı.

Şehit Beritan, Rahşan Demirel, Ronahi ve Berivan yoldaşların da direnişçi tutumlarından ötürü Kürt kadınının direniş sembolleri olarak görülmesi kabul edildi.

Yılmaz yoldaş ve Güney savaşında şehit düşen Mahir yoldaşlar, Kürt çocuğunun direniş sembolleri olarak ilan edildi.

Dr. Baran'ın intihar olayı mahkum edilerek, üyeliği ve şahadeti kabul edildi. Yani Dr. Baran'ın önderliğe ve çizgiye duyguda, düşüncede bağlı kaldığı, ancak ona layık olamadığı, bu nedenle içine girdiği ikilem karşısında intihara yöneldiği, bunun da kabul görmesinin mümkün olmadığı, fakat emek ve çabaları göz önüne alındığında partili olarak sahiplenilmenin doğru olacağı düşünülerek, kongre bu durumu bu şekilde netleştirdi.

Kongre platformu, alan faaliyetleri ve geleceğe ilişkin yeni karar ve perspektiflere ulaştıktan sonra seçim konularını görüştü. Seçimler özgün ve demokratik bir ortamda gerçekleşti. Gizli oy ve sonuçları açıklama biçiminde gelişen seçimlerde, her delege seçme ve seçilme hakkına sahipti. Seçimler Parti Genel Başkanı'nın, merkez komite ve merkez disiplin kurulunun belirlenmesi şeklinde gerçekleşti. Kongre divanı parti genel başkanlığına ulusal önder Abdullah Öcalan yoldaşı önerdi. Bu öneri delegeler tarafından ayakta coşku alkışlarıyla "Biji Serok APO" sloganıyla karşılandı. Merkez komitesi için de, divanın 50 kişilik bir öneri listesi oldu. Merkez disiplin kurulu içinde, 15 kişilik öneride bulunuldu. Bir genel başkan, 29 merkez komite asil üyesi, 11 yedek, 7 merkez disiplin kurulu asil üyeliği, 3 yedek üyeliği seçimlerle belirlendi. Tüm delege yapısı genel başkanlık için oylarını ulusal önder Abdullah Öcalan yoldaşa verdi. Ayrıca seçilen üyelerin isimleri tek tek okunarak kimin merkez, kimin yedek ve kimin disiplin kurulunun asil ve yedek üyesi olduğu açıklandı.

Seçimlerin özgür ve demokratik bir ortamda yapılması PKK'nin demokratik, sosyalist özüne uygun bir gerçekleşmeydi. PKK'deki demokratik işleyiş hiçbir güç ve harekette bulunmayan nitelikte özgürlükçü, sosyalist bir ifadeye sahiptir. PKK'nin sosyalist içeriği her zaman emekten yana olmuş, emeği ödüllendiren bir karakter taşımıştır. Kongrede yapılan seçimlerin ve sonuçlarının belirlenmesinde emek ölçüsü geçerli olmuştur. Her PKK'linin dikkate aldığı husus bu olmuştur. Dolayısıyla daha fazla çaba ve emek sahibi olanlar onure edilmiştir. Seçim ve sonuçlarının doğrultusu bu temelde geliştiğinden, herkeste memnuniyet ve huzur duygusunun egemen olmasını sağlamıştır.

Kimi zaman güneşli, kimi zaman karlı ve yağmurlu hava ortamında, zaman zaman da havada uçuşan uçakların boğucu sesleri altında, 20 gün süren kongre çalışmaları yoğunluğuyla, temposuyla, çözümleyiciliğiyle zafer yaratan bir süreç oldu. Bu sürece katılan delege yapısı yoğunluk ve tempo kazandı. Herkesin, beyinde, yürekte, duyguda, düşüncede yoğunca yaşadığı kongre sürecinin kapanışı, bambaşka duyguların uyanmasına yol açtı. Hepsinde aynı parıltılar uyanmıştı. Kongreyi, kongre çizgisini, kongre coşkunluğunu ve kongrenin zafer yaratan keskinliğini, halka, savaşan güçlere, pratiğe ve insanlığa taşırmanın emredici gereklerini bir an evvel yapmanın sabırsızlığı, heyecanı vardı sadece. Nitekim kongrenin kapanış konuşmasını yapan divan başkanının, platformun bu duygu ve düşüncelerine tercüman olurcasına söz etmesi yüreklere su serpmişti. Uzun ve etkili bir konuşmaydı. Kısa ve öz olarak konuşmasının çerçevesi şöyleydi:

"Yaşasın 5. Kongre gerçekliğimiz, Yaşasın PKK, ERNK, ARGK, Biji Serok APO" sloganları ile kapanış konuşmasının son noktası konuldu. "Biji Serok APO" sloganı ile kongre çalışmaları böylece tamamlanmıştı. Ama "Biji Serok APO" sloganının atılması devam ediyordu. Delegeler toplu halde salondan dışarı çıktılar. Kongre platformunun dışarıya çıkışıyla, her taraftan yükselen silah seslerinin gürültüsü ile ortalık bir bayram havasıyla inliyordu. Herkes 5. Kongre'nin zafer coşkusuyla dopdoluydu. Toplu halde yürüyüş düzenine geçildi. Birbirine eşlik eden silah ve slogan sesleri bir şiir güzelliğinde zaferi müjdeliyordu adeta.

> "Şehit Cuma, Zeynel ve Azime yoldaşların PKK'nin onur üyeliğine alınması kararlaştırıldı. Buna ek olarak şehit Azime yoldaşın kadın ordulaşmasının manevi komutanı olarak sayılması onaylandı. Şehit Beritan, Rahşan Demirel, Ronahi ve Berivan yoldaşların da direnişçi tutumlarından ötürü Kürt kadınının direniş sembolleri olarak görülmesi kabul edildi."

25 OCAK-23 ŞUBAT TARİHLERİ ARASI EYLEM BİLANÇOSU

25 Ocak 1995

■ Ömeryan'da Yekte ve Dilata köyleri arasında çatışma: 3 asker öldürüldü.

26 Ocak 1995

■ Kozluk'a bağlı Herbenos köyü korucularına gerilla saldırısı: 3 ev yakıldı, 1 traktör imha edildi.

■ Güneybatı Eyaleti'nden kaçıp kontra olan 1 kişi Botan'da gerillalarca cezalandırıldı.

27 Ocak 1995

■ Hazro-Kulp-Silvan üçgeninde çatışma: 1 uzman çavuş, 3 asker öldürüldü, 1 yüzbaşı, 10 asker, 3 korucu yaralandı.

■ Amanoslar'da çatışma: Düşman operasyonuna katılan 4 sivil-faşist, gerillalarca cezalandırıldı. Ayrıca çatışmalarda gerillalar tarafından 1 dozer, 1 Orman Müdürlüğü binası yakıldı. Çatışmada 4 av tüfeği gerillalarca kamulaştırıldı.

28 Ocak 1995

■ Batman'da 1 kontra elemanı milisler tarafından cezalandırıldı.

31 Ocak 1995

■ Gabar-Ovembeynat'ta gerilla saldırısı: 5 asker, 1 uzman çavuş öldürüldü.

■ Garısa-Çol köyünde 14 korucu silah bıraktı.

30 Ocak 1995

■ Mardin-Hacı Kesec köyü yoluna gerilla mayını: Koruculara ait 1 minibüs darbelendi.

31 Ocak 1995

■ Midyat merkezde gerilla saldırısı: Emniyet binası darbelendi. 1 panzer vuruldu.

■ Midyat-Sare köyünde gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü.

1 Şubat 1995

■ Gabar-Meydan karakoluna gerilla saldırısı: 20 asker öldürüldü, 2 gerilla yaralandı. Eylemde, 1 adet M-27, 1 adet MG-3 namlusu, 7 el bombası, 7 B-7 roketi, 400 G-3 mermisi, 4 askeri çanta gerillalarca kamulaştırıldı.

2 Şubat 1995

■ Beşiri yolunda gerilla pususu: Askeri araç taşıyan 3 tır imha edildi.

4 Şubat 1995

■ Habizbina mıntıkasında gerilla pususu: 1'i subay 16 asker ve korucu öldürüldü.

5 Şubat 1995

■ İdil-Bedirka köyü yoluna gerilla mayını: 2 asker öldü.

8 Şubat 1995

■ İdil-Bafe köyünde gerillalar 1 kontrayı cezalandırdılar.

■ Kulp-Sason arasında çatışma: Çok sayıda asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

10 Şubat 1995

■ Şırnak-Gundike Male'de Türk ordu güçleri 2 köylüyü katlettiler.

■ Nusaybin-Akarsu arasında gerilla pususu: 1 askeri cemse ve içindekiler darbelendi.

11 Şubat 1995

■ Savur'da gerilla pususu: 2 panzer darbelendi.

12 Şubat 1995

■ Kozluk'ta gerillalar 1 ajanı cezalandırdılar.

13 Şubat 1995

■ Savur-Avina köyünde çatışma: 1 uzman çavuş, 8 asker öldürüldü.

14 Şubat 1995

■ Kaşuri yoluna gerilla mayını: Koruculara ait 1 minibüs darbelendi, 1 korucu öldü, 1 korucu yaralandı.

15 Şubat 1995

■ Şırnak'ta 1 asker firar etti.

■ Siirt'te 1 asker, 1 uzman çavuşu öldürdü.

16 Şubat 1995

■ Midyat-Nusaybin yolu gerillalarca kesildi: 1 kontra cezalandırıldı, traktörü ve koruculara ait 1 tanker yakıldı. Müdahale etmek isteyen 1 helikopter vuruldu. Halktan 21 milyon TL yardım toplandı.

22 Şubat 1995

■ Gabar'da çatışma: 3 düşman askeri öldürüldü, 1 ARGK gerillası şehit düştü.

23 Şubat 1995

■ Gabar'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 15 asker öldürüldü. 1 adet MG-3 yedek namlusu, 1 adet M-27 yedek namlusu, 2 adet el bombası, 8 adet sırt çantası, 4 adet G-3 şarjörü, 2 adet havan roketi, 40 adet M-16 mermisi, 150 adet MG-3 mermisi, 150 adet BKC mermisi gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Mardin'de gerilla pususu: 1 subay, 2 uzman çavuş, 11 asker öldürüldü.

■ Çemişgezek-İştex köyünde özel ordu güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 astsubay öldürüldü. 2 adet portatif G-3 silahı, 1 adet M-18 silahı, 1 adet el telsizi gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

Akan ırmaklar ...

Baştarafı4. sayfada

tir. Buna rağmen neden böyle zorlandık? Bu, sizin güçsüzlüğü yaşamanızdan ötürüdür. Bu kadar güçsüzlüğü dayatan bir topluluk eğer aşılmak isteniyorsa, bir kişi iddiasını yitirmek istemiyorsa, kendine çok korkunç yüklenmek zorundadır" diyen Başkan APO'nun ders esnasındaki bir diyalogda, "Benim eksikliğim, düşman karşısındaki zayıflığım nedir, var mıdır" şeklinde sorduğu bir soruya, bir savaşçı, "Parti Önderliği'nin zayıflığı bizde yaşanan zayıflıklardır" şeklinde cevapını veriyor.

11. yılını yaşayan ulusal kurtuluş savaşımızda tartışılmaz bir biçimde kanıtlanan gerçekler vardır. Başkan APO'nun önderlik tarzının veya PKK'nin ideolojik-politik hattının kesin sonuç alıcılığı kanıtlanmıştır. Bu duruş tarzı sömürgeci özel savaşı kesin yenilgiye götürür. Fakat bu tek başına yetmiyor. Bu tarzın bütün PKK'liler tarafından kavranılması ve uygulanılması şartı da kendini tam dayatıyor. Bunun uygulama gücüne ulaşmamak ya da kendi bireysel tarzında ısrar etmek, Parti Önderliği'nde açıklar yaratmak, bir anlamda O'nun düşman karşısında daha fazla güçlenmesi önüne engeller dikmektir. Yani bizde yaşanan zayıflıkların kendimizle sınırlı olduğunu düşünüyoruz ki, hiç de öyle değildir. İnsan bu noktada Parti Önderliği'ne olan bağlılıkları hatırlamadan geçemiyor. Nitekim bu aşamada bağlılığın ne olup ne olmadığı da netleşmiştir. Parti Önderliği'ne en çok bağlı olan kimdir? En çok "Biji Serok APO" diyen değildir. En çok Serok APO'yu anlayan ve anladıklarını da uygulayandır. Serok APO'yu kendisiyle uğraştırmayan, pratiğinde başarılı sonuçlar alan, yaşamında örgüt ölçülerini yakalayandır.

"Boş hesap yapmayın!"

PKK 5. Kongre gerçeğinden çıkarılması gereken bir sonuç da, kazandırmaktan çok kaybettiren her türlü kişilik özelliklerine, tutumlarına son vermek veya dur demektir. Bu yeni süreçte büyük umut, büyük iddia sahibi olmak isteyenler, kendi geçmişlerini çok cesaretlice, çok radikalce ortaya koyarlar. Geleceğe yönelik yürüyüşlerini bu yargılamanın sonuçlarına göre programlarlar. İddialı olan herkes kendine müthiş yüklenerek **"nasıl kazanmalı ve başarmalıyım"** sorusunu eksik etmemek durumundadır. Tam da bunun zamanıdır. Eski heseplar, eski duyarsızlıklar, eski rahatlıklar bu dönemin yürüyüş yoluna çıktıkları noktada ezilirler.

"İçinde yer aldığınız sistemi tanımak zorundasınız" diyor Başkan APO ve uyarıyor: ***"Boş hesap yapmayın. PKK'nin özgürlük olanakları ve yetkileri kolay elde edilmedi. Bazıları 'yetkiyi ele aldım, paşa oldum' diyorlar. Bırakalım paşa olmayı, müthiş bir çalışan olmazsan karşımızda duramazsın. Seni bu sistem içine alan, sana bu yetkiyi ve mevkiyi veren, bilmelisin ki, bir buğday tanesi için amansız kavga yürüten kişidir. Bir parça ekmeği bile orta yere atmayan veya hakkı olmayana vermeyen kişidir."*** Gelinen ortamı ise şöyle tarif ediyor: ***"PKK süzülen insan hareketidir. Bir insandan en tatlı şerbeti oluşturmak için bir şırıngadır. Burada sadece en güzel tatlılar, insan özellikleri, savaşçı özellikleri birleşir. Burası PKK ocağı; böyle olursanız kalırsınız, olmazsanız kabul edilmezsiniz. Benim bir yaklaşımım da şudur: Kendimi bile kabul edemez duruma getiririm ama karşımdaki en iddialı duruma gelecek."***

Bütün bunları kavradığımız oranda PKK önderlik gerçeğine ulaşabileceğimizi belirtiyor Başkan APO. **"Yani"** diyor, ***"beni bile çok çok aşmakla yaşam şansını bulacağınızı düşüneceksiniz. Daha fazla örgütçü, eğitici ve eylemci olacaksınız. Tüm bu konularda beni bile kat be kat geride bırakan bir duruma geleceksiniz."*** Bu sürecin başarılması için her yönüyle tedbir alınmıştır. Savaşmak kadar tedbir de önemlidir. Kaybettiren yaklaşımların ve anlayışların kendilerini dayatma, sürdürme, zemin bulma koşullarının ortadan kaldırılması, bir anlamda kazanmanın yarısıdır. Bunun anlaşılır nedenleri vardır. Bir hata, bir yanlış anlayış, bir taktik dışılık, diğer yıllardan birkaç kat daha fazla tahribatlara, yıkımlara yol açabilir. Sıradan bir tereddüt, sıradan bir ikircikli̇k, sıradan bir kararsızlık, sıradan bir çizgi dışılık büyük bir sürecin bir o kadar büyük kaybedilmesine neden olabilir.

Bu tarihi dönemin hassasiyetleri her şeyin üstündedir ki, Başkan APO, ***"Her şey yiğit ve bağlı, onun kesin başarı ölçülerine sahip olmanızı emrediyor. Bunu ağlamakla, sızlamakla, maskelemekle durduramazsınız. Ağlasanız da, maskeleseniz de, bunun size bir faydası olmaz. Geriye mükemmel görünümü, mükemmel savaşımı, mükemmel başarıyı temsil eden kişiliğe yer kalıyor. Böyle bir kişilik yaşar ve yaşatır. Bu kişiliğe ulaşmak tüm yaşamın ilk harfidir"*** şeklinde vurgu yapıyor.

Bu konudaki kararlılığı Başkan APO şöyle dile getiriyor: ***"Bu militan özellikleri, başarılı savaşım özellikleri ve kabul edilebilir yaşam özellikleri karşısında, 'anlamadım, bulmadım' dersen örgüt senin üzerindedir. Örgüt ölçüleri her an seni kılıç gibi vurabilir. Ya olacaksın, ya olacaksın! Düşmanı bile biz, 'ya bitireceğiz, ya bitireceğiz' diyecek noktaya getirdikten sonra, seni mi 'ya olacak, ya olacak' noktasına getiremeyeceğiz!"***

PKK 5. Kongresi...

Baştarafı 2. sayfada

meyi engellemiş, istenilen düzeyde ordulaşmamamıza kaynaklık etmiş, halk serhildanlarının değerlendirilmemesine yol açmıştır. Bu anlayışların yarattığı tahribatların sıradan değil, sonuçları itibariyle değerlendirildiğinde büyük kayıplara neden teşkil ettiği görülecektir. Bu nedenle 5. Kongre, bundan sonraki sürecin bir tedbiri olarak bu anlayışların pratiğini ayrıntılarıyla gözden geçirmiş, en açık olanından ruhta ve düşüncede en gizli eğilim halinde olanına kadar hepsini ezici bir şekilde mahkum etmiştir. Bu temelde, 5. Kongre, ***"önümüzdeki bir yılda yaygın ve aktif bir tarzda sürdürülmek üzere temel partileşme hamlesini başlattı."***

Bir kez daha açığa çıkan ve PKK 5. Kongresi değerlendirmelerinde teyit edilen sonuç, PKK önderlik çizgisinin başarmak ve kazanmak, bunun dışındaki tutumların ise başarısızlık ve kaybetmek olduğudur.

YARGILAMA VE ADALET

Kuşkusuz bütün savaş yılları içinde gerçekleşen şahadetlere bağlılık gösterilecekse, büyük emek kahramanlığına saygılı olunacaksa, büyük cesaret ve fedakarlık örneklerine layıkıyla değer verilecekse ve bütün bunların boşuna gitmemesi istenecekse, en sağlıklı bir yargılama temelinde hak ve adaletin yerini bulması gerekiyor. 5. Kongre'nin özenle ve kapsamlıca üzerinde durduğu konulardan biri de eleştiri-özeleştiri oldu. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu, bunun kimler tarafından nasıl temsil edildiği netleştirildi. Suçlu tutumlar ve sahipleri, sabır ve özenle belirlendi. Bazı pratik ve sahiplerinin büyük bir kısmı eleştiri-özeleştiri platformunda yargılanıp mahkum edilirken, açık suç teşkil eden haller de mahkemede yargılanıp cezalandırıldı. 5. Kongre, ***"böylece başarının sahibi olan ile kayba yol açanı ayırdığı gibi, her türlü hata, yetersizlik ve suçu da kendi çerçevesinde yargılayarak adaleti gerçekleştirdi. Bu temelde geçen mücadele sürecinde yaşanan bazı hatalı cezalandırma olaylarını tespit ederek mağdurlara itibarları iade ettiği gibi, halka karşı da görülen böyle yanlış tutumları açığa çıkarıp mahkum ederek, bu tutum sahiplerinin de hesap vermesini kararlaştırdı."***

HALK İKTİDARLAŞMASI VE ULUSAL ORDULAŞMA

5. Kongre, ***"halk iktidarlaşması"*** şiarıyla toplandı. Geçmiş bütün yönleriyle değerlendirilerek, Kürdistan'ın geleceği çizildi. Böyle bir gelişmenin başarılması için yapılması gereken ile giderilmesi gereken anlayış, tutum ve görevler ayrıntılarıyla ortaya konuldu. Bunun için planlama ve düzenlemeler yapıldı. Çok yönlü tedbirlerle kapsamlı hedefler belirlendi. ***"Halkımız için tek varlık ve yaşam aracının devrimci savaş olacağını"*** ortaya koyan 5. Kongre, bu savaşın zafer çizgisinde yürütüleceğini kararlaştırdı. Bunun yanısıra, ***"TC savaşta ısrar ettikçe devrim zaferinin savaşla yaratılacağını, ancak siyasal diyaloğa da her zaman açık olunacağını kararlaştırarak, Parti Genel Başkanlığı'nı ve Merkez Komitesi'ni bu tür siyasal çözüm arayışları için yetkili ve görevli kıldı."***

İster savaş koşullarında, isterse siyasal mücadele koşullarında olsun, partimiz önümüzdeki yıl ve yıllarda bir halk iktidarlaşmasını ve ulusal ordulaşmayı geliştirme imkanlarını yakalamıştır. Bu konuda ulusal ve uluslararası koşullar oldukça olgunlaşmıştır. 5. Kongre, ***"gerek yerel, bölgesel ve eyaletler düzeyinde halk meclislerinin ve yönetimlerinin inşa edilmesini ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bu temelde yürütülmesini, önümüzdeki süreçte Kürdistan Ulusal Meclisi'nin toplanmasını ve devrim hükümetinin ilan edilmesini, halk yaşamı ve ulusal kurtuluş mücadelesi alanlarında yürütülen bütün çalışmaları merkezileştirerek, böylece demokratik bir halk yönetimine ulaşılmasını belirleyip, partinin önüne görev olarak koydu. Her alandaki kapsamlı cephe çalışmalarını ve diğer Kürdistanlı güçlerle ilişkileri böyle bir iktidarlaşma hedefine bağlı olarak yürütmeyi gerekli gördü."***

HEDEF DEVRİMCİ ENTERNASYONAL

Ulusal kurtuluş mücadelemizin boyutları uluslararası alana uzanmış, devrim ve karşı-devrim güçlerinin yakın ilgisini toplamış durumdadır. Artık Kürdistan sorunu güçler arası mücadelede ve çelişkide hesaba katılan bir gelişme oluyor. Türkiye ve Kürdistan'ın yanısıra, özellikle Ortadoğu'yla ilgili devletlerde ve kamuoylarında gittikçe bir saflaşma yaratıyor. PKK sadece pratiğiyle değil, ideolojik-politik çizgisiyle, savaşta ortaya çıkardığı yeni yaşamla alternatif olma özelliğiyle derinliğine adım adım yerleşiyor. Her koşulda hiçbir dayatmayı kabul etmemesi, teslimiyeti reddetmesi, bu temelde bağımsızlık çizgisinden taviz vermemesi, Ortadoğu ve dünyadaki emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı savaşan hareketler için bir esin kaynağı oluyor. Yine tarihte benzeri fazla görülmemiş bir şekilde insanlığın başına bela olan TC sömürgeciliğine karşı insanlık mücadelesini yürüten PKK, bu yönüyle de bütün bir insanlığın dikkatlerini üzerine toplamaktadır.

Bu temelde 5. Kongre, dış ilişki ve ittifaklar konusunu da kapsamlı olarak değerlendirip tartıştı. Şimdiye kadarki ilişkiler ve ittifaklar değerlendirilip sonuçlar çıkarıldı. 5. Kongre'de, ***"tüm dünyada sosyalist, demokrat, çevreci, özgürlükçü ve eşitlikçi hareketlerle ilişki ve dayanışmanın daha da geliştirilmesi, bu nitelikte uluslararası kuruluşlara katılınması ve bir devrimci-sosyalist enternasyonalin geliştirilmesi için çalışılması karar altına alındı."***

Bunun yanısıra TC özel savaşını destekleyen emperyalist gericiliğin, bu politikasıyla suç işlediği ortaya konuldu. 5. Kongre, bunun bir uyarı anlamına geldiğini, demokratik kamuoyu içinse somut görev çağrısı niteliğinde olduğunu vurguladı.

MEZOPOTAMYA'YI FETHETMEK

Devrim zaferinin zamanlama işine indirgendiği bir dönemde PKK, 5. Kongre süreciyle halk iktidarlaşması için tüm gücüyle yükleniyor. Bu süreçe Kürdistan ve Kürdistan dışındaki bütün halkımız katılmaya hazırdır. Nitekim 5. Kongre, Kürdistan halkına, düşmanı yenme ve demokratik iktidarını kurma çağrısıdır. Halkımızın zafer çizgisinde savaşmanın ve kendi iktidarlaşmasını başarmanın yolu tam açılmıştır.

5. Kongre'de kesinleştiği gibi yenilmez PKK önderlik tarzı esas alınırsa, Mezopotamya'yı insanlık adına yeniden fethetme yürüyüşünün fırtına militanları olunursa, büyük devrim zaferimiz yakındır. Böyle bir sürece girilmiştir. Bunun başarısı için PKK 5. Kongresi yol göstericimizdir.

PKK 5. KONGRE KAPANIŞ KONUŞMASI

Önümüzdeki döneme fırtınalaşmış militanlar olarak yürüyeceğiz!

20 gündür çok kapsamlı, çözümleyici ve uzun çalışmalar yaptık. Daha şimdiden parti ve halk için önümüzdeki dönemi büyük başarı ve zafer dönemi haline getirdik. Önümüzdeki dönemi yüksek başarılarla karşılayacağımızı, parti olarak Kürdistan halkına ilan edebiliriz. Yine ilerici insanlığa, büyük ilerlemeler ve zafer yaşatacağımızı söyleyebiliriz.

20 günlük çalışma süreci içinde, partinin bütün alanlara yönelik faaliyetlerini, kendi iç yapısını ve parti önderliğinde örgütlendirilen ve yürütülen tüm Kürdistan halkının durumunu, geleceğini, ayrıca ilerici insanlığın içinde bulunduğu durumu ve gelişme perspektiflerini değerlendirdik, tartıştık. Ve burada bütün insanlığı ilgilendirecek çok önemli sonuçlara ulaştık. Her şeyden önce geçen 4 yıllık parti pratiğini, pratiği geçmişiyle bağlantı içerisinde ve geleceğe yönelik temel perspektifleri içerecek tarzda irdeledik. Günlerce süren tartışmalarımız oldu. Çok kapsamlı raporlar sunuldu. Tartışmalar temelinde yeni raporlar geliştirildi. Artık şunu kesinlikle belirtebiliriz: Kürdistan halkı için özellikle son 4 yılın büyük, yoğun, gelişme süresinin aydınlatılmadık, çözümlenmedik hiçbir yanı kalmamıştır.

"Önümüzdeki dönemde 5. Kongremizin yenileyici ve zafer getirici gerçeği temelinde yürüyeceğimize söz verdik. Burada, Parti Önderliğimizin gösterdiği ışıklı yolda, şehitlerimizin manevi komutası altında yürüyeceğimize ant içiyor ve söz veriyoruz."

Önümüzdeki pratik olarak çözümlenecek bazı hususlar ve pratik çalışmanın bazı sorunları varsa da, geçen dönemin pratiğini ve o pratiğe yön veren öncülüğün durumunu, ortaya çıkan gelişmeleri, var olan hataları, eksiklikleri ortaya koymuş, çözmüş durumdayız. Bu çalışmalarımızın kazandırdıklarıyla, artık Kürdistan'ın ve yine dünyanın her alanındaki parti sorunları çözümlenmiş pratik üzerinde bir devrimci faaliyet yürütülecektir. Artık kimse "geçmişin olumsuzlukları, geçmişin eksiklikleri" diyerek, önümüzdeki pratik faaliyet sürecini değerlendiremeyecektir. 20 yıllık somut pratiği çözümleyen 5. Zafer Kongresi'nin ortaya koyduğu görüş ve değerlendirmeler temelinde bütün alanlarda parti faaliyetlerimiz yeniden düzenlenirken, bu, sağlam bir temel üzerinde yapılacaktır. Önümüzdeki dönemde bütün alanlardaki faaliyetler için bu sağlıklı çözümlenmiş temel, başarı kazanmanın, gelişme yaratmanın temeli ve teminatı olacaktır. Böyle bir güce, çözümlenmişliğe dayanarak önümüzdeki dönemin görevlerine yürüyoruz.

Uzun ve yoğun geçen kongre çalışmalarımız içerisinde en çok üzerinde durulan bir husus da, kişilerin çözümlenmesi oldu. Bu çözümlemelerde, kendimizin, parti pratiğine, faaliyetine katılan militanların çözümü yaşandı. Bu konuda kongre platformuna çok kapsamlı raporlar sunuldu, değerli materyaller ortaya çıkarıldı. Ayrıca yoğun tartışmalar yapıldı, eleştiriler yöneltildi, özeleştiriler alındı. Bu, tarihten gelen, düzenden gelen, geri toplumsal yapıdan gelen bütün olumsuzluklara karşı ilerlemek, ileri gitmek için devrimci bir ruh, devrimci bir yaşam, devrimci bir eylem kazanmamızın önüne engel olan bütün anlayışlara yönelik köklü, çözümleyici ve mutlaka sonuç alıcı bir yargılama düzeyinde geçti. Kongremizde, kongre platformumuzda bulunan bütün arkadaş yapımız için bu böyledir. Kongre ile birlikte bütün ülkede, her alanda kongre etkisi altında yürütülen devrimci yenilenme, düzeltme ve dönüşme çalışmaları açısından da böyledir.

KENDİMİZİ YENİDEN ELEDİK

Kongremiz, sadece burada bir salonda yapılan çalışma olmadı. Öncesi var ve uzun süre bir hazırlık temeli üzerinde gerçekleşti. Yine kongre çalışmamız gizli, dünyanın bilmediği bir çalışma değildir. Ülkenin ve dünyanın her tarafındaki parti çalışmaları, bu kongre faaliyetinin etkisi altındaydı. Buna bağlı olarak denilebilir ki, parti her alanda kongreyi yaşadı. Kongreye sunulan temel tezleri tartıştı, değerlendirdi. Bunlar temelinde bütün parti militanları ve aktif çalışanları kendini eğitmek, değiştirmek, düzeltmek, sağlam bir eleştiri-özeleştiriyle kendini yenileyip önümüzdeki dönemin militan görevlerine hazırlamak gibi bir çalışma içerisinde oldu. Ve hala da bu çalışmalar devam ediyor. Bu anlamda düzeltme, kendini yenileme sadece burayla sınırlı kalmayarak, bütün alanlara yansımıştır.

Bu konuda buradaki çalışmalarımız öncüdür, kapsamlıdır ve en derinlikli olanıdır. Çünkü burası partinin bütün değerlerinin en fazla toplandığı ve hizmete sunulduğu bir alan oluyor. Çalışmalarımıza bu temelde yaklaştık. Partimizin 5. düzeltme, yenileme ve yeniden anlama kongresinin ruhuna uygun olarak, kendimizi yeniden elemeye çalıştık. Kongrede gerçekleşen yoğun çalışmalar temelinde bunu gerçekleştirdik. Parti çizgisine, ruhuna, önderlik gerçeğine uygun Parti Önderliği ve şehitlerin komutasında önümüzdeki dönemin her türlü görevini başarmaya azimli, kararlı ve güç sahibi olan militanlar haline geldik. Böylesi militanlar olacağımıza burada kararlılık sözünü verdik. Önümüzdeki döneme böyle bir sözle yürüyeceğimizi, bütün kongre platformu önünde ilan ettik. Bu büyük bir gelişme ve sadece burada kalacak bir gelişme değildir. Sadece bir sözde kalmayacak, çok daha anlamlı ve kapsamlıdır. Etkisi insanların sadece bazı şeylerden kendini arındırması ile sınırlı değildir. Önümüzdeki dönemde bir halkın kaderinin çizilmesinde belirleyici rol oynayacak bir dönüşüm, bir söz verme ve bir söz ilanıdır. Bir halkın kaderiyle birlikte aynı zamanda ilerici insanlığın gelişmesinde rol sahibi olacak bir söz vermektir.

Şimdi böyle bir gelişme temelinde önümüzdeki pratik sürece yürüyoruz. Burada bulunan arkadaşlar içinden hiç kimse şunu söyleyemez. "Önümüzdeki dönem pratiğinde şöyle dönüşeceğiz, şu görevler karşısında şu kadar hazırlıklıyız, şu kadar hazırlıklı değiliz." Böyle sözleri kimse ağzına alamaz. Burada bulunan her militan, kongrenin yüksek çözümleyici ve kararlaştırıcı gerçeği temelinde önümüzdeki dönemin devrimci görevlerinin bütününü omuzlamaya hazırdır. Böyle bir dönemin yürüyüşünde üzerine düşecek görevleri omuzlamada ve başarıyla yerine getirmede herkes düşünce ve ruh sahibidir. Buna ulaşılmıştır. Bunun gerisine düşmek, bunun gerisinde kalmak, bu gerçeğe ters düşmek olacaktır. Asla öyle bir durum ve düşünce olmayacaktır. Bu konuda yanılgı, yanlışlık içerisine düşülmemelidir. Militan çözümlemede, militan yürüyüşe karar kılmada yanlış yaklaşımlar içinde olunmamalıdır. Kongre çözümleyiciliğinin verdiği güçle, önümüzdeki dönemin yürüyüşçülüğü mutlak suretle sağlanmalıdır. Kaldı ki, biz bu konuda burada ant içip karar verdik, "önümüzdeki dönemin güçlü yürüyüşçüleri oluyoruz, olacağız" diye! İşte bunda kesin kararlıyız. Bu kararlılığımızı tek tek ilan ettik, toplu olarak ilan ediyoruz, bütün partinin böyle kararlı yürüyüşünde öncülük görevini yapacağız. Bir halkın iktidara yürüyüşünün yaratıcı öncüsü olacağız. Bunu bütün dünyaya da bu kongremizin temel bir sonucu olarak ilan edebiliriz.

PKK YAZILI KURALLARA MAHKUM DEĞİLDİR

Kongremizde yürütülen temel çalışmalarımızdan birisi de program ve tüzük çalışması oldu. Yaklaşık 20 yıl önce hazırlanan parti programını 20 yıldan bu yana yaşanan gelişmeler temelinde yeniden ele aldık. Yeniden değerlendirip, düzenleyerek mevcut gelişmeleri karşılayacak şekilde değişime uğrattık. Dünyayı, mevcut gelişmeleri, insanlığın durumunu, bunun temel perspektiflerini daha iyi ortaya koyan bir program ortaya çıkardık. Ve bunu burada kabul ederek, yenilenmiş programımız Kürdistan devriminin, ulusal kurtuluşçu yürüyüşü, eşitlikçi, özgürlükçü bir düzenle sağlam bir biçimde bağlıyor, birleştiriyor. Yine insanlığın ileri gelişmesini ve onun en temel perspektiflerini ortaya koyarak, sürekli ilerlemeyi güvenceye alıyor. Programımız, Kürdistan devrimiyle Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelere ışık tutuyor. Devrimsel gelişmenin, insanlık gelişmesinin temel yöntemlerinden biri olduğunu ve bunun günümüzde temsilciliğini partimizin yaptığını ve yapmaya devam edeceğini belirlemiş bulunuyor. Bu anlamda dünya ilerici insanlığına gelişmenin perspektiflerini büyük bir örgütsel kuvvetle ortaya koyuyor. Bununla insanlığın özgürlükçü ve eşitlikçi gelişmesini, kendi çizgisinde ilerletmenin yolunu, yöntemini göstermiş oluyor.

Yine 20 yıllık parti pratiğimizi değerlendiren, bunu uygun bir örgüt çalışması içerisinde formülleştiren, birleştiren bir tüzük hazırladık. 20 yıldan beri çok genel bir tüzükle çalışılıyordu. PKK hem belli kuralları ortaya koyan, hem de yazılı hiçbir kuralı olmadan çalışan bir örgüttür. Kendisini öyle fazla yazılı kurallara hapsetmeden örgüt olmanın, devrimci çalışma yapmanın, örgüt kurmanın, işletmenin çok canlı ve somut örneğini veren bir örgüttür. PKK 20. yüzyıl dünyasında olmayan bir şeyi başardı. 20. yüzyıldan önce geçmiş dönemlerde insanlığın devrimci gelişmeleri biraz bu yönlü oluyordu. Bu dönemin örgüt ve hareketleri, yaratıcılığı esas alan güçler oluyordu. Zaten devrimsel ilerlemeler de böyle gerçekleşiyordu. 20. yüzyıl bunu çok katı bürokratik bir yapıya dönüştürdü. O nedenle devrimci güçler giderek tutucu güçler haline geldiler. PKK, ta baştan itibaren bu tutuculuğa, bu bürokratizme, bu kalıpçılığa karşı durdu. İnsanlık tarihi boyunca süregelen devrimci-ilerici hareketlerin genel gelişmesine bağlı olarak devrimi ele alıp ilerleten bir hareket oldu. Bu 20 yıllık pratiğiyle, devrimci tarihe bağlı olduğunu, ondan gelen büyük ideolojik-politik-örgütsel çıkışların esası olduğunu ispatladı. Şimdi o, bütün bu 20 yıl içerisindeki deneyim ve tecrübelerini bütün dünyaya mal edebilmek, başka örgüt ve hareketlere aktarabilmek, başka halkların, sınıfların ve insanlığın hizmetine sunabilmek için bunları bir formül haline getirmiştir.

Tüzük bu anlamı içermektedir. 20. yüzyılda yaratılan bürokratik, kalıplaşmış örgüt anlayışını, tüzük anlayışını reddediyor. Ve onlara karşı mücadele ediyor. Bu, partimiz PKK'nin ruhu, esası ve devrimci özü oluyor. Zaten onun her koşul altında ilerleyen, gelişme sağlayan önderlik gerçeğinin kendisi böyledir. Buna bağlı olarak tüzük, daha etkili, daha iyi işleyen, daha çok büyüyen ve daha koparıcı olan ilkelerini veriyor. Kongrede değerlendirdiğimiz, tartıştığımız tüzüğün kendisi böyledir. Tüzüğe böyle yaklaşıldığı zaman gerçek anlamına, ruhuna uygun yaklaşılmış olur.

Tüzük hiçbir zaman değişmez bir şey değildir. Hazırladığımız bu yeni tüzüğün amacı; içinde bulunduğumuz dönemde daha etkili bir çalışma düzeninin geliştirilmesi içindir. Yarın yetersiz yönleri ortaya çıktığında, parti kongre ve toplantılarıyla elbette yine değiştirilecektir. Şimdi böyle düzenli, sistemli ve ülke çapında etkili, ortak hareket edebilme imkanlarını veren, yol ve yöntemleri gösteren bir çalışma düzeni içerisinde önümüzdeki döneme giriyoruz. Geçmişte olduğundan daha fazla tüzükle çalışacağız. Daha fazla örgütlenip, kolektif hareket edeceğiz. Önümüzdeki dönem pratiğine yürürken, bu kongrede belirlediğimiz, kararlaştırdığımız çalışmaları, gelişmeleri gözardı edemeyiz, etmemeliyiz.

Bütün militanlar; önümüzdeki dönemin kurallı ve kolektif olan çalışmasına daha fazla örgütlülüğü içeren, düzen-disiplin getiren, ortak eylem hedefleyen bir yaklaşım içerisinde olmalıdır. Böyle bir çalışmayı pratikte gerçekleştirmek durumunda olmalıdırlar. Bu gerçeği bilerek önümüzdeki dönemin çalışmalarını çok daha fazla geliştireceğiz.

DEMOKRASİYİ İNŞA EDECEĞİZ

Biz, kongrenin başından beri 20 gün çeşitli gruplar halinde yaptığımız tartışmalar içerisinde önümüzdeki dönemde hangi hedeflere nasıl yönelineceğini ortaya çıkardık. Bu temelde ortaya çıkanları temel parti kararları haline getirdik. Bu konuda partinin durumunu, öncülük görevini, yine parti öncülüğünün ne demek olduğunu, öncülüğün aşınmasının veya tam temsil edilmemesinin ne anlama geldiğini ortaya koyduk. Buna bağlı olarak önümüzdeki dönemde öncü bir parti olarak kendimizi nasıl örgütlememiz, yürütmemiz, geliştirmemiz gerektiğini kapsamlı maddeler halinde ortaya koyduk. Bunun kararlarını geliştirdik. Oybirliğiyle bu kararları çıkardık. Parti öncülüğünü aksatan, dolayısıyla devrimci çalışmalarımıza zarar veren her türlü eksikliği, yanlış anlayış ve tutumu ortaya çıkararak mahkum ettik. Kongremizin temel perspektifi olan her türlü müritçe, lafazan, fanatik ve ağavari yaklaşımları tek tek ortaya çıkarıp mahkum ettik. Daha çok bu biçimde özetlenen fakat ayrıntıda çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve parti yapısına, ruhuna, öncülük görevlerine denk düşmeyen, partinin yürüttüğü temel cephe-ordu çalışmalarını sabote eden, engelleyen, zarar veren bütün anlayışları ortaya koyduk.

Partimizin 5. Kongresi olarak, bütün partide böyle bir düzeltmeyi, partinin ruhuna ve öncülük görevlerine uygun olanını geliştirdik. Bunu ordu ve savaş gerçeğimiz açısından çok daha kapsamlı yaptık. Geçmişin dar grup ordulaşmasını, gerilla diyebileceğimiz ordulaşmasını da aşan, ulusal ordulaşma yolunda ilerleyen, ordu sistemimizi, düzenimizi geliştiren, kuran ve bizi sağlam bir ordulaşma düzeine ulaştıran kararları aldık. Ordu gerçeğiyle bağdaşmayan ve kendi içinde her türlü eksikliği, yetersiz anlayış ve yaklaşımı, disiplinsizliği, zaferi içermeyen, yenilgiyi taşıyan bütün anlayışları ortaya çıkarıp mahkum ettik. Temel bir ordu yaratma, bu ordunun sağlam bir askeri yapısını ortaya çıkarma, ona uygun bir askerileşmeyi esas alma gibi bir yaklaşımı da ortaya koyarak, kongremizin önemli bir karar düzeyine ulaşmasını başardık.

Cephe çalışmalarını, gelişmelerini ilk defa bu kongrede ortaya koyduk ki, halk iktidarlaşmasının, demokratik halk iktidarının yerel düzeyden ulusal düzeye kadar, değişik alanlarda ve değişik biçimlerde de olsa inşa edilmesini; sömürgeci düzen, sömürgeci egemenlik parçalandıkça onun yerine halkın demokratik yönetiminin hükümetler düzeyinde, meclisler düzeyinde, örgütler düzeyinde inşa edilmesini kararlaştırdık. Bunun bütün sorunlarını kapsamlı olarak tartışıp, her şeyi sağlama alıp, döneme böyle devrimci bir tarzda aydınlanmış olarak yürüyoruz.

Dönemi salt bir gericiliği yıkma dönemi olarak değil; yeniyi, devrimci olanı, demokratik olanı inşa etme dönemi olarak da belirledik. Bu inşanın hangi alanlarda, nasıl olacağını, nasıl gelişeceğini tartışarak ortaya çıkarıp karar haline getirdik. Bunun temel perspektifini, önümüzdeki dönemin hedefler perspektifini ortaya koyduk. Partisel alanda, siyasal alanda, dönem için kapsamlı bir hedef belirlemesi yaptık. Artık hiç kimse, "yarın ne yapacağımızı bilemiyoruz, bilemiyorum; talimatlar

Devamı 23. sayfada